

“ອັນພະການັ້ງ
ການໃຫ້ອະນະເປົ້າການ
ອະນະການໃຫ້ທີ່ບໍລິ”

ໂຄນໂລບເປົ້າອະນະປະຈຸດການ

ແດ່

ຈາກ

คำกล่าวมอบหนังสือ ก่อนมอบหนังสือเป็นธรรมทาน
ให้กับล่าดังนี้.-

ขออนุนัติ จงถึงแก่พระอวิริเจ้าทั้งหลาย เทวดาผู้รักษาตัวข้า เทวดา
ผู้รักษาบ้านเรือน ทรัพย์สิน การค้า นาไร่ของข้า ญาติของข้า และเจ้ากรรม
นายเรวทั้งหลายที่มาถึงแล้ว ขอจะมีอุทิศ มีอำนาจ ขอจะอนุโมทนา และอยู่
เป็นสุขเติดๆ

ขออนุนัติ จงเป็นเหตุปัจจัย ให้เกิดปัญญาณ ถึงความพัฒนา คือ
พระนิพพานเทอญๆ

พิมพ์เผยแพร่เพื่อเป็นธรรมทาง

- ชื่อหนังสือ : มนุษย์เกิดมาทำไม ? เล่ม ๑๓
ตอน ประกันชีวิตปิดขอบายภูมิ
- เลขมาตรฐาน : 978-974-235-848-8
- ສากลประจำหนังสือ
- พิมพ์ครั้งที่ ๑ : มกราคม ๒๕๕๓ จำนวน ๓,๖๐๐ เล่ม
- พิมพ์ที่ : บริษัท พิมพ์สawy จำกัด
๔/๔ ถนนเทคโนโลยีสุรศักดิ์เหนือ แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ๑๐๙๐๐ โทร. ๐๒-๘๕๓-๙๖๐๐
- ภาพปกหน้า : ขันธ์มนต์
- ภาพปกหลัง : เจริญเมตตาคืออย่างไร? จากกรณีเมตตาสูตร
- ผู้ร่วมรวม และเรียบเรียง : นายสุวัฒน์ พิทักษ์วงศ์ ๓๕๕/๑๐๙๙ ซอย ๒ หมู่บ้านพัฒนา ถนนวิภาวดีรังสิต (ซอยพหลโยธิน ๗๗) หมู่ ๑๕ ตำบลคุคต อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ๑๒๑๓๐ (สถานีกับภูบัติธรรม ชุมชนเผยแพร่พระสัทธรรมเพื่อการพัฒนาลัทธอม โทร. ๐๒-๕๓๖-๖๔๒๒)
- ผู้อื้อเพื่อพิมพ์ : นางสาวกุลสรา รุ่งณี
- ต้นฉบับ
- ผู้ประสานงาน : นางสาววิภา พิทักษ์วงศ์, นางสาวกานต์ลินี พิทักษ์วงศ์
- ภาพและ
- ข้อมูลประกอบ : นายสุจิรพงศ์-นางพรรณศิริ ฤทธิเรืองเดช
- นายเกรียงศักดิ์ สำลีปั้น นางสาวกุลสรา รุ่งณี
- นางสาวกิ่งกาญจน์ พิทักษ์วงศ์ นายพงศธร พิทักษ์วงศ์
- เว็บไซต์ : <http://sites.google.com/site/humanbornfor>
<http://humanbornfor.blogspot.com>
<http://www.answertolife.ob.tc>

หนังสือนี้ จัดพิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาง ไม่จำหน่าย เมื่อท่าน ไม่ต้องการใช้หนังสือนี้แล้ว กรุณามอบให้ห้องสมุดหรือผู้อื่นใช้ ประโยชน์ต่อไป จะเป็นกุศลอย่างยิ่ง

หน้า

คำนำ.....	(๑)
คำนิยม.....	(๔)
คำแนะนำอ่านหนังสือ.....	(๕)
๑) อารัมภบท.....	๑
๒) กรรมธรรมปิดօบายกูมิ ๑๐ หลัก.....	๑๗
กรรมธรรมหลักที่ ๑ “พึงมีสัมมาทิปฏิชี”.....	๑๗
กรรมธรรมหลักที่ ๒ “พึงเข้าใจว่าพระพุทธเจ้าทรงตรัสสอนอะไร?”.....	๔๑
กรรมธรรมหลักที่ ๓ “พึงปฏิบัติธรรมด้วยมหากุศลจิต”.....	๔๑
กรรมธรรมหลักที่ ๔ “พึงเจริญเมตตาไม่มีประมาณ (อโถสะ)”.....	๖๔
กรรมธรรมหลักที่ ๕ “พึงอุทิศบุญ”.....	๗๗
กรรมธรรมหลักที่ ๖ “พึงมองโลกตามเป็นจริง”.....	๗๙
กรรมธรรมหลักที่ ๗ “พึงบำรุงอินทรียให้แก่กล้า”.....	๘๕
กรรมธรรมหลักที่ ๘ “พึงคุมผัสสะให้ได้”.....	๑๐๔
กรรมธรรมหลักที่ ๙ “พึงละการยึดมั่นถือมั่นในสิ่งทั้งปวง”.....	๑๑๔
กรรมธรรมหลักที่ ๑๐ “พึงค้นหาครูผู้วิเศษให้พบ”.....	๑๒๔
๓) องค์คุณเกื้อกูลช่วยให้ปิดօบายกูมิได้เร็ว ๑๓ ประการ.....	๑๒๙
๔) เป้าหมายสูงสุดของพระศาสนา.....	๑๓๓
๕) อ่ายหลงทาง.....	๑๔๖
๖) คำถามที่ถามกันบ่อย.....	๑๕๓
๗) สมัยพุทธกาลบรรลุธรรมอย่างไร?.....	๑๕๖
๘) กุศโลบาย ๒๐ วิธี	๑๗๑
๙) วิจرون.....	๑๗๕
๑๐) คติธรรมนำชีวิต.....	๑๘๑

บรรณานุกรม

ประวัติผู้เขียน

คำนำ

อันที่จริงหนังสือชุดนี้ ได้จับลงแล้วในเล่ม ๑๒ ว่าด้วยคู่มือมนุษย์พันธุ์ แท้ ซึ่งได้พิมพ์เผยแพร่ไปตั้งแต่เดือนสิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๒ แต่เนื่องจากได้รับเชิญให้ไปบรรยายธรรมที่วัดแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร เมื่อประมาณต้นปี ๒๕๔๒ ให้นักเรียนพระภิกธรรมฟัง เวลาประมาณ ๓ ชั่วโมง เห็นว่ามีสาระและน่าจะเป็นประโยชน์ควรเผยแพร่ให้แก่ผู้ฟังอีก ๆ จึงได้จัดทำเป็นแผ่นชี.ดี.ออกเผยแพร่เป็นธรรมทานในวันวิสาขบูชา

ต่อมาได้มีญาติธรรมประภาภิปทางโกรศัพท์ว่าယังไม่อยากให้หยุดเขียนอย่างให้ทำเป็นเล่มเล็ก ๆ กะทัดรัดสั้นลักษณะเล่ม เพื่อเป็น ส.ค.ส. และให้อ่านแล้วสามารถนำเอาไปปฏิบัติได้จริงในชีวิตประจำวัน

จึงเห็นว่าควรถอดความจากแผ่นชี.ดี.ที่ได้พูดเอาไว้นั้นมาทำเป็นหนังสือชี้งก์น่าจะเป็นเล่มไม่ใหญ่นัก และคนสะดวกที่จะอ่านมากกว่าฟังก์จะได้รับประโยชน์ด้วย จึงเป็นที่มาของหนังสือเล่มนี้

วัตถุประสงค์ของการเดิมท่านนี้ที่ยังมายโดยตลอดก็คือ ประทานให้คนพันธุ์ทุกชั้นและการจะพ้นจากทุกข์ได้จะต้องปฏิบัติธรรมให้ปิดอบายภูมิให้ได้ก่อน นั่นคือ ทำอย่างไรจะเข้าสู่กระแสงพระนิพพานรู้ธรรมเห็นธรรม (เห็นสภาวะธรรม) หรือที่เรียกว่า ได้ดวงตาเห็นธรรม คือ โสดาปัตติมรรค-โสดาปัตติผล!

ท่านผู้อ่านอาจคิดว่าเป็นเรื่องใหญ่ที่แสนยากและคงจะเป็นไปไม่ได้แม่ผู้เขียนก็เคยคิดเช่นนั้นมาก่อน แต่มาบัดนี้ผู้เขียนขอท้าพิสูจน์ต่อท่านผู้อ่านว่า ลัทธิภูมิโลก ท่านจะประจักษ์ชัดด้วยตนเองซึ่งไม่ใช่เรื่องยากอย่างที่คิด (เพราะลัทธิที่แสนยากพระพุทธองค์ทรงตรัสมี ๔ ประการเท่านั้นนี้คือ การอุบัติตรสริข่องพระพุทธเจ้าแสนยาก การได้เกิดเป็นมนุษย์แสนยาก การเป็นอยู่ของสัตว์โลก แสนยากและการได้ฟังพระลัทธธรรมแสนยาก ดังนั้น การปิดอบายภูมิจึงไม่ใช่เรื่องที่แสนยาก) ขอเพียงท่านไฟใจศึกษาหารู้ฟังพระธรรม (สุต卯ยปัญญา) เข้าใจ (จิตตามยปัญญา) และนำเอาไปปฏิบัติ (ภานามยปัญญา) ท่านก็จะประสบผลสำเร็จตามที่ประทานเป็นปัจจัตตัง เวทิตพโพ พึงรู้ได้จำเพาะตน ผู้

เขียนได้เขียนແຜນທີ່ລາຍແທງຂໍ້ມູນທຣພຍ໌ໄທແລ້ວ ຂອໃຫ້ພິ່ນມືນສຶກເກດໂຄປນຢີໂກ
ນ້ອມເຂົ້າມາໄວ້ທີ່ໄຈແລ້ວເວັ່ນສຶກເກດແຜນທີ່ອອກເດີນທາງເດືອນນີ້ ອຍ່າຍ້າ ທ່ານກີຈະຄົງ
ເປົາໝາຍຄັນພບອຣີທຣພຍ໌ເປັນສັນທິກູສີໂກປະຈັກໜີ້ສັດດ້ວຍຕົນເອງໄດ້ໃນທີ່ສຸດ ທ່ານ
ຈະຮັບຄຳທ້າຫຽວໄມ່ລ່ะ!

ຄ້າຍືນດີຮັບຄຳທ້າ...ກີເຮັ່ງສຶກເກດລາຍແທງແລ້ວເຈັບອອກເດີນທາງໄດ້ແລ້ວ...

ຂອໃຫ້ທຸກທ່ານຈະໂຄດີແລະຫວັງວ່າຄວງຈະໂຄດີໄທ້ນາກຍິ່ງໄປກວ່າຄ້າງຄວາ
ທ້າວ່ອຍຕົວໃນຄ້າທີ່ຝຶ່ງເລື່ອງສວດພຣະອກົດຮຣມຕ່ອມາອີກໜຶ່ງພຸຖືອັນດຣິຈິນໄດ້ມາເກີດ
ເປັນຄື່ຍ໌ພຣະສາຣີບຸຕຣບຣລຸດຮຣມ ແລະຂອໃຫ້ຈົນໂຄດີຍິ່ງກວ່າງໜ້າລື່ອມທີ່ຝຶ່ງສວດ
ໜອບໃຈໃນເສີຍຄຳວ່າ “ອາຍຕະນັ້ງ ໆ ໆ” ແລ້ວຕາຍໄປອົກຫລາຍໝາຕິມາເກີດເປັນ
ພຣະອາຈາຣຍ໌ຂອງພຣະເຈົ້າໂຄກມຫາຣາຊ ແມ້ຈະເປັນອເຈລກນັກບວລັກແກ້ພ້າ ພວໄດ້ຍືນ
ຄຳວ່າ “ອາຍຕະນັ້ງ ໆ ໆ” ກີບຣລອຮທັດ

ນີ້ເຮັດມາເປັນມນຸ່ຍ໌!

ຄ້າໄມ່ສາມາຄົບຮຣລຸດຮຣມໄດ້ກົນ່າຈະອາຍຕ້າງຄວາແລະງໜ້າລື່ອມ (ສັຕິ)!
ຈົນຕອບຕົວເອງໃຫ້ວ່າ “ມນຸ່ຍ໌...ເກີດມາທຳໄໝ?”

ຄ້າໄດ້ຄຳຕອບ (ທີ່ຄູກຕ້ອງ) ແລ້ວ ກີໃຫ້ຄາມຕົວເອງຕ່ອໄປອົກວ່າ...ຈະໄປມືດ
ຫວູ້ໄປສວ່າງ?

ຄ້າໄປສວ່າງ...ກີພື້ນປິດມືດ (ອບຍໝົມ) ເລີຍໃຫ້ຈົນໄດ້ໃນຫາຕິນີ້!

ຄູ້ວັດນີ້ ພິທັກໜົງໝໍ

ມកຮາຄມ ໂມມະນີ

(ໝາຍເຫດ ຂອໃຫ້ພື້ນທີ່ນີ້ແກ້ໄຂຄຳຜິດມນຸ່ຍ໌ເລີ່ມ ๑๑ ທີ່ທັນ້າ ๔๑ ເປັນ...
ເຈົ້າສາກຍະໜີ້ວ່າ “ສຣການີ” ບຣລຸດຮຣມ ຈາກສຣການີສູຕຣ ເລີ່ມ ๑๙ ທັນ້າ ៣៧៣-៣៧៥)

คำนิยม

หนึ่งในวัฒนธรรมไทยที่สำคัญคือความเชื่อในเรื่องของโชคชะตา แต่ในทางการเมืองและเศรษฐกิจ ความเชื่อในโชคชะตา ไม่ได้เป็นส่วนที่สำคัญเท่าไหร่ แต่ในชีวิตประจำวัน ความเชื่อในโชคชะตา ยังคงมีผลต่อการตัดสินใจ ต่อการลงทุน ต่อการซื้อขาย ต่อการเดินทาง ต่อการใช้จ่าย ฯลฯ อย่างต่อเนื่อง แม้ในโลกปัจจุบันที่มีเทคโนโลยีและ科学ที่พัฒนาขึ้น ความเชื่อในโชคชะตา ก็ยังคงมีบทบาทอยู่ แต่ในทางการเมือง ความเชื่อในโชคชะตา ไม่ได้เป็นส่วนที่สำคัญ แต่ในชีวิตประจำวัน ความเชื่อในโชคชะตา ยังคงมีผลต่อการตัดสินใจ ต่อการลงทุน ต่อการซื้อขาย ต่อการเดินทาง ต่อการใช้จ่าย ฯลฯ อย่างต่อเนื่อง

13

ความเชื่อในโชคชะตา ยังคงมีบทบาทอย่างต่อเนื่องในชีวิตประจำวัน แม้ในโลกปัจจุบันที่มีเทคโนโลยีและ科学ที่พัฒนาขึ้น ความเชื่อในโชคชะตา ยังคงมีผลต่อการตัดสินใจ ต่อการลงทุน ต่อการซื้อขาย ต่อการเดินทาง ต่อการใช้จ่าย ฯลฯ อย่างต่อเนื่อง แต่ในชีวิตประจำวัน ความเชื่อในโชคชะตา ยังคงมีบทบาทอย่างต่อเนื่อง แม้ในโลกปัจจุบันที่มีเทคโนโลยีและ科学ที่พัฒนาขึ้น ความเชื่อในโชคชะตา ยังคงมีผลต่อการตัดสินใจ ต่อการลงทุน ต่อการซื้อขาย ต่อการเดินทาง ต่อการใช้จ่าย ฯลฯ อย่างต่อเนื่อง

ความเชื่อในโชคชะตา ยังคงมีบทบาทอย่างต่อเนื่องในชีวิตประจำวัน แม้ในโลกปัจจุบันที่มีเทคโนโลยีและ科学ที่พัฒนาขึ้น ความเชื่อในโชคชะตา ยังคงมีผลต่อการตัดสินใจ ต่อการลงทุน ต่อการซื้อขาย ต่อการเดินทาง ต่อการใช้จ่าย ฯลฯ อย่างต่อเนื่อง แต่ในชีวิตประจำวัน ความเชื่อในโชคชะตา ยังคงมีบทบาทอย่างต่อเนื่อง แม้ในโลกปัจจุบันที่มีเทคโนโลยีและ科学ที่พัฒนาขึ้น ความเชื่อในโชคชะตา ยังคงมีผลต่อการตัดสินใจ ต่อการลงทุน ต่อการซื้อขาย ต่อการเดินทาง ต่อการใช้จ่าย ฯลฯ อย่างต่อเนื่อง

เขียนโดย: [นาม]

(นายวิชาชีรรัตน์ ภานุ)

เขียนโดย: [นาม]

เขียนโดย: [นาม]

เขียนโดย: [นาม]

คำแนะนำอ่านหนังสือชุดมนุษย์เกิดมาทำไม?

เล่ม ๑-๑๒

- เล่ม ๑ เนื้อหาศาสนาทั่วไปเบา ๆ จุดเด่น คือ พุทธพยากรณ์นิทานธรรมะ ภาพปริศนาธรรมสอนใจ เหมาะที่จะนำไปสอนเด็กและเยาวชน (ทุกเล่มอ้างอิงพระพุทธธรรมจากพระไตรปิฎก)
- เล่ม ๒ แนวทางปฏิบัติธรรมทั้งสายวัดป่าและวิปัสสนาจารย์ปัจจุบัน กว่า ๒๐ ท่าน รวมทั้งหลักการฝึกสมธิ-เจริญสติเบื้องต้น
- เล่ม ๓-๔ อ่านง่าย เป็นคำตาม-คำตอบ เป็นการบูรพ์พื้นฐานพระศาสนา เหมาะสมสำหรับผู้เริ่มศึกษา (มีแผ่น MP.๓)
- เล่ม ๕-๖ เนื้อหาจากสุภาษิต-พุทธภาษิต พระพุทธธรรมะ บรรยายโดยภาพการ์ตูนธรรมะประกอบทั้งลึกและตื้น เหมาะสำหรับจูงใจเด็กและเยาวชน แต่แฟ้มคำสอนแก่นพระศาสนา (มีแผ่น DVD)
- เล่ม ๗ เนื้อหารวีร์เล่มแรกเป็นสอดมนต์แปล ครึ่งเล่มหลังเป็นเรื่องปฏิบัติค่อนข้างลึก ควรอ่านเล่ม ๓-๔ มาก่อนแล้ว เหมาะแก่นักปฏิบัติ (มีแผ่น MP.๓ และ DVD)
- เล่ม ๘ เนื้อหาปรัมัตถ์ (เล่มที่อ่านยากที่สุด) เป็นพระอภิธรรมปิฎก ควรอ่านทุกเล่มมาก่อน เป็นเล่มปฏิบัติล้วน ๆ
- เล่ม ๙-๑๐ เนื้อหาระสูตร ทั้งลึกซึ้งและกว้าง อ่านง่ายกว่าเล่ม ๘ แต่ควรศึกษาควบคู่กัน (เล่ม ๑๐ ให้อ่านภาคผนวกท้ายเล่มก่อน)
- เล่ม ๑๑ เนื้อหาเป็นเรื่องวินัยพระ-วินัยตน (พระวินัยปิฎก) เกี่ยวข้องกับศีลพระ-ศีล Mara มวล魍魎 แทรกแนวปฏิบัติไว้ด้วย

เล่ม ๑๒ เนื้อหาอ่านง่าย รวมคำสอนหังหมดตั้งแต่ศรัทธา-กรรม-ทาน-คีล-สมณะและวิปัสสนา เหมาะสำหรับท่านที่ไม่ชอบอ่านหนังสือ ให้อ่านเล่มนี้แล้วเดียวกันเพียงพอที่จะปฏิญาณภูมิได้แล้ว (เหมาะสมสำหรับผู้เริ่มต้นศึกษา ควรอ่านควบกันเล่ม ๑๓)

สรุป

เล่มอ่านเบาๆ ได้แก่ เล่ม ๑-๔, ๑๒-๑๓ (ทุกคนควรอ่าน ไม่ควรพลาดโดยเด็ดขาด เล่ม ๑๒ และ ๑๓)

เล่มปานกลาง ได้แก่ เล่ม ๕-๖ การ์ตูนธรรมะ, เล่ม ๗) สวดมนต์ แปลเพื่อปฏิบัติ

เล่มลึกมาก ได้แก่ เล่ม ๘-๙-๑๐-๑๑
(เหมาะสมสำหรับนักปฏิบัติขั้นสูง)

เล่มที่ควรอ่านที่สุด ก่อนอ่านทุกเล่ม คือ คำสอนการอุทิศบุญ ที่ได้ผลของพระอาจารย์เกษม อาจิณณสีโล (แล้วปฏิบัติตาม มิฉะนั้น ท่านจะไม่มีโอกาสอ่านและศึกษาเล่มต่อ ๆ ไป เพราะนายเวรเขามีอ่อนนุญาต)

(หมายเหตุ หลายคนติดต่อขอหนังสือชุดนี้อย่างมีครบทุกเล่ม(กิเลสโลกเจตลิกชนิดสีขาวบางมาก ๆ) หนังสือทุกเล่มคือแผนที่ลายແงบบอกทางให้เดิน แต่ชุมทรัพย์อยู่ที่ในตัวของท่าน ท่านต้องรับรอกเดินทันที (เดี่ยวนี้... ที่นี่... เดี่ยวนี้... ๆ) เดินทางเข้ามาหาที่ตัว ไม่ใช่เดินทางออกตัว เพราะ ‘อ่านหนังสือเล่มใหม่แก่กับอ่านใจตนเอง’ อ่านกาย(รูป)-ใจ(นาม)ให้ออก บอกตัวเองให้ได้ (หากผู้วิเศษให้พับ) พับแล้วพันทุกชี้ดับความลังเลสังสัยให้จงได้!)

อนึ่ง ท่านที่ประสงค์สมัครเรียนพระอภิธรรมทางไปรษณีย์ โปรดแจ้งชื่อ ที่อยู่ ส่งไปที่... ๕๒ บกน.๒๘ ปณ.๔.หน้าพระลาน กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๒ โทรศัพท์ ๐๒-๔๔๔-๕๐๙๑ ถึง ๒

ນະໂມ	}{	ຂອນອບນ້ອມ	{	ສາຕາຄີຣີຍັກໜີ
ຕັ້ງສະ				ອສຸຣິນທຽງ (ໂພອີສັຕິວີ)
ກຄວໂຕ		ແດ່ພະຜູ້ມືພະກາດເຈົ້າ		ທ້າວຈາຕຸມຫາຮາຊິກາ
ອຮໂຕ		ຜູ້ໄກລຈາກກີເລສ		ທ້າວສັກເກເວນມິນໂທ
ສັນມາສັມພຸຖອັສະ		ຕຣັສວ້່ອບດ້ວຍພະອອງຄົ່ອງ		ທ້າວມຫາພຣະມ

ปิดօบາຍภูมิ?

“...เห็น...ได้ยิน...รู้ก็ลิน...รับรส...

...สัมผัสกระทบทางกาย (กามคุณ ๔)

...นี้คือกรรมเก่า (ท่องไว “ของเรา ๆ”)

มโนกรรม...วจีกรรม...กายกรรม...

...นี้เป็นกรรมใหม่ (กัมมสูตร ๑๙/๑๔๗)

...อุปมาตั้งนาพิกา ถ้ายังไม่หยุดไขลาน

นาพิกาก็ยังไม่หยุดเดิน ฉันใด กรรมทั้ง ๓ ก็ฉันนั้น

ถ้าหยุดกรรมเลี้ยไได

จะได้ทั้งกรรมด้ำ-กรรมขาว มีวิบากไม่ด้ำ-ไม่ขาว...

...ย่อมเป็นไปเพื่อสั่นกรรม...”

(กุกุโรวาทสูตร เล่ม ๑๓ สูตรที่ ๗)

ຕັບອວິທີຫໍາ

ອາរັມກບທ

ສັງຄມໃນໂລກນີ້ ມີການປະກັນຄວາມເລື່ອງກັຍໃນອາຊີພແລະ
ປະກັນຄວາມເລື່ອງກັຍໃນຊື່ວິຕແລະຮ່າງກາຍເພື່ອຄວາມມັນດົງຂອງ
ຄຣອບຄຣວແລະທາຍາທ ທັງນີ້ດ້ວຍເພຣະເລັງເຫັນຄວາມໄມ່ປະມາກໃນ
ຄວາມເປັນອູ່ເພື່ອດຳຮັງຊື່ພອຍ່າງເປັນສູ້

ພຣະສັ້ມມາສັ້ມພຸທທເຈ້າ ຖຽນຕັ້ງສສອນເຮືອງຄວາມໄມ່ປະມາກໄວ້ໃນ
ມහາປຣິນິພພານສູ່ຕຣ ເລີ່ມ ១០ ພັ້ນ ១៤៨ ປັຈືມພຸທໂຮວາທ ຄວາມວ່າ

“ຫັນທະຫານີ ກີກຂະເວ ອາມັນຕະຍາມີ ໂວ,
ດູກ່ອນກີກຊຸ້ທັງໝາຍ! ບັດນີ້, ເຮົາຂອເຕືອນທ່ານທັງໝາຍວ່າ
ວະຍະຮັ້ມມາ ສັ້ງຂາຮາ,

ສັ້ງຂາຮັງໝາຍ ມີຄວາມເລື່ອມໄປເປັນຫຮຽມດາ,
ອັປະປາເທະະ ສັ້ມປາເທະ,
ທ່ານທັງໝາຍ, ຈົງທຳຄວາມໄມ່ປະມາກໃຫ້ລຶ່ງພຣັມເຄີດ.
ອະຍັງ ຕະຖາຄະຕັສສະ ປັຈືມາ ວາຈາ.

ນີ້ເປັນພຣະວາຈາມີໃນຄຣັງສຸດທ້າຍ ຂອງພຣະຕຖາດຕເຈ້າ.
ອີຕີ, ດັ່ງນີ້ແລ”

ເຮືອງຂອງຄວາມໄມ່ປະມາກນີ້ແລ້ວ ຈຶ່ງເປັນທີ່ມາຂອງຊື່ອຕອນ
ຂອງໜັງສືອໜຸດນີ້ “ປະກັນຊື່ວິຕປົດອບາຍກຸມີ”

ປະກັນຊື່ວິຕ ທາງໂລກມີການກະທຳມາເງື່ອນໄຂທີ່ກຳທັນດ ຄ້າ
ປົງປົງຕິຫຼື່ອໄມ່ປົງປົງຕິຕາມລົ່ງໝາໃນກຣມຫຮຽມຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຜລອຍ່າງໄຮ
ທາງຫຮຽມ ກົມືເງື່ອນໄຂກຳທັນເຊັ່ນເດືອຍກັນ ເປັນໄປຕາມຫລັກ
ຂອງເຫດູແລະຜລທີ່ວ່າ ສ່ວັງເຫດູດີ ຜລຍ່ອມດີ (ເລືອກເກີດໄດ້)

ປິດອບາຍງຸມ ມາຍຄື່ງ ການປິດເລັ້ນທາງເດີນຫົວໜ້າໃນວັນຈຸນໍ້ໄປ ທຸດຕິອບາຍງຸມ

ອບາຍງຸມ ດືອນ ກຸມທີ່ມີຄວາມເປົ້າຂອງທີ່ໄປສຶບາຍ (ອບາຍ ແພລວ່າໄປສຶບາຍ) ມີ ກຸມ ໄດ້ແກ່ ສັຕິງເດົອຈານຕ ເປົ້າຕ ອສຸຽກາຍຕ ສັຕິງ
ນຮກຕ

ສັຕິງທີ່ໄປເກີດໃນອບາຍງຸມ ຕ ນີ້ ເປັນຜລຂອງກຣມທີ່ປົງສິນຫີດືອນ
ນຳເກີດຈາກການທຳບາປດ້ວຍອຳນາຈຂອງໂມະຄວາມທຳຈະໄປເກີດເປັນ
ສັຕິງເດົອຈານ ຄ້າປົງສິນຫີດືອນຈາກການທຳບາປດ້ວຍອຳນາຈຂອງໂລກະ
ຄວາມໂລກຈະໄປເກີດເປັນເປົ້າຕ ແລະ ອສຸຽກາຍ ແລະ ຄ້າປົງສິນຫີດືອນຈາກ
ການທຳບາປດ້ວຍອຳນາຈຂອງໂທສະຄວາມໂກຮຈະໄປເກີດເປັນສັຕິງນຮກ

ຄົນທີ່ມີຈິຕ ໂຈດ້ວຍໂທດ້ວຍໃຝຕໍາ ທອບທາແຕ່ບາປຖ່ຈຈິຕ ໄມມີ
ຄວາມລະອາຍ້້ວ່າ (ໄມ້ທີ່) ໄມເກຮງກລັວຕ່ອບາປ (ໄມ້ໂອຕຕັປປ) ທອບ
ທາແຕ່ອກຸສລກຮມ ຈະໄປເກີດໃນອບາຍງຸມທີ່ ຕ

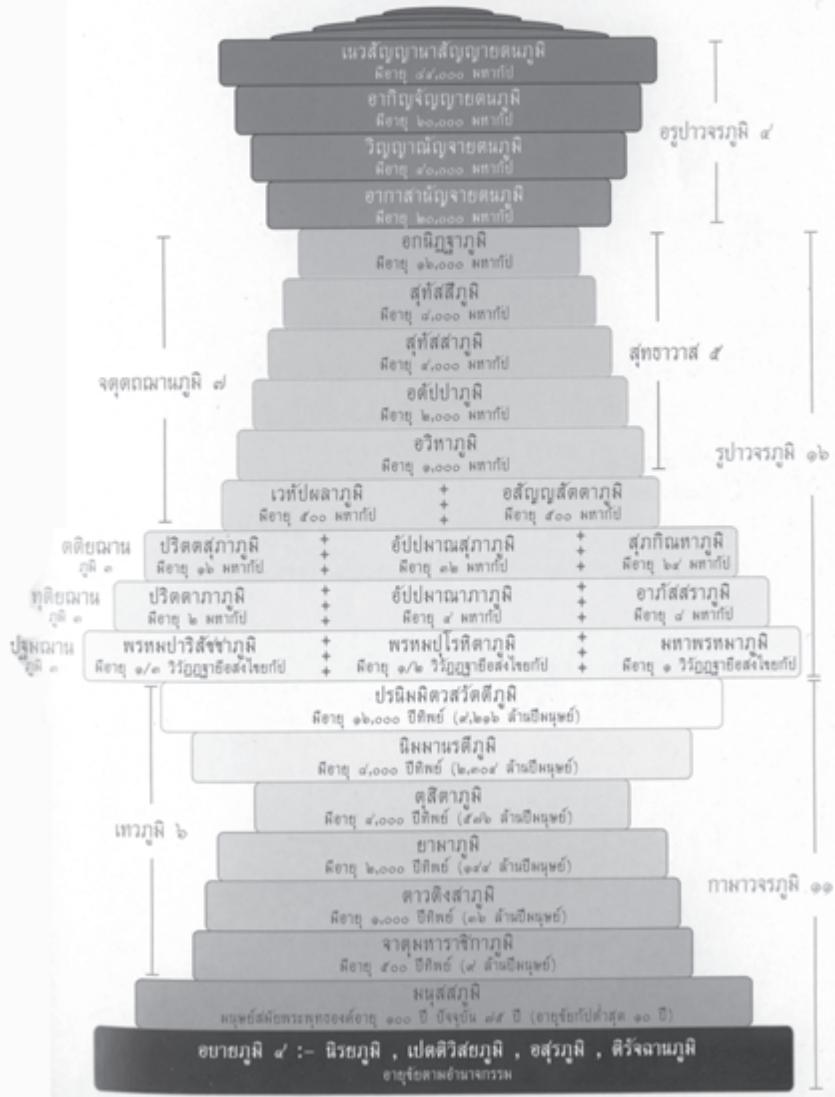
ອບາຍງຸມ ມີມຫານຮກໝູມໃໝ່ ຕ ພູມ ແຕ່ລະໝູມ ທັ້ງ ຕ ທິຄມີ
ໝູມຍ່ອຍຊື່ອ ອຸສສທນຮກ ທິຄລະ ຕ ພູມ ຮວມເປັນອຸສສທນຮກ ເຕັກ ພູມ
ມີຢູມໂລກ ນຮກຕັ້ງເຮີຍຮາຍລ້ອມຮອບອຸສສທນຮກທັ້ງສື່ທິສ (ທິຄລະ ๑๐ ພູມ
X ທິສ = ๔๐ ພູມXເຕັກ ທິສ ຈຶ່ງຮວມເປັນຍ່ອມໂລກນຮກ ເຕັກ ໢ໆ ພູມ ແລະ
ນອກຈາກນີ້ຍັງມີໂລກັນຕນຮກຕື່ງເປັນນຮກໝູມໃໝ່ປີເຄື່ອງຕັ້ງອູ້ຮ່ວ່າງຫວ່າງ
ຫວ່າງຂອງຂອບຈັກຮວາລ ຜົ່ງມີແຕ່ຄວາມມືດສນິຫຼື

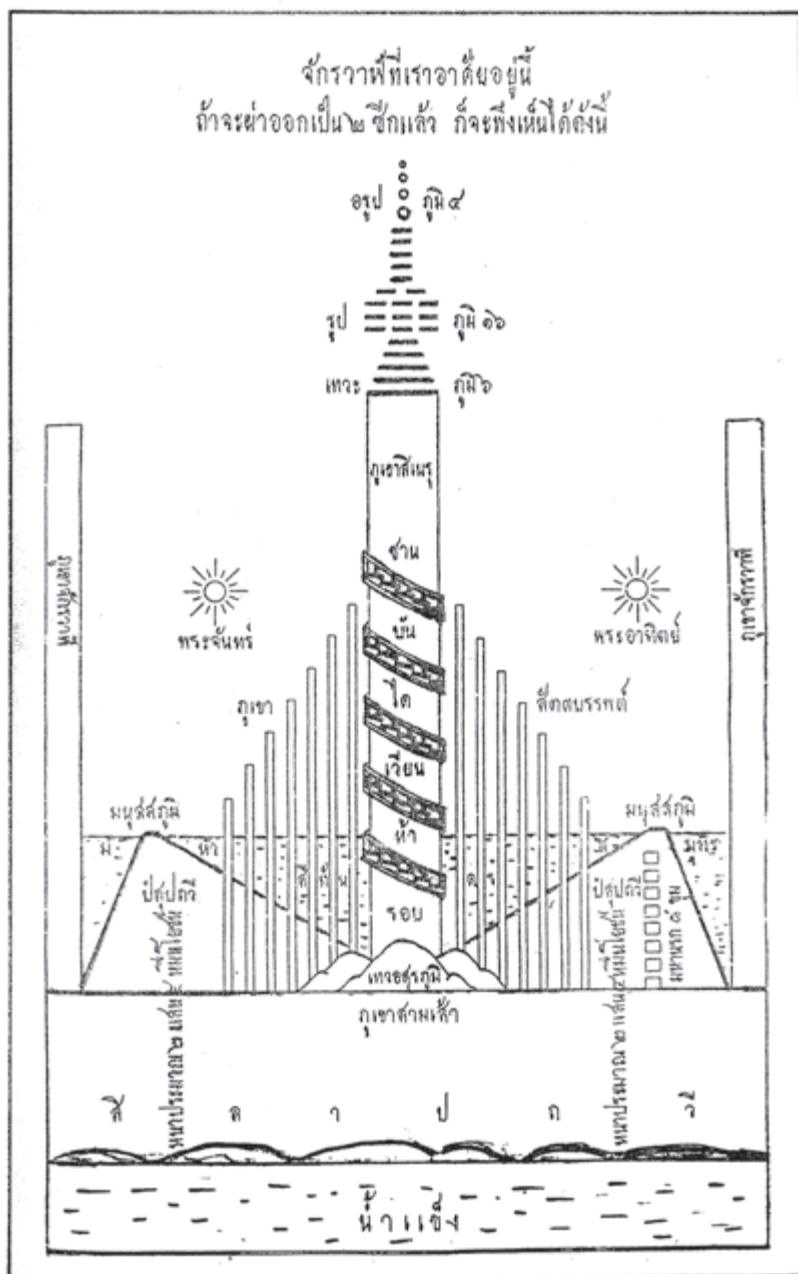
ໃນສາຮັຕຕທີປັນຍືກາ ແສດງໄວ້ວ່າ ມຫານຮກຕັ້ງອູ້ໃຕ້ພື້ນດິນໝາຍ
ທີ່ໄປລື້ກລົງໄປ (ມີຮາຍລະເວີຍດເຮື່ອງຈັກກລແລະທີ່ປີທັ້ງ ຕ ກັບເຂາລີແນຮູ ອູ້ໃນ
ທັນສື່ອມນຸ່ຍໍ່ເລີ່ມ ຕ ບັນ້າ ๖๒) ມີພື້ນທີ່ກ່າວງຍາວສູງດ້ານລະຫັ້ນໜີ່ມີໝອຍໜັນ

ອົກົງຮອງໂຈົກະວິທາລີຍ ມາກົວທາລີຍທາງໆພ່າສັກຮຽນວິທາລີຍ

ວິກົງສັກສິນ ຕຸລະ ຖະນາ

เป็นรูปเลือดลึม ส่วนสัตว์เดร็จหวาน เปรต-อสุรกายบางพาก จะอยู่ใกล้กับภูมิมนุษย์ (พื้นเดินหนา ๒ แสน ๔ หมื่นโยชน์ รองรับด้วยคีลาหนาเป็นสองเท่า รองรับด้วยน้ำหนาเป็นสองเท่าของคีลา และรองรับด้วยอาการไม่มีประมาณ)

ส่วนที่กล่าวว่าอย่างภูมิ เป็นภูมิที่ไม่สบายอย่างไรนั้น โปรดหาอ่านได้ในหนังสือมนุษย์เล่ม ๙ ความรู้เรื่องสังสรวัณฑ์ (ภูมิ ๓๑) จึงไม่ขอกล่าวถึงในที่นี้เกรงความจะยาระบุ

สรุปว่า อย่างภูมิ เป็นภูมิที่หากความสุขสบายมิได้ ถูกลงโทษทุกๆ ทรมานและสาหสนานนับแสนนับล้านโกฏิกปั่นเมื่อเวลาว่างเว้น

ท่านใดที่ไม่สามารถปิดอย่างภูมิได้และได้ทำบุญและบำเพ็ญกำกົງ กันไม่ແนซัดว่าตายแล้วจะไปสู่สุคติ (มนุษย์ เทวดา พระม.) หรือทุคติ (อย่างภูมิ ๔) เมื่อตายลงจะต้องไปพพเทวทูต ๕ ถูกสอบสวนด้วยเทวทูตในยมโลก ๕ ชุด ถ้าสอบผ่านก็จะถูกส่งไปสุคติ แต่ถ้าสอบตก ตอบคำถามไม่ได้ ก็จะถูกลงลงนรกอย่างภูมิ (จากเทวทูตสูตร ๑๔/๒๘๕๕ ซึ่งวิญญาณที่ตายไปแล้วส่วนใหญ่ตอบคำถามไม่ได้ โปรดอ่านรายละเอียดในหนังสือมนุษย์เล่ม ๑๒ เรื่องนิพิตรก่อนตาย และเทวทูต ๕ หน้า ๓๐๐-๓๐๑)

การปิดอย่างภูมิ จึงเป็นการปิดกันลั่นทางเดินชีวิตในวัณญาณไม่ให้ไปเกิดเป็นสัตว์ในอย่างภูมิทั้ง ๕ ได้แก่ สัตว์เดร็จหวาน เปรต อสุรกาย สัตว์นรก ดังกล่าว

จะปิดกันอย่างภูมิได้อย่างไร? จึงอยู่ที่เงื่อนไขในกรรมธรรม ประกันชีวิต ท่านคงต้องรีบไปศึกษารายละเอียดเงื่อนไขแล้วละ

แต่ก่อนที่จะไปถึงตรงนั้น ให้มาทำความเข้าใจเรื่องในตัวเรา เป็นการปูพื้นฐานเสียก่อน เพราะถ้ามีพื้นก็จะมีที่อยู่ให้เป็นที่สบายนี้ ที่จะได้ฟัง (สุตามยปัญญา) ให้สบายน ๑ แล้วได้ปัญญา

ព្រិសនា ពេវពុត្វ

(ពេវពុត្វត្សែតរ ១៤/២៤៥)

เรื่อง ในตัวเรา

“เรื่อง ในตัวเรา” นี้มีกลไกพิเศษ ที่พระพุทธองค์ทรงตรัส เรียกว่า “กายมุขย์ สัตว์ และเหวดา” “ขันธ์ห้า” หรือ “รูปกับนาม” หรือชีวิตรูปกับชีวิตนาม

รูป (ร่างกาย) เป็นรูปขันธ์ (กองรูป) เป็นขันธ์ที่ ๑ ประกอบด้วยธาตุ ดิน น้ำ ลม ไฟ เป็นต้น

นาม (จิตใจ) เป็นนามขันธ์ (กองนาม) เป็นขันธ์ที่ ๒, ๓, ๔, และ ๕ ไม่มีรูปร่างเป็นนามธรรม บางที่เรียกว่า “นามขันธ์ ๕”

(นาม คือ จิตกับเจตสิก จิต คือ วิญญาณขันธ์ เจตสิก นาม ขันธ์ ๓ ได้แก่ เวทนาขันธ์ สัญญาขันธ์ สังขารขันธ์ เจตสิกปฐุแต่ง จิต เกิด-ตับ รู้อารมณ์และสถานที่เดียวกันกับจิต จิตจะเกิดขึ้น โลยกๆ โดยไม่มีเจตสิกเกิดร่วมไม่ได้ เมื่อจิตเกิด เวทนา, สัญญา, สังขารเจตสิกย่อมเกิดร่วมด้วยเสมอ จิตกับเจตสิกและรูปกับนิพพาน รวมเป็นปรัมตถาธรรม คือ ลพาระที่มีอยู่จริงโดยปรัมตถลุงสุดตาม หลักพระอภิธรรมรวมเป็นปรัมตถาธรรม ๕ ประการ)

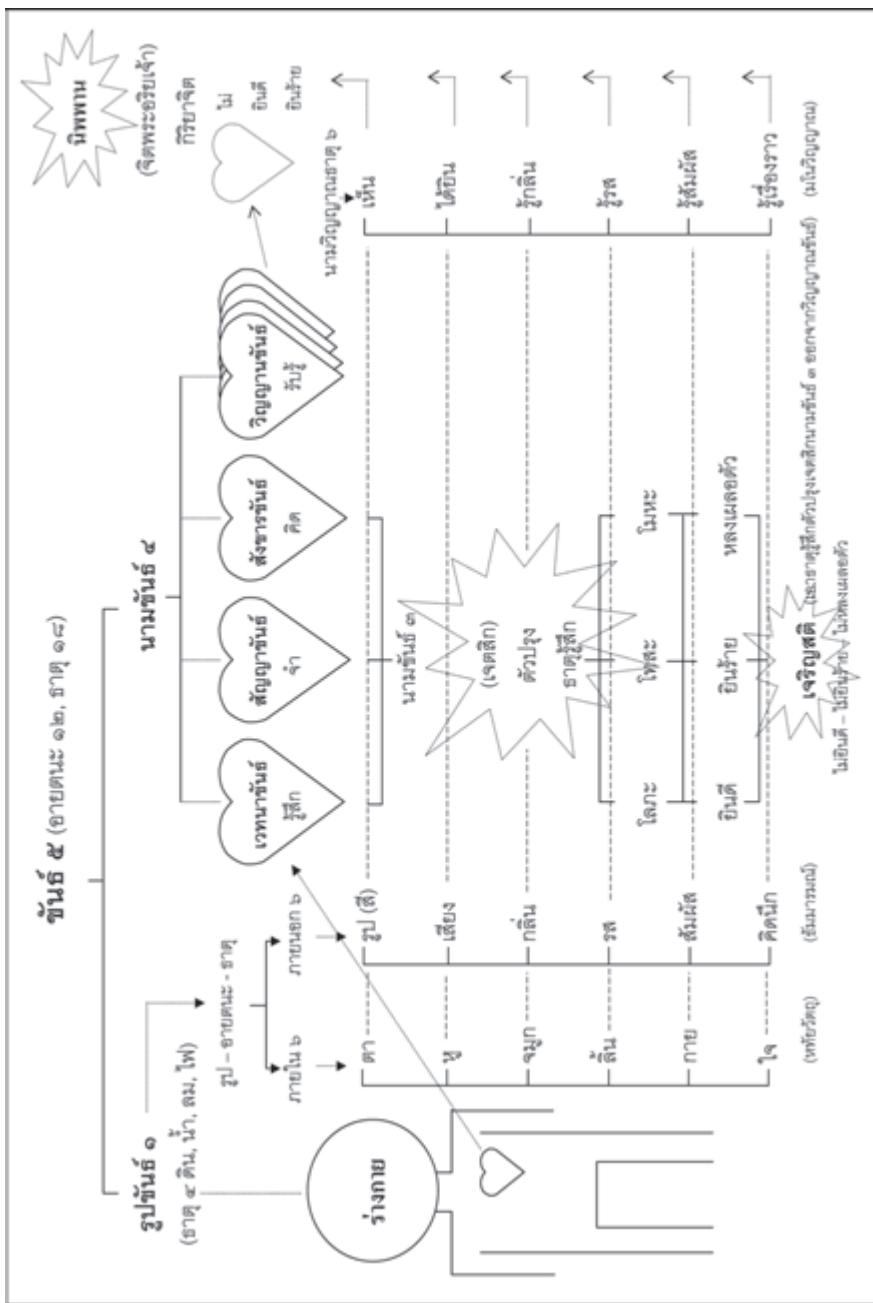
จะขยายความเรื่องจิต-เจตสิกให้ฟัง

“ลิงหักห้ายมใจหน้าฯ มโนบุพพัง คามา รัมมา” (ธรรมบท ๒๕/๑๓ พระพุทธawan)

จิตเป็นประทานในการรับรู้ (รู้เจดีย์ ๗) ส่วนรับรู้แล้วจะยินดี-ยินร้าย หรือ ชอบ-ชัง หรือเป็น บุญ-บาป นั้นขึ้นอยู่ที่เจตสิก (เจตสิก แปลว่า เกิดในจิต ตัวปฐุจิต)

เคยเปรียบเทียบให้จิตเป็นผู้แสดงละคร ส่วนเจตสิกเป็นผู้กำกับการแสดง เจตสิกมี ๕ ชนิด เท่ากับว่าผู้กำกับการแสดงมีบท

ให้แสดง ๕๙ บท ใน ๕๙ บท เป็นเวทนาขั้นธ์๑ บท (แสดงสุข-ทุกข์-ไม่สุขไม่ทุกข์) เป็นสัญญาขั้นธ์๑ บท (แสดงบทจำ) ส่วนอีก ๔๐ บทเป็นสังขารขั้นธ์ (แสดงบทปรุงหั้งบุญ-บาป)

บางตำราเปรียบจิตเป็นเม็ดยา เจตสิกเป็นตัวยา, จิตเป็นนำ เจตสิกเป็นสีต่าง ๆ ในนำ, จิตเป็นหลอดไฟฟ้า เจตสิกเป็นแสงสีต่าง ๆ ของหลอดไฟฟ้า ฯลฯ

“เมื่อจิตเคร้าหมอง ทุคติเป็นที่หวังได้ เมื่อจิตผ่องใส สุคติเป็นที่หวังได้” (พระพุทธawan วัตถุปัมສุตร ๑๒/๕๕)

จิตเคร้าหมองหรือผ่องใสจึงอยู่ที่เจตสิกสังขารขั้นธ์ที่กำกับจิตให้เล่นบท ๔๐ บทนี้แหละ เพราะมันมีหั้งบทบุญ-บทบาป บทบุญทำให้จิตผ่องใส บทบาปทำให้จิตเคร้าหมอง (จิตใสเป็นบุญ-จิตชุ่นเป็นบาป)

จิตเคร้าหมองเมื่อตายจะไปทุคตินรกอยภูมิ ส่วนจิตผ่องใสจะไปสุคติมนุชย์-สวรรค์ชั้นสูง ถ้าผ่องใสจนเป็นโลภุตตรจิต จะได้โสดาปัตติมรรค-โสดาปัตติผลจนถึงโลภุตตรธรรมชั้นสูงสุดเป็นพระอรหันต์

เจตสิกสังขารขั้นธ์ ๔๐ บท แบ่งเป็น ๗ กลุ่ม

บทบุญ ได้แก่ ศรัทธา สติ หริ โටตัปปะ อโลภะ อโหสะ គีล ปัญญา กรุณา - มุทิตา เป็นต้น

บทบาป ได้แก่ โลภะ โหะ โมหะ อหิริกะ อโนตัปปะ ทิภูมิ นานะ อิสสา มัจฉริยะ วิจิกิจชา กีนมิทธะ อุทธัจจุกุจจะ เป็นต้น

บทกลางๆ เช้าได้หั้งฝ่ายบุญ-บาป ได้แก่ ผัสสะ เจตนา เวทนา สัญญา มนสิกิจ ชีวิตินทรีย์ เอกคัคตตา (เช้าได้กับจิตทุกดวง)

ส่วนเจตสิกที่เข้าได้กับจิตบางดวง ได้แก่
 ฉันทะ วิริยะ วิตก วิจาร ปีติ อธิไมก์
 “ผู้มีปัญญา ย่อมตามรักษาจิต”
 “ผู้ใด สำรวมจิตที่ไปได้ไกล ไปดวงเดียวไม่มีรู้ปร่าง มีกาญ
 เป็นคุหอาศัย ผู้นั้นจะพ้นบ่วงมาร” (ธรรมบท ๒๕/๑๗ พระพุทธเจดีย์)

บ่วงมารก็คือ ทุคตินรกรอบายภูมิ

ส่วนจิต ที่ว่ามีดวงเดียวเป็นประชานเป็นใหญ่เป็นหัวหน้าใน
 การรับรู้ เมื่อถูกเจตสิกกำกับการแสดงแสดงให้เล่นบทตั้ง ๕๒ บท ตาม
 จำนวนของเจตสิกผู้กำกับ จึงทำให้จิตแสดงบทออกไปได้ถึง ๔๙ หรือ
 ๑๖๑ โดยพิสดาร (แสดงบทบาทหั้งผู้ดีบ้าง-ผู้ร้ายบ้าง-ไม่ดีไม่ร้ายบ้าง!)

“บุญ-บาปก็ฟักตัวเกิดอยู่ที่จิตดวงเดียวกันนี้ วิได้เกิดฟักตัว
 อยู่ที่อื่นเลย!”

จิตถูกเจตสิกกำกับ (ปรุง) ทำให้เกิดเป็น ๔ ชาติ ได้แก่ ชาติ
 กุศล ชาติอกุศล ชาติวิบาก ชาติกิริยา

ชาติกุศล ได้แก่ จิตบุญ จิตผ่องใส

ชาติอกุศล ได้แก่ จิตบาป จิตเคร้าหมอง

ชาติวิบาก ได้แก่ จิตรับรู้ผลของกรรมในอดีตทางทวาร ๖
 ได้แก่ จิตทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ (ทางใจ คือ มโนทเวร)
 และรู้สึก ชอบ-ชัง, ยินดี-ยินร้าย โลภะ-โภ奢, อภิชฌາ-โภมนัส

ชาติกิริยา ได้แก่ โลภุตตรจิต ๔ เป็นโลภุตตรมรรคจิต ๔
 โลภุตตรผลจิต ๔ (โลดาปัตติมรรค-ผล, สถิตาคามิมรรค-ผล,
 อนาคตมิมรรค-ผล และอรหัตมรรค-ผล) เป็นจิตของพระอริยเจ้า
 หั้งหลาย ซึ่งไม่มีผลเป็นกุศล อกุศลหรือวิบาก จึงเป็นเพียงกิริยาจิต
 เท่านั้น (โปรดถามตัวเองดูว่า เดี๋ยวนี้จิตข้าฯ กำลังเป็นชาติอะไร?)

ดังนั้น การที่จะตามรักษาจิต หรือ สำราวนมิจิต หรือทำให้จิตผ่องใส (ตอนดับจิต) หรือทำให้จิตเป็นชาติกิริยาของพระอธิริยะเจ้า เพื่อจะให้พ้นจากบ่วงแห่งมาร เพื่อจะไม่ต้องไปป่า遁ติ (เพื่อปิดดอยภูมิ) เป็นเรื่องที่จะต้องคึกขานฝึกหัดปฏิบัติเรียนรู้อย่างมาก

นามขันธ์ ๔ ได้แก่ เวทนาขันธ์ สัญญาขันธ์ สังขารขันธ์ วิญญาณขันธ์

วิญญาณขันธ์ (กองวิญญาณหรือกองจิต) คือ จิตทั้ง ๙๙ ลักษณะ หรือ ๑๒๑ โดยพิสదารเป็นประธานเป็นใหญ่ในการรับรู้ (รู้เหดย ๗)

นามขันธ์ที่เหลือเรียก “นามขันธ์ ๓” คือ เจตสิก ๕๙ ดวง (ไม่ใช่จิต) ปรุงแต่งจิต ได้แก่

เวทนาขันธ์ (กองเวทนา) คือ เจตสิก ซึ่อ เวทนาเจตสิก รู้สึกสุข ทุกข์ ไม่สุข ไม่ทุกข์ มีเจตสิกจำนวน ๑ ดวง

สัญญาขันธ์ (กองสัญญา) คือ เจตสิก ซึ่อ สัญญาเจตสิก จำเอารสุข ทุกข์ ไม่สุข ไม่ทุกข์ เอาไว้ มีเจตสิกจำนวน ๑ ดวง

สังขารขันธ์ (กองสังขาร) คือ เจตสิก ซึ่อ สังขารเจตสิกเป็นเจตสิกที่เหลือ ตั้งใจกระทำการมุกกรรมทั้ง ดี-ชั่ว มีเจตสิกจำนวน ๕๐ ดวง เป็นเจตสิกฝ่ายกุศลเรียกโสภณเจตสิก ๒๕ ดวง, อกุศลเจตสิก ๑๕ ดวง และอัญญาสманาเจตสิกอีก ๑๑ ดวง (อัญญาสманาเจตสิก คือ เจตสิกฝ่ายกลาง ๆ เช่นได้กับจิตที่เป็นกุศลและอกุศล และรวมถึงเวทนาเจตสิกในเวทนาขันธ์ และสัญญาเจตสิกในลัญญาขันธ์ก็เป็นอัญญาสманาเจตสิกด้วย จึงรวมแล้วมี ๑๗ ดวง)

(ปัญญาที่เข้าไปรู้และกรูป-นามได้นี้ ผู้ใดเข้าไปรู้ได้ ย่อมเกิดญาณที่ ๑ ใน ญาณ ๑๖ เรียกว่า “นามรูปปริจเฉกญาณ”)

ชีวิตตั้งแต่เกิดจนตาย

ชีวิตตั้งแต่เกิดจนตาย ตั้งแต่ตื่นจนหลับ จะมีจิตลักษณะหนึ่ง ชื่อ “กวังคจิต” มีหน้าที่เกิดลัณฑติสืบต่อจากปัญชนิจิตและรักษาภาพชาติจนกว่าจิตดวงสุดท้ายของชีวิตดับ (ตาย) ชื่อ “จุติจิต” เกิดและดับและล่งต่อ “ปัญชนิจิต” ไปเกิดราพชาติใหม่

เวลาเราห่วงตั้งแต่เกิดจนตายเรียก “ปัวตติกาล” วิถีจิตจะขึ้นสู่ อารมณ์ ๑๗ ขณะวิถีจิตทางทวารทั้งหก ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ทำให้ เห็น-รูป, ได้ยิน-เสียง, ได้ดม-กลิ่น, ได้ลิ้ม-รส, ได้รับรู้ ทางกาย-กระบวนการสัมผัส (ยืน-ร้อน, อ่อน-แข็ง, ตึง-หย่อนหนา) ด้วย เจตสิกชื่อ “ผัสสะเจตสิก” เขาทำหน้าที่ (ผัสสะเจตสิกนี้มีบทบาท สำคัญมากที่สุด เพราะทำหน้าที่กระบวนการทางทวารหากตลาดชีวิต ตั้งแต่ เกิดจนกระทั่งตาย เพื่อรับวิบากผลกรรมเก่าในอดีต)

วิถีจิตขึ้นสู่อารมณ์ แต่ละครั้งจะเกิดผัสสะกระบวนการสัมผัสขณะ เมื่อได้เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น รู้รส รู้กระบวนการสัมผัสรู้ความหมาย แต่ละครั้ง ๆ ทุกครั้งจิตจะເສພ (ເສຍ) อารมณ์ทั้งดี-ร้าย ทำให้เกิดผลเป็น ยินดี-ยินร้าย (ยินดี คือ โලภ, ยินร้าย คือ ໂຫສະ ມີມະຫະຕ້າຫລງຮ່ວມດ້ວຍກັບໂລภແລະໂຫສະ ทุกครั้ง) ผลคือ ทำให้สุข ทุกข์ นี่คือ “เวทนาเจตสิก” เขาทำหน้าที่

ทุกครั้ง ที่จิตເສພอารมณ์ ยินดี-ยินร้าย จะถูกบันทึกด้วย “ลัญญาเจตสิก” เขาทำหน้าที่จดจำเอาไว้และเก็บบันทึกเอาไว้ใน “กวังคจิต” เก็บไว้ทั้งบุญและบาป ทั้งกุศลกรรมและอกุศลกรรมตลาดชีวิต

ครั้นตอนมรณานاسันนากาลไกลัต้ายจิตขึ้นสู่มรณานัสโนวี “กวังคจิต” จะส่งข้อมูลต่อให้ “จุติจิต” และ “ปัญชนิจิต” เป็นชนกรกรรมนำเอา

ไปเกิด

นี่แหล่ะ! จะไปสุดติ๊ก็ด้วยกุศลกรรม ทุคติด้วยอกุศลกรรม
ปีดօบายกฎ จึงต้องปิดทุคติอกุศลกรรม!

ปีดօบายกฎ ปิดทุคติอกุศลกรรมทำอย่างไร? นี่แหล่งงาน
ให้ญี่งาเนรื้อวัฏภพะรื้อภพชาติลัง!

(หมายเหตุ กุศลกรรมหรืออกุศลกรรม เกิดได้ ๓ ทาง ได้แก'
กายกรรม วจีกรรม มโนกรรม)

ตั้งธงเฉลยคำตอบ

ในบทนี้ขอตั้งธงเฉลยคำตอบไว้ก่อน เพื่อจะได้รู้เป้าหมาย
ปลายทางว่าอยู่ที่ตรงไหน

พระพุทธองค์ ทรงตรัสธรรมบทหนึ่งเรียกว่า “**ปฏิจสมุปบาท**
๑๒” แปลว่า ธรรมอันมีสภาพที่สำคัญปัจจัยกันเกิด (ผู้เชียนเรียกมัน
ว่า วงศระบุชาทว) หรือ ห่วงโซ่ที่ทำให้เกิดทุกข์ ดังนี้

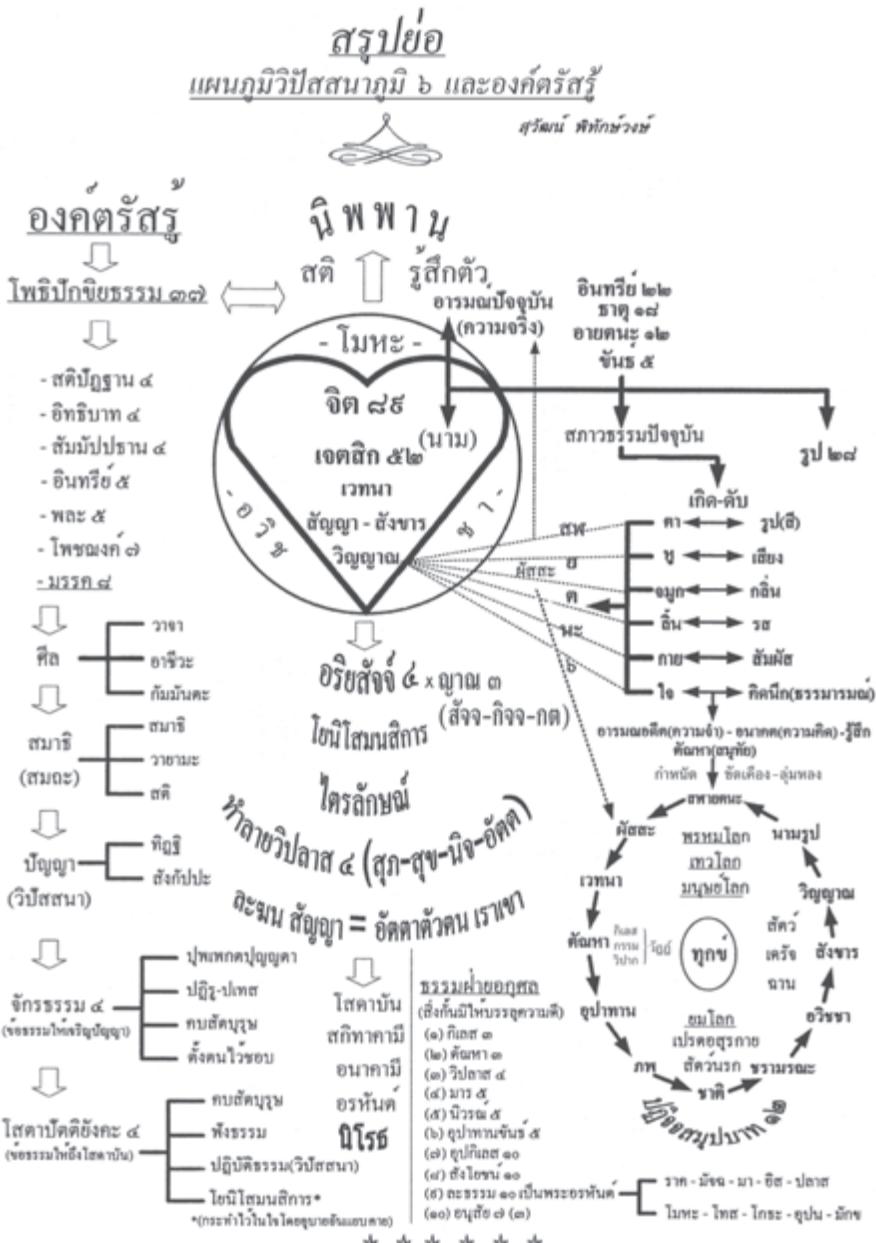
“อวิชชา ทำให้เกิด → สังขาร (เจตนา) → วิญญาณ
→ นามรูป → สฝายตน (อายตนะภายนอก) → ผัสสะ*
→ เวทนา → ตัณหา → อุปahan → ภพ
→ ชาติ → ชรามรณะ ฯลฯ” “เหตุเกิด-ผลเกิด”

ถ้าท่านสามารถตัดห่วงโซ่ใดห่วงโซ่นั่นหรือวงจรใดวงจรนั่นได้
ท่านก็ไม่ต้องเกิด ถ้าตัดไม่ได้ก็ยังต้องเกิด พระพุทธองค์ตรัสว่า เกิด^{เป็นทุกข์...}เก่า...เจ็บ...ตาย...เป็นทุกข์ ไม่เกิด...ไม่ทุกข์ “เหตุดับ-ผลดับ”

ที่นี่ พระพุทธองค์ทรงตรัสอีกว่า

“คุณผัสสะได้ คุณโลกได้” (ฉบับกสุตรเล่ม ๑๔ สูตรที่ ๔๙)

“ถ้าดับเวทนาไม่ได้ ความเกิดใหม่ย่อมมี” (สพายตนนิภังคัญตร
เล่ม ๑๔ สูตรที่ ๔๗)

คุณผัสสะได้* คือ คุณเวทนาได้, เท่ากับ ดับเวทนาได้, ดับ
ตัณหา-อุปahan-ภพ-ชาติ, ได้ เท่ากับ ไม่เกิด, เท่ากับ ไม่ทุกข์
คุณผัสสะที่ไหน?

คุณผัสสะที่ทวารหาก ได้แก่ ทวารตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ
คุณผัสสะที่อารมณ์หาก ได้แก่ รูป (สี) เลียง กลิ่น รส
ลัมผัล เรื่องราวคิดนึก

คุณผัสสะที่วิญญาณหาก ได้แก่ เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น รู้รส
รู้กระบวนการผัสสะ คิด-รู้เรื่องราวคิด นึก (รู้อารมณ์รู้ความหมาย)

คุณผัสสะทำอย่างไร?, ดับเวทนาดับอย่างไร?

นี่แหล่ะ คืองานปิดอยภูมิ!

มีคนถามว่า “คุณผัสสะไปทำไม่-ดับเวทนาไปทำไม่? มีผัสสะมี
เวทนากันน่าจะมีความสุขสนุกสนานเดินนีน่า ถ้าดับเวทนามันก็จีดซีด
หมดรสหมดชาดหมดสนุกนั่นซี!” (นี้เป็นคำถามของคนมิจฉาทิภูมิ!)

ขอตอบว่า พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้แล้วในเอกสารนิบाट ๒๐/๑
ว่า “เราไม่แลเห็นลิงใดแม้อวย่างหนึ่ง ที่จะครอบงำจิตของบุรุษได้
เหมือนดังรูป เลียง กลิ่น รส ลัมผัลของสตรีไม่มีเลย...

และเราก็ไม่แลเห็นลิงใด แม้อวย่างหนึ่งที่จะครอบงำจิตของ
สตรีได้เหมือนดังรูป เลียง กลิ่น รส ลัมผัล ของบุรุษไม่มีเลย..”

พระพุทธองค์ทรงตรัสต่อไปอีกว่า

“ถ้าดับเวทนาไม่ได้ ความเกิดใหม่ย่อมมี”

เมื่อกีดมาแล้วมันทุกข์ ถ้าอยากເຄົາຜັສສະໄວ້-ເຂົາເວທນາໄວ້

เพื่อให้มีความสุขสนุกสนานมีรสนมีชาดแล้วละก็ จงเตรียมตัวรับເອາ
ความทุกข์ไปด้วย เพราะสุขกับทุกข์เป็นของคู่กัน มันเป็นโลภธรรม
แล้วเราเก็บไปยึดมั่น เอาไว้ไม่ใช่ มันเป็นสุขที่เจือทุกข์!

**ถ้าคุณผัสสะได้ เวทนา ก็ดับ ตันหา-อุปทาน-gap-ชาติก็ดับ
ก็ไม่ตื่นرن ก็ตับเย็น เป็นนิพพาน!**

“นิพพานัง ปรามัง สุขังฯ นิพพานเป็นสุขออย่างยิ่ง”

(เป็นนิรามิสสุที่ไม่อิงอาโนวัตถุ เป็นสุชนิรันดร์)

ปิดอบายภูมิอย่างไร? คงต้องติดตามอ่านต่อไป
“บุญก็ฟักตัวอยู่ที่จิต... บางปักษ์ฟักตัวอยู่ที่จิตดวงเดียวกันนี้ มิได้
เกิดที่อื่นเลย!”

ดังนั้น ชีวิตตอบคือ “ให้ตามรักษาจิตอย่างเดียว!”

“ผู้รักษาอย่างเดียวคืออะไร?

พึงเป็นผู้มีใจรักษาไว้ด้วยสติ...” (อริยะสัญตร ๒๔/๓๔ พระพุทธวจนะ)

มนุษย์จะดีจะชั่วอยู่ที่ใจ ไม่ใช่ภายนอก!

ให้อาสาสติคุณจิต! ก็แล้วสติปัญญาไปอยู่ที่ไหนล่ะ?

มีใจรักษาไว้ด้วยสติอย่างไร?

ท่านคงต้องตามหาคำตอบ自我เองแล้วละ!

กรรมธรรมปิดอบายภูมิ ๑๐ หลัก

การประกันชีวิตทางโลกล้มเหลื่องไปสัญญาเป็นเอกสารมีเชื่อเรียกว่า “กรรมธรรม” มีผลรายหลังเกิดความเสียหายเลี้ยงชีวิตหรือประสบภัยอุบัติเหตุหรือสูญเสียอวัยวะ หรือป่วยเจ็บโดยได้รับค่าประกันตามเงื่อนไขที่กำหนด

ทางธรรมสามารถประกันชีวิตได้ เช่นเดียวกัน อนิสัยของ การประกันชีวิตทางธรรม มีผลให้เลือกเกิดในภูมิที่ดีได้

ประกันปิดอบายภูมิ กล่าวคือ ประกันไม่ให้เกิดในอบายภูมิทุกครั้น ได้แก่ สัตว์นรภ. เปรต. อสุราภ. สัตว์เดรัจฉาน แต่หันนี้ ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขกำหนด เช่นเดียวกัน ขอเรียกเงื่อนไขนี้ว่า “กรรมธรรม” (ทางโลกรายการธรรม)

กรรมธรรม แปลว่า “เจตนากระทำตามธรรม”

กรรมธรรม เพื่อประกันชีวิตปิดอบายภูมิ พึงปฏิบัติตาม กรรมธรรม ๑๐ หลัก ดังต่อไปนี้

กรรมธรรมหลักที่ ๑

๑. กรรมธรรมหลักที่ ๑ “พึงมีครัวเรือนตามหลักคำสอน”

คำว่า “สหชา” เป็นคำภาษาบาลี แปลว่า ความเชื่อ ความเชือ ที่ถูกและชอบต้องเป็นสัมมาทิภูมิ (ปัญญาเห็นถูก) ไม่เป็นมิจชาทิภูมิ (เห็นผิด)

สัมมาทิภูมิ หรือปัญญาเห็นถูกเป็นมรรคองค์ที่ ๑ ในมรรคปฏิปทา ๔ ประการ ในสัจจะหรืออริยสัจจ์ ๔ เป็นปัญญาเห็นถูกต้อง (ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค) เห็นถูกตามคลองธรรมว่า ทำดีมีผลดี

ທຳຊ່ວມືພລຊ່ວ້າ ເຫັນວ່າຊືວິຕ ຮູປ-ນາມ ຂັ້ນທີ່ ດີ ໄນເຖິງ ໄລາ ເປົນຕົ້ນ

ຕາມຫລັກຄໍາສອນ ພຣະລັມມາລັມພຸທົທ ເຈົ້າທຽງຕຣັສສູວົວຍິສັຈິ່ງ ດ
ທຽງຮູ້ວ່າ ນີ້ຄືອທຸກໆ ນີ້ເຫຼື່ອໃຫ້ເກີດທຸກໆ ນີ້ຄືອຄວາມດັບທຸກໆ ນີ້ຄືອທາງ
ປົກົບຕີໃຫ້ສຶ່ງຄວາມດັບທຸກໆ

ທາງປົກົບຕີໃຫ້ສຶ່ງຄວາມດັບທຸກໆ ອົງມຣຣຄປົກົປາ ອົງ ມຣຣຄ
ມືອງຄ ດ ປຣກາຣ ໄດ້ແກ່ ສັມມາທິກູ້ (ປ້ານູາເຫັນຂອບ) ສັມມາສັກປະປະ
(ຄົດຂອບ) ສັມມາວິຍະ (ເພີຍຂອບ) ສັມມາສົຕີ (ຮະລຶກຂອບ) ສັມມາ
ສມາຮີ (ຈິຕຕັ້ງມັນຂອບ) ສັມມາກົມມັນຕະ (ກາງານຂອບ) ສັມມາວາຈາ
(ເຈຈາຂອບ) ສັມມາອາຊີວະ (ເລື້ອງຊີພຂອບ)

ພຣະພຸທຮອງຄ ທຽງຕຣັສສອນ ທານ ຄືລ ສມາຮີກາວານາ ວິປ່ສສນາ
ກາວານາ ອົງ ທານ ຄືລ ກາວານາ ລຳຫວັບຄທ້ສົ່ງຫວັບປ້ານ ອົງ ຄືລ
ສມາຮີ ປ້ານູາ ລຳຫວັບນັກບວ່າ

ກາຈະເຂົ້າທານແລະຄືລໄດ້ນັ້ນ ຈະຕ້ອງມີປ້ານູາເຫັນຂອບຂັ້ນຕົ້ນ
ເຮືອກວ່າ ສັມມາທິກູ້ ປ້ານູາເຫັນຂອບ ຂັ້ນຕົ້ນ ທີ່ເຫັນຄູກວ່າໂຮເປັນ
ສະວະແລະໄໝເປັນສະວະ ອະໄຮເປັນປະໂຍໜ໌ນີ້ໃຫ້ປະໂຍໜ໌ແກ່ຊືວິຕ ຮູ້ຈັກ
ແຍກແຍະຜິດຖຸກ ຜິດຂອບ ຂ້ວດີ

ປ້ານູາເຫັນຂອບຂັ້ນຕົ້ນນີ້ ຈະເກີດໄດ້ດ້ວຍກາຣຄືກ່າຊາ ເຊັ່ນ ກາຣ
ຟັງ ເຮືອກສຸຕະ (ແປລວ່າຟັງ) ເປັນ ສຸຕມຍປ້ານູາ ແປລວ່າ ປ້ານູາລຳເຮົຈ
ໄດ້ດ້ວຍປຣໂໂສກາຣຄືກ່າຊາມີກາຣຟັງ ເປັນຕົ້ນ (ປຣຍັຕືສັກຮຽມ)

ປ້ານູາເຫັນຂອບຂັ້ນກລາງ ດືອ ຈິນຕາມຍປ້ານູາ ແປລວ່າ ປ້ານູາ
ສຳເຮົຈໄດ້ດ້ວຍກາຣຄືດພິຈາຣາທາເຫຼືຜລ ຮູ້ປະໂຍໜ໌-ນີ້ໃຫ້ປະໂຍໜ໌
(ປົກົບຕີສັກຮຽມ) ຍັງທຳປາປໄດ້ອຍ່ງ

ປ້ານູາເຫັນຂອບຂັ້ນສູງ ດືອ ກາວານາມຍປ້ານູາ ແປລວ່າ ປ້ານູາ

สำเร็จได้ด้วยการเจริญภารนา (ปฏิเวชลัทธรม) ไม่อาจทำปาปได้อีกเลย
สรุป คำสอนโดยย่อจึงควรจะเป็นดังนี้

“ปัญญาในทานและศีล (ปัญญาเห็นชอบบั้นตน)-สมาริ (ปัญญา
เห็นชอบบั้นกลาง)-ภารนา (ปัญญาเห็นชอบบั้นสูง)”

“ถ้าละเมิดมิจชาทิภูริไม่ได้ เท่ากับว่า ติดกระดุมเม็ดแรก
ผิดเลี้ยแเล้ว กระดุมเม็ดต่อไปก็ผิดทั้งหมด”

ต้องละเมิดมิจชาทิภูริให้ได้ หมายความว่า ต้องมีสัมมาทิภูริ
เป็นลำดับต้น (ถ้าติดกระดุมเม็ดแรกถูก กระดุมเม็ดต่อไปอีก ๗ เม็ด
ก็ถูกทั้งหมด)

ละเมิดมิจชาทิภูริได้ คืออย่างไร?

ตอบ “พึงถึงพร้อมด้วยสัทหรา ๔ ประการ” ได้แก่

๑. กัมมสัทหรา เชื้อกรรม (พึงคึกข่ายรายละเอียดเรื่องกรรม ๑๖
ในหนังสือมนุษย์เล่ม ๑ หน้า ๔๙)

๒. วิปากสัทหรา เชื้อผลของกรรม ทำดีได้ดี-ทำชั่วได้ชั่วจริง

๓. กัมมสกตาสัทหรา เชื้อว่าสัตว์โลก (ทุกคน) มีกรรมเป็นของตน
ในจุฬาภัณฑ์วิภัคสูตร ๑๕/๓๙๗ กล่าวว่า “กัมมัง สเต วิภัชชติฯ...
กรรมจำแนกลัตว์ให้เป็นไปต่างหากัน”

๔. ตถาคตโพธิสัทหรา เชื้อในพระปัญญาตรัสรู้ของพระตถาคต
อรหันต์สัมมาสัมพุทธเจ้า

อนึ่ง เรื่องของตถาคตโพธิสัทหรา หรือ พุทธวิสัย และ กรรม
วิสัย เป็น ๒ ในอ Jin Taiy ๔ คือ สิ่งที่ไม่ควรคิด (คิดเท่าไรก็ไม่รู้
อาจเสียสติได้) ซึ่งอีก ๒ ประการ ได้แก่ โลกวิสัย และ โمانวิสัย
ซึ่งไม่ควรคิดเช่นเดียวกัน

**มีคำอธิบายขยายความเรื่องลักษณ์ ๔ ได้ลงทะเบียนชัดเจนที่สุด
คือ ล้มมาทีภูมิชั้นต้น ๑๐ ประการ ได้แก่ ทสวัตถุกัมมสกตาลักษณ์
ลักษณ์ ๑๐ แปลว่า วัตถุ ๑๐ ปัญญาแห่งความเชื่อของลัทธิ
โลก ดังนี้**

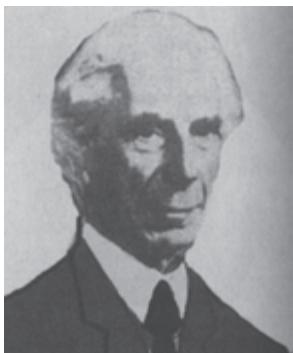
๑. บุญทานมีผล
 ๒. การบูชาบุคคลที่ควรบูชา มีผล
 ๓. การบวงสรวงปฏิสันถาร เชือเชิญและมองคลกิริยา มีผล
 ๔. ผลของกรรมดี-กรรมชั่ว มีผล
 ๕. โลกนี้มี
 ๖. โลกหน้ามี
 ๗. ทำความดี-ชั่ว ต่อมารดา มีผล
 ๘. ทำความดี-ชั่ว ต่อบิดามีผล
 ๙. ลัทธิที่ปรากฏกายโดยทันที หรือ โอบป่าติกะ เช่น เทวดา
- เปรต มี
๑๐. บรรดาผล นิพพานมี และสอนให้ผู้อื่นรู้ตามปฏิบัติตาม
ได้บรรดาผลมี

คนที่ไม่เชื่อตามที่กล่าวนี้ พระพุทธองค์ตรัสว่าเป็นมิจนาทีภูมิ
มีโลกันตนราเป็นที่ไปสถานเดียว ต้องเกาะเกี่ยวหัวโนนอยู่ที่ขอบปาก
จักรวาลที่มีดินแดนแสนนาน ท่านต้องการอย่างนั้นหรือ!

**มีคนสงสัยและถามว่า ไม่เคยเห็นราก-สวรรค์ จะเชื่อได้
อย่างไรว่ามีราก-สวรรค์? จึงขออ้อนนามกลับไปว่า ท่านไม่เคยเห็นพ่อ
ของพ่อ หรือ พ่อของปู่เลย ท่านเชื่อไหมว่าพ่อของปู่มีจริง? ท่านไม่
เคยเห็นพระพุทธเจ้า เล่าว่าท่านเชื่อไหมว่า พระพุทธเจ้ามีจริง? ถ้า**

ท่านตอบคำถามเหล่านี้ได้ ท่านก็จะหายสงสัย

ภายในหลังพุทธประนิพพาน ประมาณ ๒๔๘ ถึง ๒๖๐ ปี พระเจ้า
อโศกมหาราช ทรงสร้างเสารหินปักไว้ตามพุทธสถานและสร้างเจดีย์วิหาร
เป็นพุทธบูชาถึงแปดหมื่นลี่พันองค์ ซึ่งยังมีชากรากหักพังให้เห็นถึง
ปัจจุบันในรัฐพิหาร ประเทศอินเดีย

นายพลเซอร์อเล็กซานเดอร์คันนิง
แคมเมร์ทัพชาวอังกฤษผู้มีบทบาท และพระ
คุณแก่ชาวพุทธโดยอย่างใหญ่หลวง ที่ได้
บูรณะและขุดค้นพบชากรากพุทธสถานวัดถุ
โบราณสมัยพุทธกาลมากมาย รวมทั้ง
สังเวชนียสถาน อี ๗ ตำบล คือ สถานที่
ประสูติ ตรัสสูร แสดงปฐมเทศนา และ
ประนิพพาน ได้ขุดค้นพบเมื่อประมาณร้อยปีที่ผ่านมาเนื่องจากตั้งแต่
พ.ศ. ๒๔๐๐-๒๔๒๙ และ พ.ศ. ๒๔๑๗ ได้ปลูกต้นพระคริมมหาโพธิ
ต้นปัจจุบันไว้ในจุดเดิมขณะที่ต้นเก่าล้มลงตามธรรมชาติด้วยพายุ ท่าน
ไม่ได้เป็นชาวพุทธแต่ก็เป็นผู้มีพระคุณต่อพุทธศาสนาอย่างมาก (อินเดีย)
ได้รับเอกสารจากอังกฤษ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๐) ปัจจุบันนี้มีผู้คนชาว
พุทธไปจาริกแสวงบุญกันมากทั้งอินเดียและเนปาล

“...เมื่อกิจขุ ภิกขุณี อุบลาก อุบาลิกาจาริกไปลังเวชนียสถาน
ทั้งสี่ มีจิตเลื่อมใสและatyalung ก็จะเข้าสู่สุคติโลกสวารค์” (จากมหา
ประนิพพานสูตร เล่ม ๑๐ สูตรที่ ๓)

ผู้เขียน เมื่อคราวไปจาริกบุญถึงเมืองเวลาลีในอดีต มัคคุเทศก์ก็
บรรยายถึงตอนหนึ่งว่า พระพุทธองค์ได้ทรงทอดพระเนตรนគเรเวลา ประมาณปัจจุบัน

ທັສນາຄວັ້ງສຸດທ້າຍ ເປັນ “ນາຄາວໂລກ” (ຄືອກລັບເຢື່ອງພຣະວຣາຍມາທັງພຣະອອກໆ
ທອດພຣະເນຕຣາຄວັ້ງສຸດທ້າຍກ່ອນຈະເສດີຈີປ່ປຣິນິພພານ ທີ່ເມື່ອງກຸລິນາຮາ) ໄດ້ຝ່າ
ເພີຍງເທົ່ານີ້ໄມ້ຮູ້ວ່ານໍາຕາມມັນໄທລາມແຕ່ໃຫນບອກໄມ້ຖຸກ ມອງເຫັນກາພຸດ໌ເໜື່ອນັກບ່ວ່າ
ພຣະພຸທ່ອງຄົງເພິ່ນຈະຈາກພວກເຮົາໄປເມື່ອຕະກິ່ນ

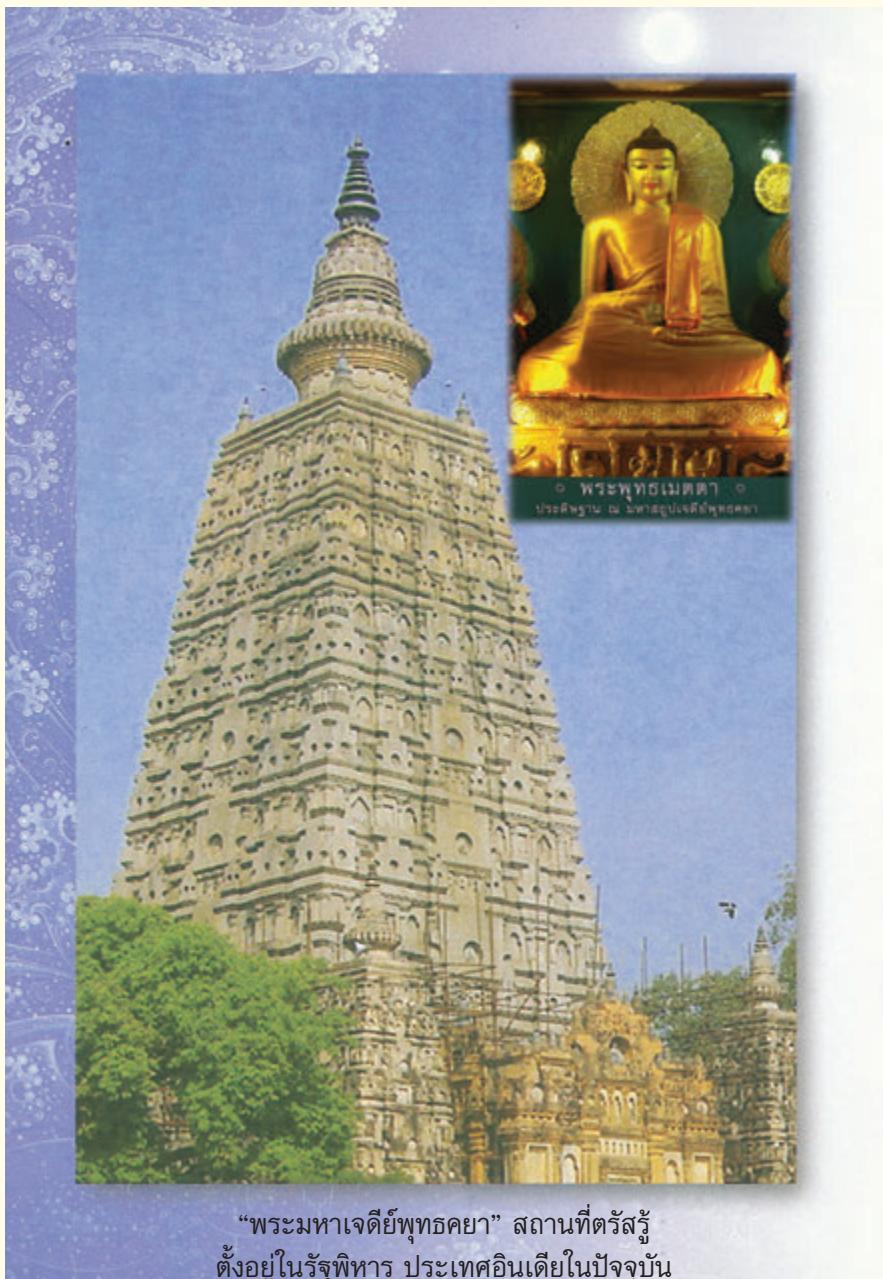
ນາງສາຣີພຣາມຄົນມາຮາພຣະສາຣີບຸຕົຮ ໄດ້ຝ່າພຣະພຸທ່ອງຄົນເກົ່າ
ປະກາງຈາກພຣະເຣະບຸຕົຮຕົນສາຫຍາຍຈົບ ນາງເກີດຄວັ້ຫຫາປາສະພວ້ມດ້ວຍ
ປົດທັງທ້າບຮຣລູສົດາບັນສລັດມິຈາທິງງົງປົດອບາຍງຸມໃນຄືນທີ່ພຣະສາຣີບຸຕົຮ
ກລັບໄປນິພພານທີ່ບ້ານຂອງຕະນ (ຫັ້ນ ๑๕ ຄໍາ ເດືອນ ๑๒ ກ່ອນພຸທ່ອງປຣິນິພພານ)
ແມ່ຈະໄດ້ຝ່າ “ອົຕີປີໄສ ກະຄະວາ...” ເພີຍຈບດີເຍວ ອານີສັງລົກ
ຍັງມາກາມຍົງເພີຍງນີ້!

ຄຣັກຫາ ເປັນທຣັພຍ໌ ເຮັກ ສັກຫານັ້ນ ເປັນອຣີຍທຣັພຍ໌ ທຣັພຍ໌
ທີ່ກັບໄດ້ ຖ້າ ໄມ່ອຈາກທຳໃຫ້ເສື່ອມສລາຍໄດ້ ມີອຣີຍທຣັພຍ໌ ຂຶ້ວ່າເປັນຜູ້ໄມ້ຈຸນ
(ອຣີຍຮນຄາຕາມີຄໍາສວດແປລອຍ່ໃນມຸນໜ່າຍ໌ ເລີ່ມ ၅), ຄຣັກຫາເປັນອິນທຣີຍ໌
ໄດ້ແກ່ ຄວາມເປັນໄຫຼຸງເຮັກກວ່າ ສັກຫົນທຣີຍ໌, ຄຣັກຫາເປັນກຳລັງ ໄດ້ແກ່
ສັກຫາພລະ ກິຈກາງານອັນໄດ້ລຳເຮົງໄດ້ດ້ວຍຄຣັກຫາ ນີ້ເປັນອົງຄົງຮຽມໃນ
ໂພົບັກຂີຍຮຽມ ၃၇ ປະກາງ (ອົງຄົງຮຽມແໜ່ງກາງຕົວລົງ ၃၇ ປະກາງ)
“ສັກຫາຍ ຕຣຕີ ໂອສັ້ງ ຈະໜ້າມໂອຈະໄດ້ດ້ວຍຄຣັກຫາ” (ຈາກອາພັກ
ຄູ່ຕຣ ၁၅/၃၇)

หากທ່ານຍັງມີຄຣັກຫາ (ຄວາມເຊື່ອ) ໄມ່ມັນຄົງ ທ່ານຈະປົດອບາຍ
ງຸມໄໝໄດ້ແລຍ ຄວາມລັ້ງເລ ເວິຈິກິຈຈາ) ເປັນເຄື່ອງກັ້ນການທຳຄວາມດີ
ເປັນເຄື່ອງຮ້ອຍຮັດຜູກມັດສັຕ໐ວໂລກທີ່ຕ້ອງປະຫາພື້ນໄດ້ດ້ວຍ ໂສດາປັຕິ
ມວຣຄງຢານ

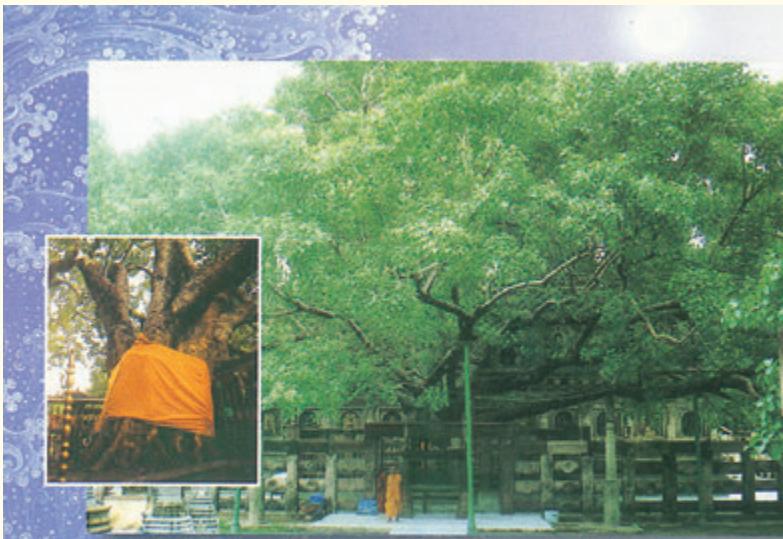
ສໍາມື້ອກາສໄປກາບນມ້ສກາຮັງເວັບນີ້ສະຖານທີ່ປະເທດອິນເດີຍ
ແລະເນປາລສັກຄັ້ງໃຫ້ເຫັນແລະລັ້ມຜັລໄດ້ ຄຣັກຫາຂອງທ່ານຈາມມັນຄົງຫັ້ນ

“พระมหาเจดีย์พุทธคยา” สถานที่ตรัสรู้
ตั้งอยู่ในรัฐพิหาร ประเทศไทยอินเดียในปัจจุบัน

ด้านพระเครื่องมหาโพธิ์ ที่กรงประทับนั่งตรัสรู้อันบุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

แท่นวัชรอาสน์ หรือรัตนบลลังก์ ได้ด้านพระเครื่องมหาโพธิ์ ที่กรงประทับนั่ง
ตรัสรู้อันบุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

สตุปเจดีย์สถาน ที่ประดิษฐานพระพุทธสรีระหลังจากปรินพพาน

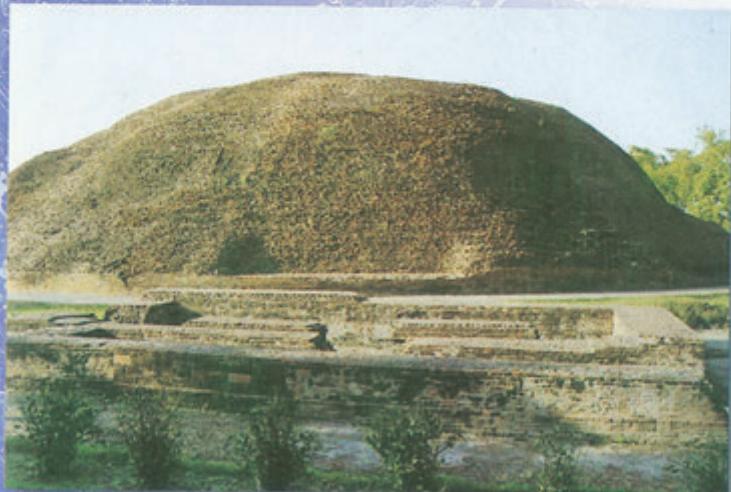

อาสนนทเจดีย์ อนุสรณ์พระอานันท์ยอดอุปถูรา
ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของสตุปปรินพพาน

พระพุทธธูปทินแห่งสลักปางไสยาสน์ ในปรินพานวิหาร ที่สวยงามมาก

มนูญพันธุเจติ์ สถานที่ด้วยพระเพลิงพระบรมศพ ของสมเด็จพระบรมศาสดา
เจติย์นี้ได้สร้างครอบเก้าสีร่วงอังคารของพระพุทธองค์ไว้

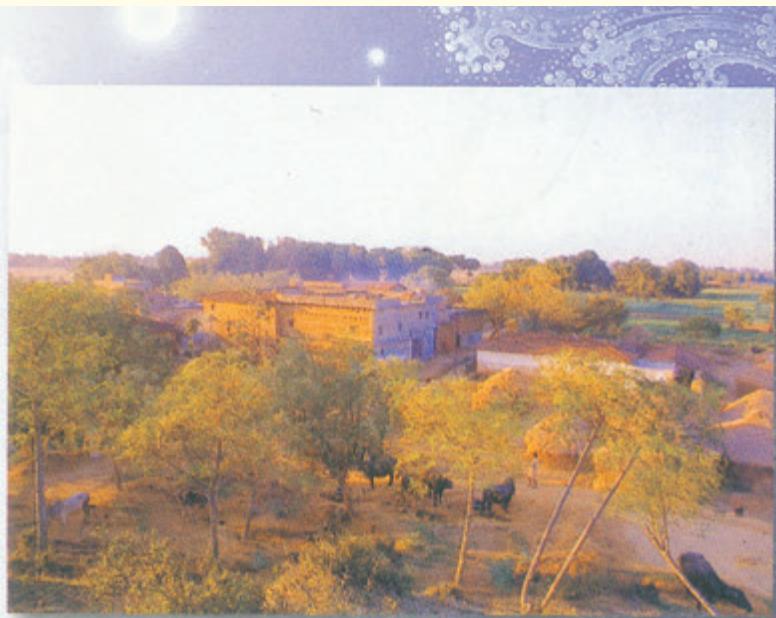
อุมพินี สถานที่ประสูตเจ้าชายสิทธัตถะ

ภาพวาด พร栴นางสีริมหาเมยา
ทรงประสูตเจ้าชายสิทธัตถะ

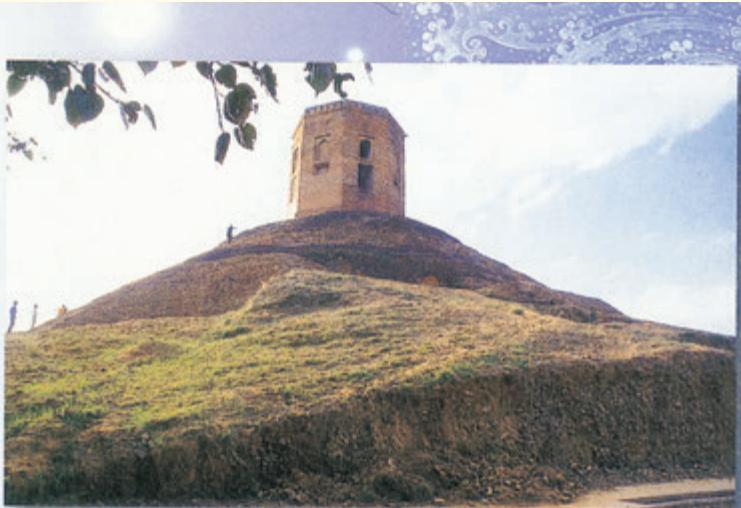
เสาหินพระเจ้าอโศกเป็นเครื่องหมาย
ของการประสูต

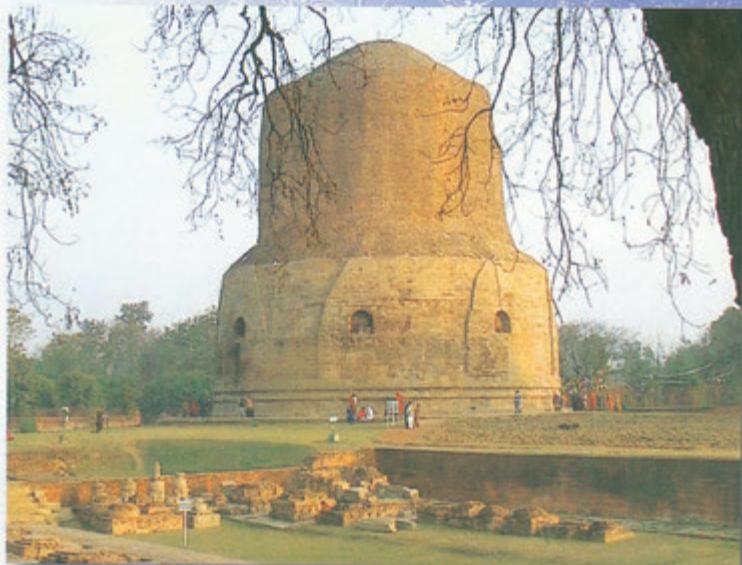
อุรุเวลาเสนาณิค สถานที่ที่ทรงบำเพ็ญทุกริธยา ก่อนตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า

คงความหมายที่ในปัจจุบัน

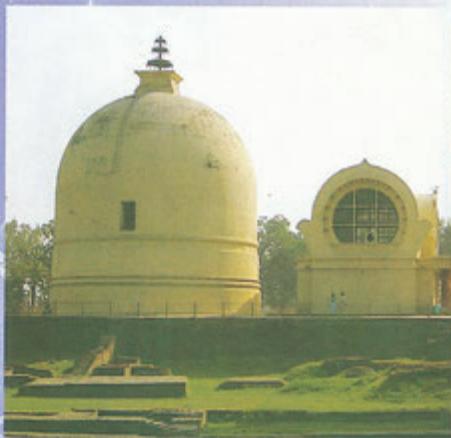
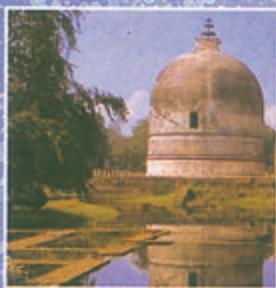

เจ้าขันทีสกุป ที่พระพุทธองค์ทรงพบกับปัญจวัคคีย์เป็นครั้งแรก

อัมเมกาชสกุป ที่พระพุทธองค์ทรงแสดงปฐมเทศนา อัมมจักรกัปปวัตนสูตร
โปรดปัญจวัคคีย์ ในวันเพ็ญอาสาฬหบูชา

ศาลาโนทัยน

สถานที่พระพุทธองค์เส็จ
ดับขันธปรินิพพาน

ต่อมาได้มีการสร้างเป็นปรินิพพานสูป ทรงระหังคัวที่มีขนาดใหญ่

ชาガลสูปเกสเรีย “ที่ใหญ่ที่สุดในอินเดีย”

พระบรมสารีริกธาตุ
รูปพรรณสัณฐานต่างๆ

พระบรมสารีริกธาตุสัณฐาน
แก้วใสคุณเพชร

พระบรมสารีริกธาตุสัณฐาน
ดั่งเมล็ดข้าวสาร

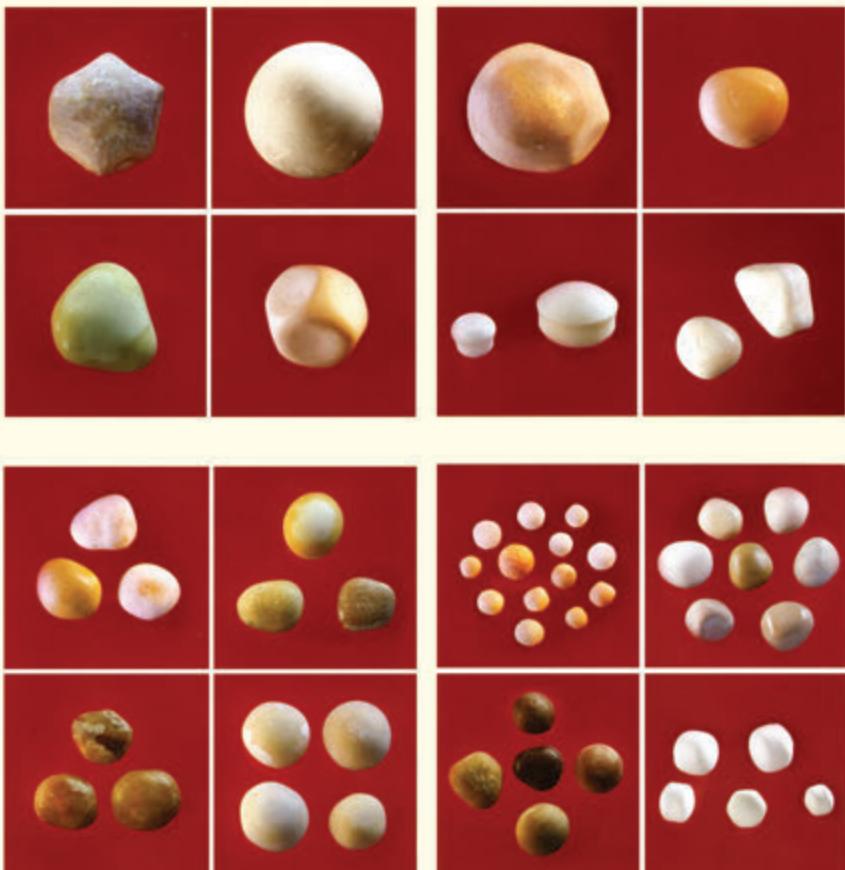
พระบรมสารีริกธาตุสัณฐาน
ดั่งเมล็ดหันนี้ผักกาด

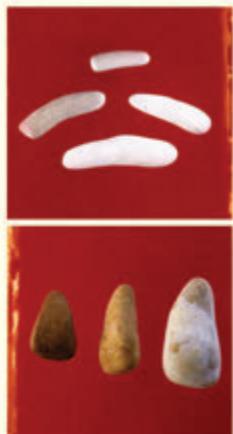
พระบรมสารีริกธาตุสัณฐาน
ดั่งแก้วมุกดา

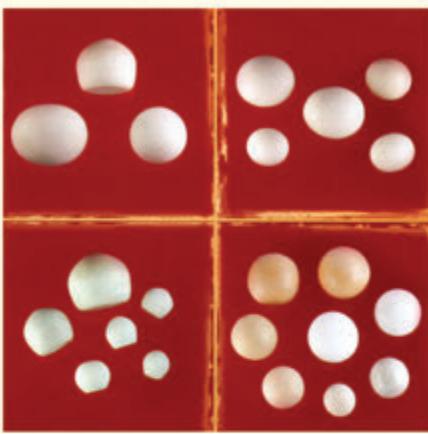
ພຣະບຣມຮາຕຸພຣະປັຈເຈກພຸທຮເຈົ້າ

พระธาตุพระอหันตสาวกสมัยพุทธกาล

พระธาตุพระอัณฑูญาโగนหัณฑูญา
สันฐานของอนข้อยดังงาช้าง พระรัตนขาว
ดั่งดอกมะลิทุมขาวเหลืองดำเน

พระธาตุพระสารีริกุตรธรรมะ สันฐาน
กลมเรียบจubaตรค่าว พระรัตนขาวสังข์
สีพิกุลแห้ง สีหายตะเค้า (น้ำตาลอ่อน)

พระธาตุพระโมคคลานະธรรมะ
สันฐานกลมเรียบเป็นผลมะลุม พระรัตนสีเหลือง
หายตะเค้า ลายไข่นก

พระธาตุพระสีวีลีธรรมะ
สันฐานดั่งผลยอป่า
เมล็ดพุทธา เมล็ดมะลากา

ພຣະຫາດຸພຣະອໜ້າສາງສົມຢັພຸທຮກາລແລະປັຈຈຸບັນ

ພຣະຫາດຸສັນຕິມທາອໍາມາຕົຍ
ສົມຢັພຸທຮກາລ ມີສັນຫຼານດັ່ງດອກ
ມະລືຖຸມ ພຣະນລືຂາວດັ່ງສັງໝົງ

ພຣະຫາດຸຫລວງປູມ້ານ ກຽງກັຕໂຕ
ມຣະນາພ ພ.ສ. ແລ້ວເມ

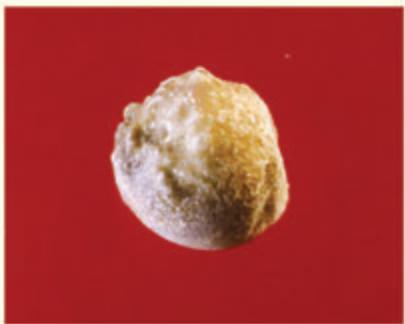

ພຣະຫາດຸຫລວງປູ້າ ລຸກ້າໄກ
ມຣະນາພ ພ.ສ. ແລ້ວເມ

ພຣະຫາດຸຫລວງປູມທາໂມໂທີ່ ປາໂນໂໂຈ້
ມຣະນາພ ພ.ສ. ແລ້ວເມ

อัฐชาตอุบາสก - อุบາลิกา

อัฐชาตอุบາสก เปรียญ ประดับสุข

อัฐชาตอุบາสก แสง สำราญพันธ์

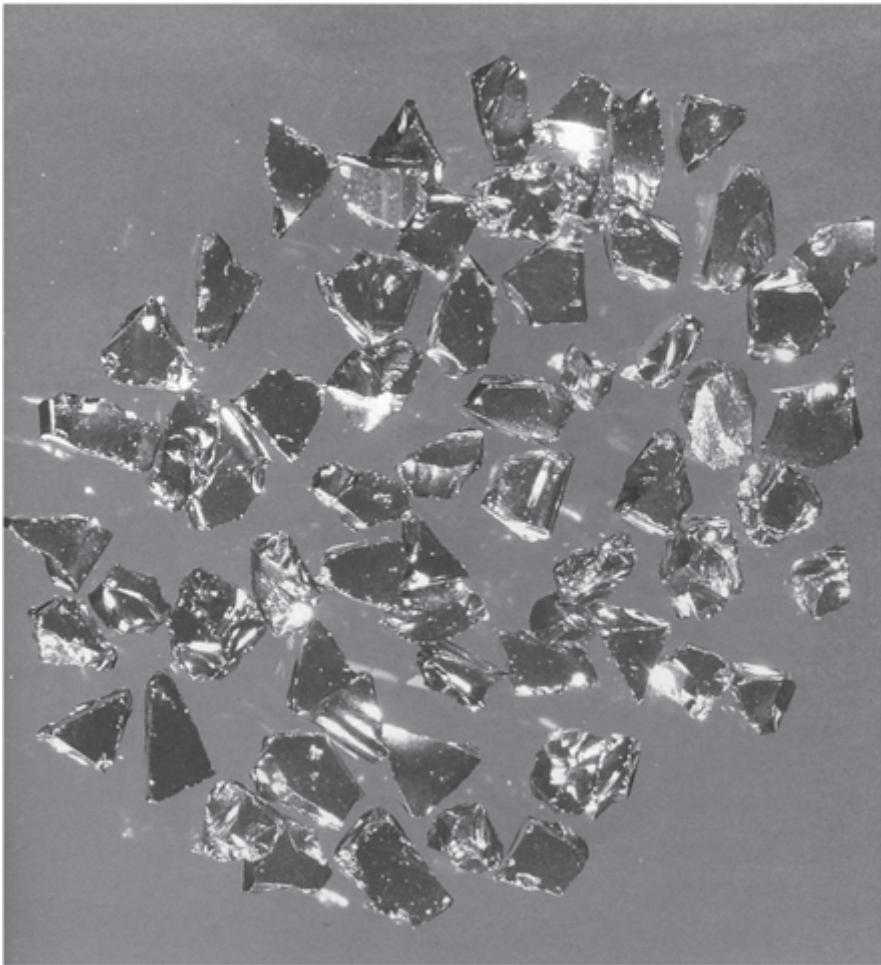

อัฐชาตคุณแม่ชีแก้ว เสียงล้า
มารณะเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๔

อัฐชาตคุณแม่นุญเรือน โถงนุญเติม
มารณะเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๗

កោគចាតុទូនៅភ្នំពេជ្ជីយ៍ ឯុទ្ធឌី វិថីបាយក្រិតព្រឹងការម ន.សាមគុក ច.បុរិមាណី
មនុស្សរាងម៉ែន ២៣ សិរីកាហុង ផ.ស. ២៥៥៧

“ยาพิษที่ร้ายแรงบุคคลดีมีเข้าไปทำให้ชีวิตพินาศได้ก็เพียงครั้งเดียว แต่คนเป็นมิจฉาทีภูตในพระศาสนา ย่อมถูกไฟเผาถึงโภภิกกป”
(จากเล่ม ๓๒ หน้า ๔๔ อุปการีธรรมบทาน)

“ลักษณอกศาสนานี้ ไม่มีหนทางไปสู่นิพพานได้ เมื่อ่อนอริยมรรคเมืองค์แปดนี้เลย” (นวคิตธรรมคณา เล่ม ๒๖ หน้า ๒๖๗)

ความตั้งตนไว้ขอบ หรือ อัตตสัมมาปนิธิในจารธรรม จะเป็นองค์คุณช่วยส่งเสริมความเป็นลัมมาทีภูติ เห็นขอบ เห็นถูก ไม่เห็นผิด ไม่ให้เป็นมิจฉาทีภูต ได้แก่ ความมีสัทธามั่นคงในพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เชื่อภูตแห่งกรรม นรก-สวรรค์ นิพพานมีจริง

เมื่อตั้งตนไว้ขอบ มีสัมมาทีภูติ เห็นถูกตรง มีสัทธา ๔ (เชื่อกรรม-เชื่อผลกรรม-เชื่อว่าสัตว์โลกมีกรรมเป็นของตน-เชื่อในพระปัญญาตรัสรู้พระพุทธเจ้า) มั่นคงเหมือนมีเข็มทิศมีเป้าหมาย แล้วจะเป็นเหตุให้กุศลธรรมที่ยังไม่เกิดย่ออมเกิดขึ้น เช่น จัดหาที่อยู่ในถิ่นที่เหมาะสมที่มีการศึกษาพระธรรมและสมาคมคบกับคนดี มีการสุตະศึกษาพระธรรมอันเป็นเครื่องของจากทุกข์ นี้นับว่าเป็นเหตุปัจจัยที่ดีแก่ชีวิตให้ไปสู่ความเจริญดุจจักร เรียกว่ามี “จักรธรรม ๔”

นอกจากจักรธรรมดังกล่าว ยังมีข้อธรรมที่สำคัญที่มีความหมายใกล้เคียงของล่าวถึงอีกข้อหนึ่งคือ

“คิดดี-คิดเป็น”

มีความหมายคล้าย ๆ กับการตั้งตนไว้ขอบ

คิดดี-คิดเป็น หมายถึง คิดเป็นประโยชน์ มองโลกแง่ดี คิดถึงแต่สิ่งดี ความดีของเข้า (ไม่กล่าวร้าย) คิดแบบบวก (POSITIVE THINKING) เป็นอุบัติภูมิใจอับແບບคายและตลาดคิด รู้จักคิด

“ຄ້າເຮົາເທື່ອວໄປດູແຕ່ສິ່ງທີ່ເລວ ໄຈເຮັກໆໄມ່ສົບ ກລຸ້ມໍ (ຫາງ) ຕາ (ຫາງ) ໄຈເປັນຖຸກໜີ...”

...ແຕ່ຄ້າເຮົາມອງແຕ່ແງ່ດີ (ແງ່ບວກ) ເຮັກໆຈະຄົດແຕ່ດີ ຈິຕິໃຈກີ ເບີກບານ...ມີສຸ”

“ປິດຫຼູ້ຂ້າຍຂວາ ປິດຕາສອງໜ້າງ ປິດປາກເລີຍບ້າງ ນອນນັ້ນສບາຍ...”

“ມີຕາດີ ມີຫຼຸດີ ມີກຳລັງດີ ແຕ່ຈຶ່ງກຳນົດມີຄົນຫຼຸ້ມກວກຕາບອດ ດ່ວຍເປີ້ຍໍ ໂໝ່ມີກຳລັງດູເລີຍບ້າງ...”

“ອຍ່າຝາກຫວ້າໃຈໄວ້ກັບຄຳພຸດຂອງຄນອື່ນ”

“ອຸ່ນຄົນເດືອຍ ໃຫ້ຮັວງຄວາມຄົດ ອຸ່ນກັບມືຕຽ ໃຫ້ຮັວງວາຈາ”

“ອຍ່າໜີ້ງຫາກຈະກລ່ວຄວາມວ່າຂອໂທ່າ...ອຍ່າເທື່ອວຈຳອງຈັບຜິດຄນອື່ນ ເຂົາ ຕັ້ງຂອງເຮົາເປັນອຍ່າງໄຣໄໝ່ເຄຍຫຼື້”

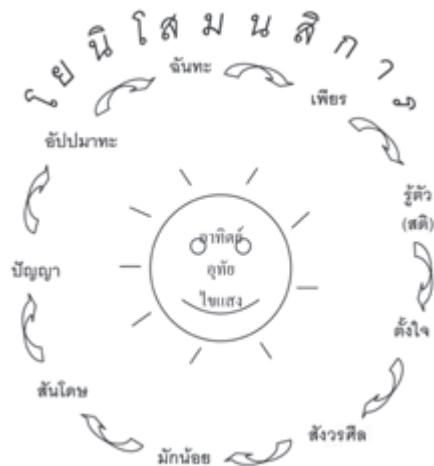
ຈິຕິຄົດເລວອຍ່າງໄຣໄໝ່ເຄຍດູ ເຮື່ອງຄນອື່ນເທື່ອວໄປຈັນຮອບທິກ ລາຫາ”

...ຄົດດີ-ຄົດເປັນ ເປັນກາຣຄົດດູກ ດຳຮົງກ ເປັນລັ້ມມາສັງກັບປະ (ຄົດຫອບ) ເປັນອອງຄົມຮັກໃນມຮັກ ສ ເປັນລັ້ມມາທີ່ສອງເກີດຂຶ້ນຕ່ອງຈາກ ສັ້ມມາທີ່ໜຶ່ງ ຄື່ອ ສັ້ມມາທິກູ້ຈີ ເທັນຄູກ-ເທັນຕຽງ ເມື່ອເທັນຄູກ ຕ່ອມາກົງ ຈະດຳຮົງກ ດົດດູກ ດົດດີ-ດົດເປັນເປັນປັ້ງປູງ

ດົດດີ-ດົດເປັນ ຕຽນກັບກາຫາບາລື່ວ່າ “ໂຢນີໂສມນລີກາຣ”

ໂຢນີໂສມນລີກາຣ ມີຄວາມໝາຍໄກລ້າເຄີຍງຫຼືອຄລ້າຍຄລິ້ງໝາວດ ຢຮຽມອື່ນ ໄດ້ແກ່ ອັບປາມາທະ (ຄວາມໄມ່ປະມາທ), ວິຣິຍາຮັມກະ (ມູ່ມັ້ນ, ປະກາວຄວາມເພີຍຮ), ສັ້ມປ້ັນປູງ (ຄວາມຮູ້ຕ້າວ), ກຸສລັ້ມມານຸໂຍດ (ໜ່າຍ່ານ ປະກອບກຸຄົລ), ສີລັ້ມປາ (ເຖິງພົມດ້ວຍຄືລ), ອັດຕສັ້ມປາ (ເຖິງ ພົມດ້ວຍຕັ້ງຈົບແຕ່ງຕົນ), ລັ້ນທສັ້ມປາ (ພອໄຈ), ທິກູ້ຈີສັ້ມປາ (ສັ້ມມາ ທິກູ້ຈີ), ອັບປາມສັ້ມປາ (ໄມ່ປະມາທ), ອັບປິຈຕາ (ມັກນ້ອຍ, ໄມ່ ເທັນແກ້ໄດ້), ສັ້ນໂດຍ (ພອໄຈຕາມເມື-ຍືນດີຕາມໄດ້)

“โยนิโสมนสิการ รุ่งอรุณแห่งปัญญา คือ อาหารของลัตติ...”

เป็น ๑ ในองค์ธรรมของ “โสดาปติยังคะ ๔”

โสดาปติยังคะ ๔ คือ ธรรมอันเป็นข้อปฏิบัติให้ถึงพระอริยบุคคลขั้นต้น คือ ขั้นโสดาปันบุคคล (ปิดอยภูมิ ไม่สามารถไปเกิดในนรก เปρต-อสูรกาย สัตว์เดรัจจานได้อีก) ให้เหล้าสู่กระแสงเป็นสุคโตให้เหลเรือยไม่มีข้อนอกลับมาเกลืออกกลั้ว กิเลสได้อีกจนถึงพระนิพพาน เป็นพระอริยบุคคลขั้นสูงสุด คือ อรหันตบุคคล

โสดาปติยังคะ ๔ ได้แก่ **สัปปุริสั�งเสวะ** คบลัตบุรุษคนดี มีคีลธรรม๑ สัหัมมัสสันดง พังธรรมของลัตบุรุษ๑ **ธัมมามานูธัมม** **ปฏิปัตติ** **ปฏิบัติธรรม** ถูกหลักกฎควรแก่ธรรม๑ และ **โยนิโสมนสิการ** ไล่ใจโดยอุบายนัย (คิดดี-คิดเป็น) ๑

“เมื่อบุคคลไล่ใจโดยแยกนัย กฎธรรมที่ยังไม่เกิด ย่อมเกิดขึ้น และอกุศลธรรมที่เกิดขึ้นแล้วก็ย่อมจะเลื่อนไป” (เอกนิบาต เล่มที่ ๒๐ หน้า ๑๒ พระพุทธธรรมฯ)

โยนิโสมนสิการ คือ การคิดดี-คิดเป็น เห็นถูกเข้าใจถูก เป็นปัญญาเป็นความฉลาดถูกต้องเป็นกุศล หาเหตุ-หาผล พิจารณาได้คร่ำแคร้นด้วยดี คิดหาความดี ข้อดี กล่าวถึงแต่ความดี ข้อดี (ไม่ว่าร้าย-ไม่ทำร้าย เป็นองค์ธรรมในอวاحป่าติโนกซ์) คือ รู้จักคิด

พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า โยนิโสมนสิการเป็นเหตุไกล ให้เกิดปัญญา อุปมาดุจคนเกี่ยวข้าวรูปตันข้าวไว้ในกำมือแล้วใช้เคียวตัดรวงข้าว การรูปตันข้าวไว้ในกำมือ คือ โยนิโสมนสิการ ส่วนการใช้เคียวตัดรวงข้าว คือ ปัญญา

โยนิโสมนสิการเป็นปัจจัยให้เกิดสัมมาทิฏฐิ (ปัญญาเห็นถูกตรง) สัมมาบรรค อื่น ๆ จะเกิดตาม เรื่องนี้เป็นของลึกซึ้ง ควรหาอ่านรายละเอียดในมหาเวทลลสูตรพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ สูตรที่ ๔๓ มหาימการรุด (หาอ่านในมนุษย์เล่ม ๙ หน้า ๒๗๐)

ท่านใดที่มั่นคงในกรรมธรรมหลักที่ ๑ นับว่าประสบความสำเร็จไปแล้วกว่าครึ่ง! ดุจหัวรถจักรลากโบกีรติ คือ บรรค อีกเจ็ดองค์ตามมา และไม่เดินผิดทาง

“สัมมาทิฏฐิ นิพพานะ ปีนานะ สัมมาทิฏฐิ ย่อ้มโน้ม ไปปฏุ นิพพาน” (ทำรุขันธสูตร ๑๙/๒๓ พระพุทธฯ ฉบับ

“สัมมาทิฏฐิ สามารถ สัพพัง ทุกขั้ง อุปัจจุบุนฯ คนจะพ้นทุกข์หันปวงได้ เพราะมีสัมมาทิฏฐิ” (วิปัลลาสสูตร ๒๑/๖๒)

ทางโลก มีประกันชีวิตและทรัพย์สิน แต่ไม่รับประกันครัวชาของใครผู้ใดเลย

ท่านคงต้องประกันตัวของท่านเองแล้ว!

กรรมธรรมหลักที่ ๒

๒. กรรมธรรมหลักที่ ๒ “พึงเข้าใจว่าพระพุทธเจ้าทรงตรัสรสสอนอะไร?”
เมื่อ มีครั้ทชา มั่งคงต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า (ตถาคตโพธิสัตห) ตามหลักที่ ๑ ต่อมาในหลักที่ ๒ พึงเข้าใจว่า พระพุทธเจ้าทรงตรัสรสสอนอะไร? แล้วพึงศึกษาให้เกิดปัญญาด้วยสุต มายปัญญา (ปัญญาชั้นต้นด้วยการฟังหรือศึกษาปริยัติ)

พระพุทธองค์ ทรงตรัสรสสอน “อัตถะ” (ประโยชน์) ๓

ชาวพุทธควรถึงพร้อมด้วยประโยชน์ ๓ ได้แก่

๑. **ประโยชน์ชาตินี้** (ทิฏฐิรัมมิกัตตะ) คือ ชาติปัจจุบัน อุป กับโลก อุปอย่างชาวโลกอยู่ด้วยโลกกីยธรรม ได้แก่ ทาน ศีล ถึงพร้อมด้วยทานและศีล มีสัมมาอาชีวะ มีหน้าที่ต่อ กันและกันในทิศทั้งหาก เป็นต้น จึงควรประกอบด้วยธรรม ๔ ประการ ได้แก่ อุภารานสัมปทา (ขยันหา) อารักษสัมปทา (รักษาดี) กัลยาณมิตรata (มีกัลยาณมิตร) และสมชีวิตา (เลี้ยงชีวิตพอเหมาะสมอดี)

๒. **ประโยชน์ชาติหน้า** (ลัมประยิกัตตะ) คือ นำเอาผลกรรม ที่ทำทาน รักษาศีล ไปเป็นเสบียงนำไปเกิดในภพชาติหน้า ยังเป็นโลกกីยธรรม ยังต้องเวียนว่ายตายเกิด ผลกระทบคือจะ เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยมนุษย์สมบัติ (โภคสมบัติและรูปสมบัติ) และสวรรค์สมบัติ (เสวยทิพยสมบัติ บนเทวโลก ๖ ชั้น) พึงประกอบด้วยธรรม ๔ ประการ ได้แก่ สัทธา ศีล สุต จัค ปัญญา

๓. **ประโยชน์อย่างยิ่ง** (ปรมตตประโยชน์) คือ พระนิพพาน ต้องปฏิบัติตัวโดยลูกูตธรรม ได้แก่ การเจริญวิวานาด้วย

ສມຄວິປໍສສນາກຮຽມສູງ ໜ້າຍເຖິງ ເປົ້າໝາຍສູງສຸດຂອງໜ້າ
ພຸຖົນທີ່ຕ້ອງກາຮຸດພັນຈາກວິວກຸງສົງສາ ກາຮເວີຍນ່ວຍຕາຍ
ເກີດ ໄທ້ເປັນວິວກຸງ ເມື່ອບ່ອຮຸນິພພານເປັນອຮັນຕະບຸດຄລ
ກີ່ມີຕ້ອງເກີດອີກ ທຽນສອນໃຫ້ລະຄວາມກຳໜັດໃນຂັ້ນທີ່ທັງໜ້າ
(ຮູ່ປ່າຍ ເວທະນາ ສັນຍາ ສັງຂາර ວິຫຼຸງຢານ) ເພຣະໄມ່ເຖິ່ງ
ເປັນທຸກໆຂົວປະຕິບັດແປປປຣວນ ທຳໄທ້ເດືອດວ້ອນ ດັບເຄັ້ນ ຈຶ່ງໃຫ້
ລະອກຸຄລຮຽມແລະເຈົ້າງຸຄລຮຽມໃຫ້ເຖິງປຣມຕະປະໂຍ່ຈົນ
ຄືອ ອຣີຍທ່ວພົມ

ພຣະພຸຖອງຄໍທຽນຕຣ້ສວ່າ ສມບັດຂອງພຣະໂສດາບັນປະເສີຈູ້
ກວ່າສມບັດພຣມທາຈັກພຣດີ ດັນທີ່ໄມ່ມີເງິນເປັນລ້ານແຕ່ເພີຍພຍາຍາມ
ສມຄວາມແກ່ທ່ວພົມບັດພຣມອຣີຍເຈົ້ານັ້ນປະເສີຈູ້ສູງສຸດ ເພຣະຈະສຸດໂຕ
ໄໝລເຮືອຍເຂົາກະແສພຣະນິພພານ ໄມ່ຕ້ອງເກີດອີກ

ເບື້ອງຕົ້ນ ຜ່ານພຸຖົນຄວາມກຳໜັດທີ່ຂອງພຸຖົນບົຣີ້ຫັ້ງປະກອບ
ດ້ວຍບົຣີ້ຫັ້ງ ແລ້ວ ໄດ້ແກ່ ກິກຊູ໌ ກິກຊູ໌ນີ້ ອຸປາສກ ອຸປາລືກາ
“ໂຄຣາ ກີ່ໄມ່ອ່າຈາກລາຍພຣມຄາສນາໄດ້ ນອກຈາກພຸຖົນບົຣີ້ຫັ້ງ
ແລ້ວ ...ພຣມຄາສນາຈະຕັ້ງອູ້ຢູ່ໄດ້ນານກີ່ເພຣະມີປະຕິບັດສັກຮຽມ ປັບປຸຕິລັກ
ຮຽມ ແລະປັບປຸຕິລັກຮຽມ ອູ້ພ້ອມປົງປົງຮົນ” (ແຕ່ອນາຄຕກາລັນໄກລໂພ່ນ
ໂລກຈະເລື່ອມສູ່ລື່ນພຣມສັກຮຽມທັງສາມ)

ໃນປັດຈຸບັນນີ້ກິກຊູ໌ນີ້ໄດ້ສູ່ລື່ນໃໝ່ປັນານແລ້ວ ດັນເຫຼືອບົຣີ້ຫັ້ງ ຕ
ຄືອ ກິກຊູ໌ ອຸປາສກ ອຸປາລືກາ ຈຶ່ງຂອໍເນົາຮຽມຮະຂອງອຸປາສກ ອຸປາລືກາ
ມາກລ່າວໄວ້ໃນທີ່ນີ້ ເຮີຍກວ່າ “ອຸປາສກຮຽມ” ມີ ແລ້ວ ປະກາດ ດັ່ງນີ້

๑. ມີຄວັກຫາ ເຊື່ອກູ້ແກ່ກຣມ

๒. ມີຄືລ (ຄືລ ແລ້ວ ບົງປົງຮົນ)

๓. ໄມ່ເຄື່ອມຄລຕື່ນຂ່າວ

ԵՐԱԾՈՒՅԻՆ ԱԿՏԵՐ

ໃຫຍ່ ໄກສອນ ດັບຕຸລະ ໂດຍ ຖະແຫຼງການ ທີ່ ດັບຕຸລະ ແລ້ວ ຕັດຕິພາບ ປະເທດ ປະເທດ

תְּמִימָנָה - מִבְּרָכָה וְמִתְּפִלָּה

ចំណួច - គរការប្រជុំដង (គ្រូសង្គម, បន្ទប់អារម្មណ)

ເຈົ້າຖຸສະຫຼິບປະການ ບໍລິສັດ

๑๗๔ - อธิษฐานราษฎร์ -

— * เอกพากย์สกุล — ชื่อที่เรียก “สุ” ดู — ทุก — ให้เป็น — ให้เป็น — ให้เป็นเพิ่ม

— ๔. บุตรสาวคู่เสี้ยวสอง — ชื่อพันธุ์ — พูล ๕ ล้านบาท * ที่ดิน๑๙๐๐-๓๗๖๘๒-๓๗๖๘๓-๓๗๖๘๔ (ที่ดินกรุงเทพฯ)

(ນາງពិសោធន៍យារុញម៉ែន) (បើចុះថ្ងៃទីសេខ្មៅ គេ - ដើម្បីមានការពិត្យ - អាជីវកម្មរបស់លោក)

หน้า ๑๒๓

(ผู้นำที่เป็นอย่างไรก็ * จะเป็นผู้พากเพียรตาม)

ເມື່ອຮູ້ສະຫຼຸບຕົກລົງແຫ່ງໃຈທີ່ນີ້ (ຄໍາ ປ້າຍ) ລວມຮູ້ອຳນວຍໃນເຖິງເນື້ອນ ເພື່ອເປັນ

ຄົວຄວາມໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຕະຫຼາດໃຫຍ່

卷之三

1

(ପ୍ରକାଶକ) ପ୍ରକାଶକ (ପ୍ରକାଶନକାରୀ) ଲିମଟେଡ.

[]

ເປົ້າຕົກລາງວິຊາ

(အေဒီဂရိယောက်) မျက်စိမ္ပန္တိပြီ၊ ၂၅၊ ၂၀၁၅၊ ၁၁၁၇၁၄၁၃

ก. จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงราย จังหวัดแม่ฮ่องสอน จังหวัดลำปาง

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ ព្រះមហាក្សត្រ

ପ୍ରକାଶକ ପତ୍ର ଉପରେ ଲିଖିତ ନାମରେ

หนังสือแปลภาษาไทย

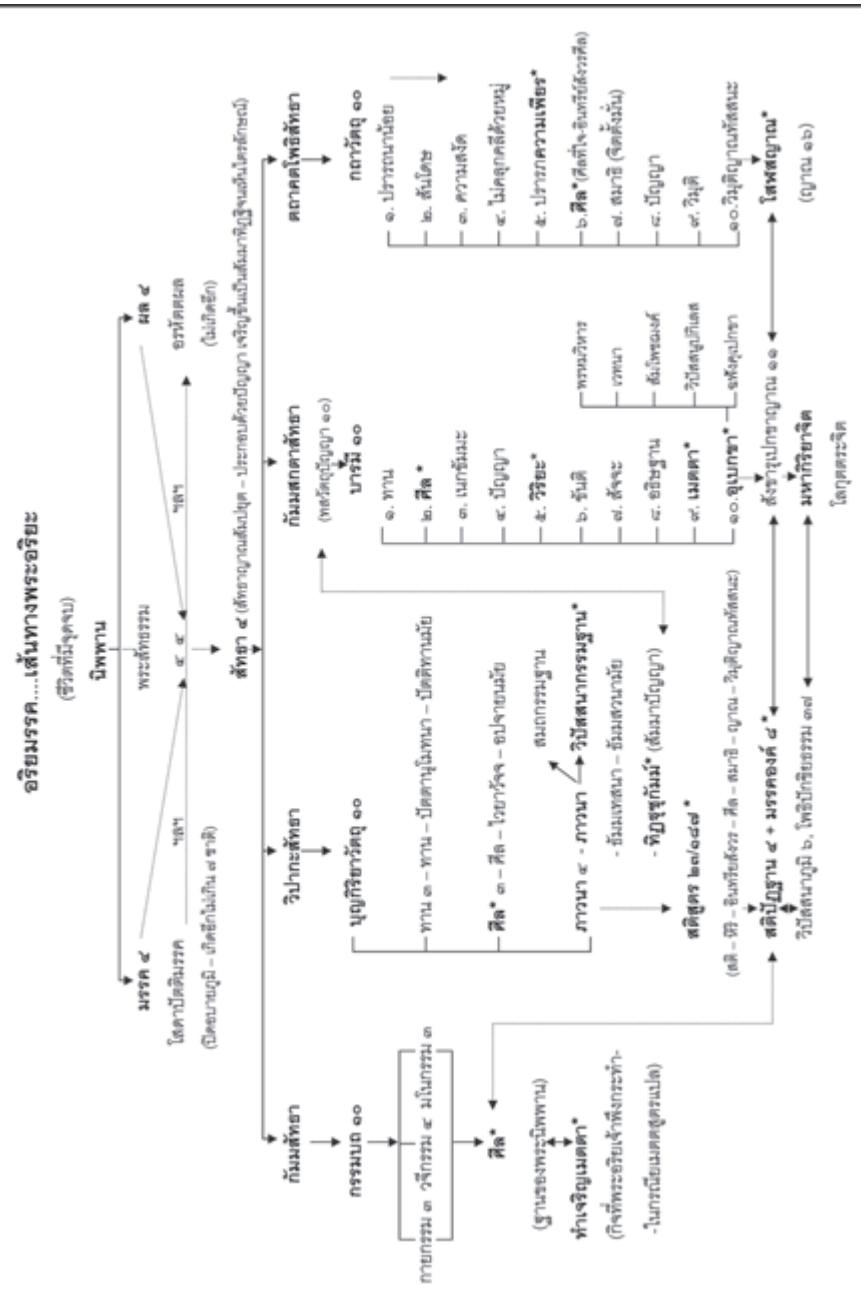
ឧបតម្យសាស្ត្រ

ครูต้องสอนให้เด็กเข้าใจเรื่องนี้แล้วจึงนำไปใช้ (ครูต้องไม่ก้าบก้ามไปทางๆ)

תְּלִימָדָה בְּבֵית-הַמִּזְבֵּחַ

卷之三

卷之三

๔. ไม่แสวงหาเขตบุญนอกราชบาลคำสอน

๕. ขวนขวยอุปัมภ์บำรุงพระศาสนา หมั่นเยี่ยมเยือน พบประวิทษฐ์ลงและไม่ละเลยในการฟังพระธรรมเทศนา

“อุบาสก” คือ ผู้ที่เข้าไปหาไปนั่งใกล้พระรัตนตรัย ด้วยกาย และใจมีศรัทธาตั้งมั่นด้วยองค์ธรรม จะมีอาชีพใดเป็นเคราะห์หรือ ยาจากອ่าเริก็เหมือนกัน (คำว่า “อุบาสก” ในที่นี้หมายรวมไปถึง อุบาลีกิດด้วย)

ส่วน “ธรรมะธรรม” นั้น เป็นธรรมของผู้ครองเรื่องเมื่ออย่าง ได้แก่ สจจะ ความซื่อสัตย์ต่อกัน๑ หมาย ความควบคุม อารมณ์๒ ใจ ๓ ขันติ ความอดทน๑ และ จากะ ความเลี่ยสละอีก๑

ชาวพุทธควรทราบก่อนว่า ที่ให้ทำความดีด้วย ทาน ศีล ภาวนา นั้นทำไปเพื่ออะไร? ก็เพื่อประโยชน์ในชาติทั้ง ๓ นั่นเอง ท่านสามารถเลือกเกิดได้!

ถ้าท่านยังปราถนาจะเกิดอยู่ ก็พึงถึงพร้อมด้วยอัตถประโยชน์ที่ ๑ และ ๒ คือ ประโยชน์ในชาตินี้และชาติหน้า ก็เวียนเกิด-ตาย อยู่ใน ๓๑ ภูมิวัฏจักรสังสาร ซึ่งก็ยังปราถนาทุกข์อยู่ เพราะยังต้องเกิด ยังไม่ได้ปิดอยภูมิ

แต่ถ้าท่านปราถนาปิดอยภูมิ ท่านต้องปฏิบัติปรัมతณประโยชน์ที่ ๓ คือ ประโยชน์ในชาติอย่างยิ่ง ให้ถึงความพ้นทุกข์ คือ นิพพาน แม่นกวิสาขามหาอุบาลีกิດ บรรลุโสดาบันตั้งแต่อายุ ๗ ขวบ ด้วยพ่อ(ชื่อชัน奴ไซเคราะห์)และปู่(ชื่อเมณฑะเคราะห์) พาไปฟังธรรมจากพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า (เหตุที่นางบรรลุธรรมเร็วในชาตินี้ เพราะผลกระทบกรรมฝ่ายกุศลที่นางได้สั่งสมนานานถึงแสนกัป ตั้งแต่ครั้งพระพุทธเจ้าพระนามว่า ปทุมุตตระ) แต่งานเมืองบุตรหลานมากมาย

ໃຊ້ຊື່ວິຕເພສະຮາວສັງຄຣອງເຮືອນຕລອດຊື່ວິຕ ນາງໄມ່ປະຕົກຕິດຫຼັງຈາກນີ້ໄປນີ້ພັນພານ
ເຮົາ ຕັ້ງຄວາມປະຕົກຕິດຫຼັງຈາກນີ້ໄປນີ້ພັນພານໄທ້ວິທີ່ວິວນເຫວົາໂລກທຸກໆຂັ້ນກ່ອນ
(ນີ້ຢ່າງວ່າປັບປຸງປັບປຸງແລ້ວໃຫ້ກຳນົມຂັ້ນນີ້ມານີ້ຮັດ)

ອຍ່າງນີ້ກົມມາແລ້ວໃນພູຖົກາລ!

ທ່ານຈະເຂົາຍ່າງແມ່ນໜ່າງວິສາຂາກີ່ໄດ້ ແຕ່ອຍ່າລື່ມປິດອາຍກຸມໃໝ່
ໄດ້ເໜືອນຍ່າງແມ່ນໜ່າງວິສາຂາເສີຍກ່ອນ ກລ່າວຄືອ ຕ້ອງປົງປັບຕິຮຽມໃໝ່
ຖຶນຂັ້ນເຂົາສູ່ກະແນນພັນພານ ເປັນພະວິຍຸປຸດຄລື້ນພະລົດຕັບປັບນຸ່ມຄລ
(ໄດ້ດວງຕາເຫັນຮຽມ = ເຫັນຄວາມເກີດ-ດັບ ຂອງຮູປ-ນາມ ຈນກະທັງ
ລະສັງໂຍ່ໜ້າເຄື່ອງຜູກໄດ້ ๓ ອ່າງ່າງ ໄດ້ແກ່ ລະກາຍືດຄື່ອຕ້າວຕົນ ລະ
ຄວາມລັງເລສັງລັບໃນພະພູຖົກເຈົ້າ ພະນົມຮຽມ ພະສົງໝ ລະມົງຄລຕື່ນ
ຂ່າວແລະພື້ນກວມທີ່ຫລາຍ)

**ການທີ່ຈະໄປຖື່ນປິດອາຍກຸມໃນชาຕິນີ້ໄດ້ນັ້ນຈະຕ້ອງປະກອບ
ດ້ວຍຄຸນສົມບັດ ເຊ ປະກາຣ ດັກຕ່ອໄປນີ້**

(១) ເປັນຕິເຫດຖຸກປົງປັບຕິນົມຄລ ກລ່າວຄືອ ຜົນກຽມນຳເກີດ
ມາດ້ວຍເຫດຸ ๓ ໄດ້ແກ່ ອົລກະ ອໂທສະ ອໂມຮະ (ອຍ່າກັງວລກັບອື່ນ
ກ່ອນດັບຈິຕ່າຕິນີ້ກົມໄຫ້ທຳຕິເຫດຖຸກປົງປັບຕິນົມຄລໃນชาຕິທັນດ້ວຍ ຈະໄດ້
ບປຣລຸ່ມຮຽມໃນชาຕິທັນນັ້ນ) ແລ້ວชาຕິນີ້ຕັ້ງຕົນໄວ້ຂອບໃນຈັກຮຽມ

(២) ເຄຍສ້າງປໍ່ຢູ່ນາງມາຮົມໃນການເຈົ້າຢູ່ນິວປັບສົນກາຮຽມສູ່ນາກ່ອນ
(ແມ່ໄມ່ເຄຍກໍສ້າງໃໝ່ໄດ້ດ້ວຍສຸມຍ້ປໍ່ຢູ່ນາ) ແລ້ວชาຕິນີ້ໜ່າຍ້ັນຝັ້ງຮຽມ

(៣) ຂວາງຂວາຍເຈົ້າຢູ່ນິວປັບສົນກາຮຽມສູ່ນາໃນປັບປຸງ ແລະໄໝ່ທັງສານ

(៤) ເຂົ້າໃຈການປົງປັບຕິຮຽມໃນພະພູຖົກສາລານາ (ຕຽບຕາມພະ
ໄຕຮົງກົດຄໍາສອນ) ແລ້ວເຕີນຕາມລັມມາມຮຽກຄືອທາງສາຍເອກ

(៥) ມີຄວາມລັບປາຍະເໜາະສມແກ່ການປົງປັບຕິ (ປົງປັບຕິສປາຍ
ຖຸກຈົບຖຸກນີ້ສັຍໃນກໍລາຍາຄົມິຕຣ)

- ๖) ไม่มีความปลิโพรกังวล (ไม่มีห่วงหาอยาลัยในสรรพสิ่งทั้งปวงแม้ต้นเอง) ในบุตร-ภารยาสามี-ทรัพย์สมบัติทั้งปวง
- ๗) มีเวลาปฏิบัติ (ทุกคนมีเวลาเท่ากัน ออยู่ที่ความเพียรประดับประดง-มีสติ-และปัญญา) หยุดใจไว้ค้าด้านรนและไม่แสวงหาโลกธรรมอีก พึงแสวงหาแต่わりยทรัพย์เท่านั้น
- ๘) เลื่อมใสศรัทธาในพระรัตนตรัยมั่นคง
- ๙) มีสุขภาพแข็งแรง ไม่มีโรค อายุยืนน้อย ยิ่งปิดอยู่ได้เร็ว
- ๑๐) มีความซื่อสัตย์ ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น เม็ดธูชาจารย์ หรือผู้ปฏิบัติด้วยกัน
- ๑๑) มีความเพียรยิ่ง (อาทิตย์ หรือ วิริยารัมภะ)
- ๑๒) ต้องปฏิบัติจนถึงขั้นอุทัยพพยญาณ เท็ญรูป-นาม เกิด-ดับ (ลั้นตติขาดเป็นหัวงา)
- หมายเหตุ ข้อที่ ๘ ถึง ๑๒ เป็นป檐นิยংৎ ๕ คือ ธรรมอันเป็นประธนาให้สำเร็จわりบุคคล (ปิดอยภูวิว)**
- นอกจากนี้ ยังมีองค์คุณเกื้อกูลการปฏิบัติธรรม ได้แก่
- จักรธรรม ๕ คือ ธรรมอันทำให้เจริญไปข้างหน้าดุจจักรหมุน
- ๑) **ปุพเพกตปุญญตา** การได้ทำความดีไว้แล้วแต่ก่อน
- ๒) **ปวีรูปเทศาโล** การได้ถือที่อยู่อันสมควร (ถินที่มีการเรียนปฏิบัติธรรม)
- ๓) **สัปปุริสปัสสยะ** การได้สมาคมกับคนเดียวกับเป็นสัตบุรุษผู้ประพฤติปฏิบัติธรรม
- ๔) **อัตตสัมมาปนิธิ** การตั้งตนไว้ชوب มีสัมมาทิฐิ มีเป้าหมายชีวิตถูกต้อง

วิปัสสนาญาณ ๑๖ (ไส้สกญาณ)

อุรุ่มนี พิทักษ์วัจนะ

เทียนบเดียงวิสุทธิ ๙

- ญาณที่ ๑ ได้แก่ วิสุทธิ ๑, ๒, ๓ คือ ศิลวิสุทธิ – จิตวิสุทธิ และ ทิฏฐิวิสุทธิ (อวิศิล – อชิจิต – อชิปัญญา)
- ญาณที่ ๔ – ๙ ได้แก่ ๔. กังคาวิเครณวิสุทธิ (ญาณเหมือนความสงสัยนาม – รู้)
- ญาณที่ ๔ – ๕ ได้แก่ ๕. มัคคามมัคคญาณทั้สสันด์วิสุทธิ (ญาณรู้เห็นทางหรือไม่ใช่ทาง)
- ญาณที่ ๖ – ๑๐ ได้แก่ ๖. ปิฎิปಠาญาณทั้สสันด์วิสุทธิ (ญาณรู้เห็นทางปิฎิปಠ)
- ญาณที่ ๑๑ – ๑๖ ได้แก่ ๗. ญาณที่สกนด์วิสุทธิ (มรรคญาณ – ผลญาณ, ความหมายคือแห่งญาณที่สกนด์)

***อุเบกษา ๑๐** ได้แก่ ๑. อุเบกษาเทวนา ๒. อุเบกษาทบทวนวิหาร ๓. อุเบกษาพรหมวิหาร ๔. อุเบกษาบีปัสดัญญ (ในนาม)
๕. อุเบกษาล้มโพธลุมค ๖. ฉังคุปภาษารหก ๗. สังฆาธุรนปกรากญาณ ๘. ปิฎิสุทธิเมภษา (ধানুঘোষ)
๙. อุเบกษาลันดีรุณপূর্ণিমিকলวิบากจิต ๑๐. อุเบกษาลันดีรุณօকুলวิบากจิต

ມບາຢັ້ງ...ເກີດມາກຳນົມ? ເລີ່ມ ๐๑

ປະກັນຫົວຕົວປິດອາຍກົມ

ອອຸຍມຮັດ...ເສັ້ນທາງພຣະອອົຍະ

ໂປຣຄອດຈຸດສອນເປັນກັນທຶນຫຼືກ...ວ່າ

* ຂອບເຂົ້າກຳນົມເຫັນອ່ອງ* ໃນ ທີ່ຈຸດໃຫຍ້!

- ຂອງກາງສອງກາງ...ການພົບພາກ ນຳກຳຈຸດນີ້ແມ່ງຈຸດ!

ກົດຄອດກັນ (ນັບຄົມຄົດ)

-ການ, ຕີ່ກ, ສະແດງວ່າ (ຕິດໄຟເຫຼືອ)

-ກັບກົດມະນຸຍາດ (ສອ ດູນ - ຫ ດູບ)

-ກົດກັນ

-ປົກຄໍ່ອງກາງ, ມາກລົດທີ່ເກົ່າ

-ກວາມນົມ - ເນັ້ນກົດ - ໄນກຳນົມກາ

-ໄຟກົມກາ (ຫາ) - ກົດກົມກາ

-ໄດ້ໄຟກົດເປັນມັນຫຼຸດເຖິງ - ຖົກ

-ກົດກົມກາ, ພນອົງ

-ຄົງກົມກາ - ດູບກົມກາ (ຫາກຳໄຟກົມ)

-ມີເຕີ

-ກາວກົມກາ ୧୦

-ກົດກົມກາ ୧୦

-ມີເຕີ

-ກົດກົມກາ

-ມີເຕີ

-ມີເຕີ

-ມີເຕີ

-ມີເຕີ

-ມີເຕີ

-ມີເຕີ

-ມີເຕີ

-ມີເຕີ

-ມີເຕີ

ອອັນຄຸນຄົມຄົດ(ບົກພາ)

-ຕົກສັ່ນ

(ນັກກົດກົມກົດ - ວິນທີກົມກົດ)

ອອັນຄຸນຕົມຄົດ

(ກົມກົດກົມກົດ - ປິມກົມກົດ)

-ພາກຄານ

(ກົມກົດກົມກົດ - ປິມກົມກົດ)

ໂສດັບຕື່ມຄົດ

(ຊົກນິກົມກົດ.....ຖົກໄດ້ (ໄປຄອບຍືຍ).....ໄຟກົມກົດ ຂໍາກົດ)

ພາກຄານ

(ກົມກົດກົມກົດ - ປິມກົມກົດ)

ຫຼັດຕື່ມຄົດ

(ຊົກນິກົມກົດ.....ຖົກໄດ້ (ໄປຄອບຍືຍ).....ໄຟກົມກົດ ຂໍາກົດ)

ຫຼັດຕື່ມຄົດ

กรรมธรรมหลักที่ ๓

๓. กรรมธรรมหลักที่ ๓ “พึงปฏิบัติธรรมด้วยมหากุศลจิต”

เมื่อท่านมีสัมมาทิญญาณแล้ว และรู้ว่าพระพุทธเจ้าทรงตรัสสอนอะไรแล้ว ต่อไปท่านจะพึงปฏิบัติธรรมบุญความดีทั้งปวงด้วยมหากุศลจิต

ผลบุญจากการปฏิบัติธรรมที่มีอานิสงส์มากเกิดจากมหากุศลจิต
ผลบุญมีอานิสงส์มาก ขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัยดังต่อไปนี้

ผลบุญมีอานิสงส์มากจะต้องบริสุทธิ์ทั้งฝ่ายผู้ให้และผู้รับ รวมถึงวัตถุที่ต้องบริสุทธิ์ด้วย

๑. เจตนาดี พระพุทธawan แสดงไว้ว่า

“เจตนาหั้ง กิกขะ เก็มมัง วามวิฯ เรากล่าวว่า เจตนาเป็นตัวกรรม” (นิพพธิกสูตร ๒๒/๔๗๒)

การประกอบกุศลกรรม เกิดได้ด้วยจิตที่เป็นมหากุศล ๙ ดาว เป็นจิตที่มีลักษณะเบาอ่อนโยนนุ่มนวล แคล่วคล่องว่องไว ซึ่งมีความแตกต่างกันถึง ๙ ลักษณะ ได้แก่

ก. จิตที่ประกอบด้วย ไม่ต้องมีการซักชวน ได้แก่ การคิดหริเริ่มที่จะทำความดีด้วยตนเอง ไม่ต้องให้มีใครผูกใจมาซักชวน ๔ ลักษณะ

(๑) รู้ลึกโสมนัสดีใจ และมีปัญญาประกอบ

(๒) รู้ลึกโสมนัสดีใจ แต่ไม่มีปัญญาประกอบ

(๓) รู้ลึกอุเบกษาเฉยๆ แต่มีปัญญาประกอบ

(๔) รู้ลึกอุเบกษาเฉยๆ และไม่มีปัญญาประกอบ

เรื่องของจิตหรือที่เราเรียกวันว่า จิตใจ นี้สำคัญนัก เพราะมีกำลังมาก จิตคิดดีคิดเป็นบุญบุญก็เกิดมาก แต่ถ้าคิดบาปคิดชั่ว ก็จะเกิดผลเป็นบาปมากซ้ำมากเช่นเดียวกัน เพราะคำว่า “มโนมาย” แปล

ว่า ทุกลิงสำเร็จด้วยใจ

ในสมัยพุทธกาล มนต์พหุ่มคะหนองผู้หันนี้ชื่อ โลเรียยะ มีภารายามีบุตรแล้ว วันหนึ่งไปอาบน้ำที่ท่าน้ำแลเห็นพระกัจจายนะกำลังสรงน้ำที่ท่าน้ำนั้น พระกัจจายนะมีรูปงามผิวดังทอง และท่านเป็นพระอรหันต์ โลเรียยะคิดอกุศลไปว่า พระองค์นี้สวยงาม ถ้าหากได้เป็นภารยาเราคงดีไม่น้อยเลย ทันใดนั้นเองเพศของโลเรียยะได้กลายเป็นหญิง นี่ เพราะเหตุของบำปางใจที่เรียกว่า มโนทุจิต และได้กระทำต่อพระอริยสัมมาเจ้ามีกรรมหนัก ให้ผลชาติปัจจุบันทันที (เป็นทิกขิรัมเมทนียกรรม) เรื่องของจิตของใจนี้ช่างยิ่งใหญ่เลี้ยงนีกราไร (มโนกรรมมีผลมาก จากอุปการลิวัทสูตร เล่ม ๑๓)

แต่ถ้าคิดเป็นบุญ บุญก็ยิ่งใหญ่เหลือหลายน เช่น ได้ทำบุญกับพระอรหันต์ (พระสารีบุตร) ที่ออกนิโรธสมabaติ จะได้เป็นเคราะห์จีวายในเจ็ดวัน อย่างปุณณเคราะห์จีวี เป็นต้น

๖. จิตที่ประกอบด้วยต้องมีการซักชวน ได้แก่ มีผู้อื่นมาซักชวนมากระตุ้นเตือน จึงคิดทำบุญทานความดี มี ๔ ลักษณะ

- (๑) ต้องถูกซักชวนจึงรู้สึก โสมนัสดีใจ และมีปัญญาประกอบ
- (๒) ต้องถูกซักชวนจึงรู้สึก โสมนัสดีใจ แต่ไม่มีปัญญาประกอบ
- (๓) ถูกซักชวนก็รู้สึกอุเบกษาเฉยๆ แต่ไม่มีปัญญาประกอบ
- (๔) ถูกซักชวนก็รู้สึกอุเบกษาเฉยๆ และไม่มีปัญญาประกอบ

การทำกุศลกรรมความดีต่างๆ ที่มีมหากุศลจิต ที่ไม่ต้องซักชวนมีความโสมนัสดีใจ และมีปัญญาประกอบเท่านั้น ที่วิบากผลของกุศลกรรมมีอาโนสัมาร์มามากสะสมไว้ใน gwang คติ และจะเป็นชนกกรรมนำเกิดชาติต่อไปเป็นเทวดาและมนุษย์ชั้นสูง และถ้าประกอบด้วยเหตุ ๓ เป็น อโลก อโหส อโมห เรียกว่า เป็นติเหตุกปฏิสเนบุคคล

ด้วยแล้ว จะได้บรรลุธรรมในชาตินี้

ส่วนคนที่เกิดมาด้วย ทวิเหตุกปถิสันธิเป็นเหตุ ๒ เป็น อโลกาโถส ไม่ประกอบด้วยอโมห จึงต้องฝึกอบรมขัดเกลาชำระจิตให้ยิ่งๆ ขึ้นจนกว่าจะถึง ติเหตุกปถิสันธิจิตนั้นแหล่ะ

อุบลากิชื่อ ก้าปิยาณี สายของนางก้าฟี่มารดาพระไสณกุฎี กัณณะ มีครรภามากขณะนั่งพังชรมอยู่ในคืนวันหนึ่ง สาวใช้มาระซิบบอกว่าจะรุบล้านบ้านกำลังขنةาทรพย์ไป นางกลับไม่ห่วงไม่สนใจ คงตั้งใจฟังธรรมต่อไปพลงพูดว่า “เจ้าย่ามาทำอันตรายแก่การฟังธรรมนี้เลย” นางฟังธรรมต่อไปจนได้ดวงตาเห็นธรรมบรรลุโสดาบันนี่ เพราะอานิสงส์ของมหากรุณาจิต (หาอ่านรายละเอียดในเล่ม ๑๐ ภาคผนวก)

แต่ถ้าหากประกอบด้วยมหากรุณาจิตที่ประกอบด้วย ต้องมี การซักชวนแล้วยังอุเบกษารู้ลึกเฉยๆ ด้วย และทำไปโดยไม่ประกอบด้วยปัญญา อีกด้วย ดังนี้ กรุณารมดังกล่าวผลย่อมมีกำลังอ่อน แม้จะนำเกิดเป็นเทวดาและมนุษย์ แต่เกิดเป็นเทวดาและมนุษย์ชั้นต่ำ และเป็นคนพิการไม่สมประกอบ นี่เพราะกำลังของมหากรุณาจิตที่ขาดปัญญา เรียกว่า เป็นกรุณาที่ไม่ประกอบด้วยเหตุที่เรียกว่า อเหตุกปถิสันธิ จะไปเกิดเป็นลัตต์วัดรัจฉานในบ้านเครษฐี ฯลฯ

การปฏิบัติธรรมในท่าน ศีล ภารนา ด้วยมหากรุณาจิต จึงมีอานิสงส์มาก

แต่ต้องเป็นวัญญาณไม่ขอเกิด ถ้าทำเพื่อขอเกิดเป็นวัญญาณย่อมเป็นผลของอวิชชาอันเป็นผลให้เกิดสังขาร(ปัญญาภิสังขาร)วิญญาณในปถิสันธิกาลนำเกิดเป็นห่วงโซ่ในปถิจสมบูปบาท ๑ ย่อมปิดอย่างไม่ได้!

คนเราที่เกิดมาแตกต่างกันก็ เพราะมหากรุณาจิต ๙ ลักษณะ ที่สร้างเหตุมาไม่เหมือนกันอย่างนี้นี่แหล่ะ จึงได้รับผลต่าง ๆ กันไป

ມີເຮືອງນ່າດີດວ່າ ສມຍັນີ້ຜູ້ຄົນນິຍມເລື່ອງແມວແລະສຸ້ຂຶ້ນຫຼືຕ່າງປະເທດ ສຸ້ຂຶ້ນພູ້ສາຍ ຖົກເລື່ອງດູຍ່າງດີ ມີອາຫານ ທີ່ກິນ-ທີ່ນອນ ອຍ່າງດີ ໄທ້ອາບນໍ້າ ແປຣງຂນ ຍົ້ວມລີ ປະຕັບປະຕາ ເສຣິມສາຍ ສຸ້ຂຶ້ນ ບາງຕ້ວາໄດ້ທ້ອງນອນຕິດເຄື່ອງປັບອາກາສ ບາງຕ້ວາໄດ້ຂຶ້ນໄປນອນບັນເຕິຢູ່ ຮ່ວມກັບເຈົ້ານາຍຂອງມັນກົມ

ທຳໄທ້ຄົດໄປວ່າ ອົດືຕ່າຕິຂອງສຸ້ຂຶ້ນເຫັນີ້ຄົງທຳບຸງໄທ້ທານໄວ້ມາກ ຈຶ່ງອຸດມສມບູຮົດດ້ວຍຂ້າວປລາອາຫານ ແລະຄວາມເປັນອູ່ ແຕ່ທີ່ເກີດມາເປັນສັຕິງເຕັຈຈານໃນชาຕິນີ້ ກົກຈະເປັນພະຣາມຫຸຄລົຈິຕມີກຳລັງອ່ອນມາກທຳບຸງໄມ່ປະກອບດ້ວຍປັບປຸງ ແລະໄມ່ໂສມນັສຍິນດີໃນທານ ທຳກົກສັກວ່າທຳໄປ ກຸຄລກຮຽມມີກຳລັງອ່ອນ ດັບຈິຕຕາຍລົງດ້ວຍໂມහະ ຄວາມຮັງ ຈຶ່ງມາເກີດເປັນແມວແລະສຸ້ຂຶ້ນໃນชาຕິນີ້ ແຕ່ດ້ວຍອານີສັງສົ່ງແທ່ງທານຈຶ່ງອຸດມດ້ວຍອາຫານ ອາກຮົນ ແລະທ່ອຍໆອາຄັຍ

ຄົນສມຍັນປັບປຸງທີ່ຍັງທຳບຸງກຣມທີ່ໄມ່ປະກອບດ້ວຍປັບປຸງຢາດັ່ງທີ່ກຳລ່າວຂ້າງຕັນອູ່ຢູ່ອົກຫົວໜອ ຄ້າຍັງມີກົກຈະໄດ້ເຫັນແມວເຫັນສຸ້ຂຶ້ນສາຍໆ ມາເກີດຂຶ້ນບັນໂລກນີ້ກັນອົກມາກ!

២. ປະກອບດ້ວຍເຈຕາດີທັ້ງ ៣ ກາລ (ເຈຕາລັ້ມປາ)ກລ່າວ ຄື່ອ ກ່ອນກະທຳ (ປຸພພເຈຕາ) ຂົນກະທຳ (ມຸ້ງຈາເຈຕາ) ແລະ ຝາຍຫັງກະທຳແລ້ວ (ອປຣາປຣເຈຕາ) ມີຄວາມໂສມນັສຍິນດີໃນທານ ຈິຕຜ່ອງໃສເບີກບານ

ເຈຕາງຈາຍຫັງກະທຳແລ້ວນີ້ ມີອານີສັງສົ່ງມາກ ທາກຄົດຄື່ນບຸງກຸຄລທີ່ໄດ້ທຳແລ້ວ ບ່ອຍ ພ ເນື່ອງ ພ ຈາກ “ອປຣາປຣເຈຕາ” ຈນກລາຍເປັນ “ອປຣາປຣຍາເຈຕາ” ກລ່າວຄື່ອ ຝາຍຫັງຈາກທີ່ໄດ້ກະທຳການມາແລ້ວມາກ ພມາຍຄວາມວ່າ ໃ້ເນີກຄື່ນບຸງຈົນຄື່ງລມໜາຍໃຈສຸດທ້າຍຂອງ

ชีวิตนี้เลยทีเดียว นึกถึงบุญของที่สิ่งใจ พระพุทธองค์ตรัสว่า มีสุคติ โลกสารรค์เป็นที่ไป

ทานสูตร (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๗ หน้า ๓๔)

“กิกขุทั้งหลาย! อุบาลีกานั่นหมายตา ได้ถวายทานมีองค์ ๖ ประการ ๖ ประการเป็นไปน

กิกขุทั้งหลาย ๖ ประการนั้น

เป็นของฝ่ายทายก (ผู้ให้) ๓ ประการ ได้แก่

๑. ทายก ก่อนให้ทาน (ปุพเจตนา) เป็นผู้ดีใจ

๒. กำลังให้ทาน (มุณจนเจตนา) มีจิตเลื่อมใจ

๓. เมื่อให้ทานแล้ว (อปราปเจตนา) ย่อມปลื้มใจ

เป็นของฝ่ายปฏิคหก (ผู้รับ) ๓ ประการ ได้แก่

๑. ปฏิคหกในศาสนา เป็นผู้ปราชจากราคะ (หรือกำลัง

ปฏิบัติเพื่อให้หมดราคะ)

๒. เป็นผู้ปราชจากโถะ (หรือกำลังปฏิบัติเพื่อให้หมดโถะ)

๓. เป็นผู้ปราชจากโมหะ (หรือกำลังปฏิบัติเพื่อให้หมดโมหะ)

“กิกขุทั้งหลาย ทักษิณานาทีปประกอบด้วยองค์ ๖ ประการ..

.ย่อມเป็นไปเพื่อสิ่งที่น่าประถนา น่าใคร่น่าพอใจ เพื่อประโยชน์เกื้อกูล เพื่อสุขดังนี้...เป็นห่วงบุญ ห่วงกุศลที่นับประมาณไม่ได้...

เปรียบเหมือนการถืออาประมาณแห่งน้ำในมหาสมุทรว่าเท่า นี่...เท่านี่ร้อย...เท่านี่พัน...เท่านี่แสน...ไม่ใช่ทำได้ง่าย

โดยที่แท้ น้ำในมหาสมุทรย่อມถึงการนับว่า เป็นห่วงน้ำที่จะ นับไม่ได้ ประมาณไม่ได้ เป็นห่วงน้ำใหญ่ที่เดียว”

พระไตรปิฎกแสดงไว้ตอนหนึ่งว่า พระโมคคัลลาน ไปพบ วิมานว่างบนเทาโลกเป็นผลที่นั่นที่ยามาṇḍḍาได้สร้างวัดถวายสหัส แม่

เข้ายังไม่ตายแต่วิมานได้เกิดขึ้นรอเขาดูจะปฏิบัติรอตัวนรับบุคคลอันเป็นที่รักจะนั่น

เมื่อครั้งที่นางวิสาขแต่งงานและย้ายไปอยู่เรือนสามี ขณะที่บิดาของนางกำลังแบ่งมรดกยกโโคให้ผู้หญิงหนึ่ง โดยเอารักกันแบ่งไปให้ครึ่งหนึ่ง ครัวเมื่อกันรักแผล ยังมีโโคอุสุภะ (โโคผู้) และโคนมและลูกโโค อีกอย่างละหากหมื่นตัวกระโดดข้ามรักกันเข้าไปรวมฝูงของนางวิสาข เพิ่มอีก

พระพุทธองค์ ทรงตรัสว่า นี้เป็นผลกรรมของกุศลทานอดีตชาติมาสংผล กล่าวคือ ครั้งสมัยพระพุทธเจ้านามว่า กัสสปะ นางเกิดเป็นธิดาสุดท้องพระเจ้ากิงกิแห่งเมืองพาราณสี ชื่อสังฆทาสี ถวายภัตตาหารพระพุทธเจ้ากัสสปะและภิกษุสงฆ์ แม้สงฆ์จะปิดบานตรแล้วนางก็จะยังคงขอทานเพิ่มอีกว่า โภชนาเนื้อประณีตมีรสเด็ดทำ เช่นนี้ถึงหากครั้งมหาภุศลจิตในทานของนางครั้งนั้น มีอานิสงส์มาก สংผลมาถึงในชาตินี้

- ให้สิ่งที่ประธานีต ยอมได้สิ่งที่ประธานีต
- ให้สิ่งไม่ประธานีต ยอมได้สิ่งที่ไม่ประธานีต
- ถ้าท่านให้ (ทาน) เพราะจำใจ-เกรงใจ : เกิดบุญน้อย
- ถ้าท่านให้ (ทาน) ตามประเพณี : เกิดบุญปานกลาง
- ถ้าท่านให้ (ทาน) เพื่อประโยชน์แก่ผู้รับ : เกิดบุญมาก
- ถ้าท่านให้ (ทาน) ด้วยความปีติในการให้ : เกิดบุญมหาศาล
- แต่ถ้าท่านให้ (ทาน) เพื่อการขาดสละออก (ล่วง) :

เกิดบุญสูงสุด

บุญสำเร็จด้วยการให้ทาน เรียกว่า ทานมัย บุญสำเร็จด้วย

การอนุโมทนาส่วนบุญของผู้อื่น เรียกว่า ปัตตาณุโมทนามัย

ส่วนบุญที่สำเร็จด้วยการอุทิศส่วนบุญ เรียกว่า ปัตติทานมัย บุญนี้เป็นบุญยิ่งใหญ่มาก มีอานิสงส์มาก ยิ่งให้บุญแก่ผู้อื่นมาก ๆ บุญยิ่งเพิ่มมาก ดูต่อเทียนที่จุดแล้วให้เทียนเล่นต่อ ๆ กันไป แสง สว่างก็ยิ่งสว่างเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

สมัยพุทธกาล สมัยหนึ่งพระสารีบุตรทูลถามพระพุทธเจ้าถึง บุคคลที่ทำการค้าขาย ทำไไมบางคนค้าขายขาดทุน บางคนมีกำไร บาง คนมีกำไรเกินความคาดหมาย เพราะเหตุใด

พระพุทธองค์ทรงตรัสตอบว่า คนที่ค้าขายขาดทุน เพราะ เคยป่าวารณาถวายวัดถupa ไว้ แต่ถวายน้อยกว่าหรือไม่ได้ถวายตามที่ ป่าวารณา ส่วนคนที่มีกำไรเพราะได้ถวายตามที่ได้ป่าวารณาไว้ ส่วนผู้ ที่ได้กำไรมากเกินคาดหมายไว้ก็เพราะได้ถวายทานมากกว่าที่ได้ป่าวารณา ไว้ เรื่องนี้ใน “วานิชชสูตร” พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๑ หน้า ๙๔ (หากอ่านรายละเอียดในหนังสือมนุษย์เล่ม ๕ การถูนธรรมะ หน้า ๒๐๗)

อนึ่ง การถวายทานด้วยมือตนเอง ด้วยความเคารพยำเกรง อ่อนน้อมในทาน ย่อมมีอานิสงส์มาก ดังเช่น อุตตรามณฑพบุตร ได้ร่วมดาวดึงส์ด้วยกิพยสมบัติ แต่พระเจ้าปายาสิเทพบุตร ผู้ลั่ง ให้อุตตรามณฑรับใช้ถวายทานได้ร่วมกว่าเปล่า ไม่มีกิพยสมบัติใน ชั้นจารุมหาชิกา ซึ่งเป็นชั้นต่ำกว่า

๓. วัตถุทานดี ทานที่ให้ต้องเป็นทานที่บริสุทธิ์เป็นประโยชน์ แก่ผู้รับ (ปัจจัยสัมปทา) ถ้าถวายแด่สังฆ์ก็ได้แก่สิ่งของที่เหมาะสม สำหรับสมณะ ได้แก่ วัตถุทาน ๔ หรือ ปัจจัย ๔ คือ จีวร อาหาร บิณฑบาต ยารักษาโรค และเสนาสนะที่อยู่ ที่อาศัย (ปัจจัย ๔ ไม่ใช่

ທອງແລະເງິນ)

ວັດຖານ ១០ ອຍ່າງ ທີ່ຄາຍສົງໃນສັນພຸທົກກາລ ໄດ້ແກ່ ຂ້າວ
ອ ນໍ້າ ອ ຜ້າ ອ ຢານ (ຮອງເຫັນ) ອ ມາລາ ອ ຂອງທອມ ອ ເຄື່ອງລູບໄລ້
ອ ທີ່ພັກ ອ ທີ່ນອນ ອ ແລະປະທຶບໂຄມໄຟອີກ ອ ຮວມເປັນ ១០ ອຍ່າງ
(ມີຮາຍລະເລືອດອູ້ໃນເລີ່ມ ດ ນໍ້າ ២០២)

ວັດຖານ ១០ ອຍ່າງ ຂ້າງຕົ້ນນີ້ ເຮີຍກວ່າ “ອາມີສຖານ” (ທານ
ໄດ້ແກ່ລົ້ງຂອງ) ສ່ວນທານເອີກປະເກທ໌ນີ້ ໄດ້ແກ່ ກາຣໃຫ້ປ້ານຸ້າຄວາມຮູ້
ເຮີຍກວ່າ “ທະຮມທານ” ພຣະພຸທ່ອງຄໍສຣາລີນຸ້າທະຮມທານວ່າ “ລັ້ພພທານັ້ນ
ຮັ້ມມທານັ້ນ ຂື້ນາຕີ່າ ທະຮມທານໜະທານທັ້ງປ່ວງ” (ອກຍ້າທານເປັນທະຮມ
ທານຂັ້ນສູງ ເປັນເມຕຕາ ເປັນໂທສະ ເປັນຄືລສູງກວ່າທານ)

ອຍ່າງໄຮກີຕາມ ກີ່ມໍຄວາລືມທານທັ້ງປ່ວງທັ້ງ ១០ ອຍ່າງດ້ວຍ ເພື່ອ
ທີ່ຈະໄດ້ທຳນຸ້ນບໍ່ຮູ້ຄາສນທາຍາທໃຫ້ສັບຕ່ອດຳຮັງພຣະຄາສນາລືບໄປ

ທານສູງສຸດທີ່ມີອານີສັງລົມມາກ ດື່ອ “ອກຍ້າທານ” ເປັນທານຂັ້ນ
ສູງສຸດຂັ້ນຄືລປາຣມີ ເມຕຕາບາຣມີ ມີອານີສັງລົມມາກເພຣະເຫຼຸດທີ່ກຳໄດ້ຍາກ
ເປັນທານເພື່ອບໍາເປົ້າຄືລປາຣມີແລະເມຕຕາບາຣມີຂອງພຣະອົງບຸດຸຄຄລ

ທານ ៥ ຮະດັບ ໄດ້ແກ່

១) **ສາມີທານຫີ່ອທານບົດ** ດື່ອ ທານທີ່ສູງກວ່າຕົນບຣິໂກດ
“ຜູ້ໃໝ່ຂອງທີ່ພອໄລ ຍ່ອມໄດ້ຂອງທີ່ພອໄຈ” (ມານປາຫຍສູ່ຕຣ ៤៤/៤៨
ພຣະພຸທ່ອງຄໍທຽງອຸ້ນໂມທີ່ຍົກແກ່ອຸ້ຄຄຄຖບດີ້ຈາວເມື່ອງເວສາລີ ທີ່ໄດ້ຄວາຍຂອງ
ທີ່ພອໄລແລ້ວໄປເກີດເປັນອຸ້ຄຄເທພບຸຕຣໃໝ່ເທັມໂນມຍະລົງມາເຝຳແລະກຣາບຖຸລ
ພຣະຄາສດາວ່າ ຕາມທີ່ຕົນປະສົງຄໍໄວ້ໄດ້ສໍາເຮົງແລ້ວ ຈຶ່ງທຽງອຸ້ນໂມທີ່ຍົກຄາດັ່ງກ່າວ)

២) **ສໜາຍທານ** ດື່ອ ທານເສມອຕົນບຣິໂກດ

៣) **ທາສທານ** ດື່ອ ທານໄໝປະນືຕັ້ງເປັນທານທີ່ເຫັນຈາກຕົນບຣິໂກດ

**๔. ทานที่เหมาะสมแก่เวลา เชน ให้ทานในเทศกาลที่มีกำหนด
เวลาเฉพาะกาลนั้นๆ ได้แก่ เทศกาลถวายผ้าอาบน้ำฝน เทศกาล
ถวายผ้ากฐิน ฯลฯ เป็นต้น (กฐินคือผ้าฝ้ายเนื้ือที่ทอดถวายเงินมีใช้กฐิน)**

**อดีตชาติหนึ่งของท่านพระอัญญาโภณทัณฑะ เกิดเป็นชาวนา
ในการที่ตั้นข้าวใกล้สุก และเห็นรวงข้าวมีจิตเป็นมหากุศล จึงได้เก็บ
รวงข้าว ตำข้าวเม่าถวายพระภิกษุสงฆ์ อธิษฐานขอบรรลุธรรมก่อน
ผู้อื่น และได้สำเร็จสมความปรารถนาในชาติสุดท้าย อุบกปะเป็น
หัวหน้ากลุ่มปัญจวัคคีย์ ๕ รูป เล่าวรลุธรรมเป็นคนแรก เป็นสงฆ์
รูปแรกของโลก**

การสร้างระฆัง-หอรำฆัง กลอง-หอกลอง ไม่ทราบวัตถุประสงค์
ว่าทำไปเพื่ออะไรและปัจจุบันมีนาฬิกาบอกเวลาแล้ว แม้กระทั้งหอเก็บ
พระไตรปิฎกก็หมดกาลสมัยแล้ว เพราะเขาใช้เครื่องมือทันสมัยเก็บ
ลงแผ่นเดิลก์คอมพิวเตอร์หมดแล้ว การถวายทานจึงสมควรพิจารณา
คำนึงถึงสารประโยชน์ที่ถวายด้วยจึงจะมีอานิสงส์มาก ถ้าสร้างแล้วใช้
ประโยชน์น้อยหรือไม่ได้ใช้เลยอานิสงส์ก็น้อย

“ครั้ทชาจึงควรต้องมีปัญญาประกอบ”

**๕. ปฏิภาคดือผู้รับทานดี หมายลึ้ง ผู้รับทานเป็นหักขี้ใหญ่
บุคคลผู้มีคีลธรรมดี (คุณادิเรกัลลัมปทา) ยอมมีอานิสงส์มาก**

ดูระหว่างข้าวในนาที่มีเดือนอุดมสมบูรณ์ด้วยอาหารพืช ดังคำ
กล่าวในบทสรรเสริญพระสงฆ์ ที่เรียกว่า “บทสังขดุณ” ตอนหนึ่งว่า
“...อนุตตรัง บุญญาภิชตั้ง โลกัสสาติ, แปลว่า...พระสงฆ์เป็น
เนื้อนานบุญของโลก” (พระสงฆ์ในความหมายนี้ หมายເອາວິຍສົງ ๕
คู่ ๕ บุคคล ได้แก่ ໂສດຕະນັນ ສກທາຄາມີ ອນາຄາມີ ອຣහນຕີ)

เนื้อนานาถูปของโลก หมายถึง นาดี ๙ ประการ ได้แก่ อริยมรรคเมืองค์ ๙ เป็นนาภายใน เปรียบกับนานอกที่เป็นนาข้าวเจ้า ข้าวเหนียวถ้าเป็นนาดีจะมีลักษณะ ๙ ประการ ได้แก่ นาไม่ล้ม ไม่ตอน ไม่สูง ไม่ต่ำ ใกล้ลงลึกได้ มีคันนา มีเมือง มีทางนำ นาดี เป็นนานาถูปของโลก พระอริยสงฆ์ปฏิบัติอริยมรรคเมืองค์ ๙ สรุปลงได้ ๓ ประการ ได้แก่ มีคีล สามัช ปัญญา ทำบุญให้ทานกับสงฆ์ที่เป็นนาดีมีอานิสัยมาก

พระบรมศาสดา ตรัสเล่าว่า อังกรเทพบุตร มีรัศมีกายห้อยเพราอดีตชาติก่อโน่นแเคยตั้งเตาไฟหุงต้มอาหารให้ทานยาวตั้ง ๑๗ ໂโยชน์ ให้ทานคนไม่เลือกหน้า จึงต้องเลื่อนนั่งไปอยู่ท้ายแทว ขณะไปเฝ้าพระพุทธเจ้า เพาะเหตุแห่งการห่ว่านข้าวในนาไม่ได้

ส่วน อินทกเทพบุตร นี้เคยให้คนเอาข้าวทับพิหนึ่ง ไล่บำตราพระอนุรุทธะ มีรัศมีกายมาก ดุจดวงจันทร์จิดจรัสรกว่าดวงดาว จึงนั่งใกล้ออยู่ข้างของพระบรมศาสดา เพราะห่ว่านข้าวลงในนาดีเป็นนาถูปของโลก

เมื่อกล่าวถึง เรื่องนานาถูปของโลก ก็มีผู้ถามกันมากว่า พระสงฆ์ที่เป็นนาที่ไม่ได้ หมายถึง วัตรปฏิบัติไม่ล้ำจารีบเรียบร้อย คีลด่างพร้อยบ้าง ทำบุญไปแล้วจะได้บุญหรือไม่ หรือ ขอยกตัวอย่างเช่น ปัจจุบันนี้มีการถวายเงินทอง และพระสงฆ์รับเงินทองนั้น อย่างนี้จะได้บุญหรือไม่ (บางทีก็เลี่ยงบาลีทำเป็นถวายแผ่นกระดาษใบป่าวรณา ส่วนเงินเอาไปฝากไว้ยังกรไไว ต้องถามผู้รับว่าใจคิดอย่างไร? ยินดีในทองและเงินที่เขาก็บอกไว้ให้หรือเปล่า!)

ขอแยกประเด็นตอบดังนี้

กรณีสังข์ที่เปรียบได้กับนาไม่ได้ ตอบฟันธงไปเลยว่าได้บุญ
น้อยมาก เหมือนอังกรเทพบุตรนั้นแหล่ ที่ทำงานไม่เลือกบุคคล
ทำบุญมาก ได้บุญน้อย

ส่วนเรื่องพระภิกขุสังข์รับเงินทองนั้น ขอเรียนว่าวินัยสังข์
๒๒๗ ข้อ มีอยู่ข้อหนึ่งอยู่ในหมวดนิสสัคคิยาปัจิตตี้ มี ๓๐ ลิกขา
บท (ส่วนใหญ่บัญญัติเกี่ยวกับเรื่องจีวรและผ้าปูนั่ง) ลิกขากบทที่ ๑๙
“อนึ่ง ภิกขุได้ รับก็ดี ให้รับก็ดีซึ่งทองและเงิน หรือยินดีท่องเงินอัน
เข้าเก็บไว้ให้ก็ดี เป็นนิสสัคคิยาปัจิตตี้” (แม้มือไม่รับแต่ใจรับก็ผิดแล้ว)
อาบตันนิสสัคคิยาปัจิตตี้ จะปลงอาบตติกได้ด้วยต้องஸະคິນทองและ
เงินนั้นเลี้ยงก่อน มิฉะนั้นปลงอาบติไม่ตกล เพราะทองและเงินเป็นวัตถุ
อนามาส ต้องห้าม (เป็นคีลามณเธรข้อ ๑๐) แม้จะเป็นพระสังข์นาดีก็ตาม
รับทองและเงินเป็นอาบติตัวที่ ๑ หยิบเงินออกใช้เป็นอาบติตัวที่
๒ นำของที่ซื้อด้วยเงินนั้นมาใช้กับโภคบริโภค เป็นอาบติตัวที่ ๓ (อ่าน
รายละเอียดในหนังสือ เล่ม ๑๑ เรื่องวินัยพระ-วินัยคน)

เมื่อสังข์ผิดอาบติ ผู้ชายมีส่วนร่วมการกระทำนี้ด้วย มีแสดง
ยืนยันไว้พระสูตรตันตปีภูก ขุทกนิกาย เล่ม ๒๖ เปลวตตุ (เล่ม ๒
ภาค ๒) หน้า ๒๒๐-๒๓๔ บุญนี้กราดนำ้าไปให้เปรต ๆ ไม่รับ บาง
ท่านบอกว่ากราดนำ้าไปให้ญาติกลับกล้ายืนไฟไปให้ญาติที่ตายมาเข้า
ฝันบอก จึงขอให้ท่านนำอาโอเพิจารณา

ข้อสังเกต พระอริยสังข์บางท่านมือท่านรับแต่ใจท่านไม่รับก็มี
พระใจท่านวางได้ ซึ่งแตกต่างกับบางรูปที่มือไม่รับแต่ใจรับ

ผู้เขียนขอแนะนำว่า ควรvaryท่านตามแบบอย่างสมัยพุทธกาล
วัตถุท่านที่ดีมี ๑๐ อาย่าง ได้แก่ ข้าว น้ำ ผ้า ยาน (ร่ม,

ຮອງເທົ່າ) ອ ມາລາ ອ ຂອງໂຄມ ເຄື່ອງລູບໄລ້ ທີ່ພັກ ທີ່ນອນຮ
ແລະປະທີປົມໄຟ

(ຄໍາວາຍເປັນເຈິນຄວາເຂົ້ານໍາຫຼຸດວ່າຄໍາວາຍກອງກລາງສົງເປັນ
ຄ່າວັດຖານໃນ ๑๐ ອຢ່າງໜ້າທັນ)

ຄໍາວາຍຫານດ້ວຍວັດຖຸ ๑๐ ອຢ່າງໜ້າທັນນີ້ (ມີມີວັດຖຸອນນາມາສ
ເຂົ້າທອງແລະເຈິນ) ແມ່ເປັນກົກຊຸຖຸຄຶກົງຍັງໄດ້ອານີສັງສົມກ
ເພຣະພຣະ
ພຸທ່ອງຄໍທຽງຕົວສ່ວ່າ ໃນສັນຍອນາຄຕອນຍາວໄກລປລາຍຄາສາຈະເກີດມີ
ໂຄຕຽງ ອື່ນ ສົງສົມທີ່ມີເພີ່ມຜ້າເຫັນລົ້ອງຄລ້ອງມື້ອໜ້ວຄອ ມີລູກເມີຍທຳໄວ່
ໄດ້ນາ ດ້ວຍ ແມ່ຍ່າງນີ້ກັບມີອານີສັງສົມກ

ອຸຄຄສູຕຣ ແລ້/ຮແນ “ເຫວດມາປອກອຸຄຄກມາຮ(ຝູ້ມາສູຮາກັບ
ນັກທີ່ອນຍູ່ເຈັດວັນພັງທະນະປະລູອນາຄານີ) ວ່າມີພຣະສົງສົມປາງອອກຄຸກຄື
ແຕ່ເຂົກໃໝ່ທີ່ໜ້າໃໝ່ ດັກວາຍໄທຍທານເໜືອນກັນທຸກອອກຄົນໄດ້ຮັບ
ແຕ່ງຕັ້ງ ເປັນເອົຫຼວດທັກຄະອຸບາສກິ້ເລີສກວ່າອຸບາສກທັ້ງຫລາຍ”

ນີ້ເປັນອາມີສານ ຂອໃຫ້ພລິກໄປອ່ານ “ເຮືອງທຳກຸລອຍ່າງໄວໄດ້
ອານີສັງສົມກ?”

ສັນຍພຸທກາລ ທານທີ່ຄໍາວາຍແດ່ພຣະອຣທັນຕົວອົກນິໂຮສມາບັຕີ
ມີອານີສັງສົມກ ເປັນຄຽມທາກຸລຄຣວມທິຜູ້ອົງມເວທນີຍກຣວມ ກລ່ວກື່ອ
ວິບາກພລກຸລຄຣວມປັບເກີດພລ໌ຈົບນໍາຍໃນເຈັດວັນ ດັ່ງເນັ່ນ ນາຍ
ປຸ່ອຄະແລກຮຽນວ່າພໍາວັນນຳ ໄນ້ໜ້າຮ່າຍັນ ແດ່ພຣະສາວິນຸຕຣອົກນິໂຮ
ສມາບັຕີ ອານີສັງສົມທຳໃຫ້ນາຍປຸ່ອຄະແລກຮຽນວ່າເປັນເຄຣະຈູ້ກາຍໃນເຈັດວັນ

ທ້າວສັກກະ (ພຣະອິນທີ່) ແປລງກາຍເປັນພຣາມຄົນ ໄປໄສ່ປ່າຕົກ
ພຣະມທາກສສປະອົກນິໂຮສມາບັຕີ ພລຄື່ອ ທ້າວສັກກະມີຖື່ນີ້ດ້ວຍແສ
ຮັກມີກາຍສ່ວ່າໄສວ ສຸກສກາວກວ່າເຫັນໄດ້ ໃນເທວໂລກ (ແຕ່ເດີມທ້າວສັກກະ

จอมเทพในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์มีรัศมีกายสว่างน้อยกว่าเทพบริวาร บางองค์ จึงขวนขวยทำบุญเพิ่ม เพื่อไม่ให้น้อยหน้ากว่าเทพบริวาร)

ชายหาสาเข็ญใจเป็นคนใช้เครุเจี้ย ซึ่งวันหนึ่งเขาอกไปซื้ออาหารบริโภค ขากลับพบพระป่าเจกพุทธเจ้าสิ่งคร์เดินบินตามบาน เขาเกิดครั้ทชาถาวรขณะถ้าที่ซื้อมา ๔ ก้อน ด้วยความปีติเลื่อมใสครั้ทชา ตั้งความปราถนาขอพันจากความเข็ญใจและให้เป็นปัจจัยแก่พระโพธิญาณพระป่าเจกพุทธเจ้าอนุโมทนาและเหาะกลับภูเขานั่นแห่งมูลกะ ต่อมาชายนั่นตายไปบังเกิดเป็นพรหมทัตกุมารอรรถะเจ้ากรุงพาราณสี ท่านนี้ให้แก่ผู้ทรงคีลึงมีอานิสงส์มาก (อ่านรายละเอียดในหนังสือมนุษย์เล่ม ๖ หน้า ๑๙๘ garuttharom)

๖. ต้องเป็นสังฆทานทั่วไปจึงมีอานิสงส์มาก

สังฆทานคืออย่างไร? คือ ทานที่ถาวรแต่สังฆทั่วไปไม่เฉพาะเจาะจงผู้รับ ประกอบด้วยองค์ ๔ ได้แก่

๑) ไม่เลือกพระภิกษุสงฆ์สามเณรหรือผู้รับ จะเป็นจำนวนกี่องค์ก็ได้ (ไม่เกี่ยวกับองค์สงฆ์ทำสังฆกรรมที่ต้องมีส่องค์ขึ้นไป)

๒) มีเจตนามุ่งตรงต่อพระอริยบุคคล ๔ คู่ ๔ บุคคล อริยสั无私พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

๓) มีความเคารพอ่อนน้อมในทานและผู้รับทาน

๔) ทานที่ถาวรเป็นปัจจัยลี ไม่เอกสารหนีอปัจจัยลี (ทองและเงินเป็นวัตถุอนามาสต้องห้ามด้วยวินัยสงฆ์ ไม่ควรถาวร ผู้รับผิดวินัยอาบัติ ผู้ถาวรอุทิศบุญกรวดหน้าไม่มีผล)

ส่วนทานที่เจาะจงถาวรมีอานิสงส์น้อย เรียกว่า บุคลิกทาน

ครั้งพุทธกาล พระน้านางมหาปชาดี ทำจีวรประดีเต้ด้วยตาเนอง

ດ້ວຍຕັ້ງໃຈ ເພື່ອຄວາມພຣະບຣມຄາສດາ ແຕ່ພຣະພູທຮອງຄໍທຽມທ້າມ ແລະ
ໄທ້ຄວາມແດ່ລົງໝົງເພື່ອຜລແຫ່ງສັງໝາກມີອານີສົງສົມາກ (ມີຮາຍລະເອີຍດໃນ
ມຸນຸ່ຍໍ່ເລີ່ມ ๑๒ ພໍ້າ ๖๒)

ໜ. ຜູ້ໃຫ້ຕັ້ງເປັນຜູ້ມີຄືລົບຮູ້ທີ່ດ້ວຍ ດັ່ງຈະເຫັນໄດ້ວ່າ ກ່ອນ
ຄວາມທານຈະຕັ້ງຂອງສາມາທານ ຮັກຂາຄືລືໃຫ້ປຣູສູທີ່ເລີຍກ່ອນ ແລ້ວຈຶ່ງ
ກລ່າວຄຳຄວາມ

ແຕ່ຄຸນສັມຍິນ໌ ມັກຈະທຳແຕ່ເພີຍເພື່ອເປັນພົມເຮົານັ້ນ ໄນໄດ້
ຄືລືໃຈ ຂອສາມາທານຮັບຄືລືກີ່ສັກວ່າແຕ່ປາກ ແຕ່ໄໝລົງໄປຄືນໃຈ ຄ້າຄືລືໃຈ
ກລ່າວຄົວ ມີເມຕາໄໝຄືດເບີຍດເບີຍນັ້ນຕະອອງແລະຜູ້ອື່ນ ສໍາວົມຮະວັງ
ອິນທຣີຍ໌ເມື່ອ ເຫັນ ໄດ້ຍືນ ຮູ້ກິລິນ ຮສ ສັມຜັສ ໃນກາມຄຸນອາຮມນັ້ນທັງໝໍາ
ກີ່ຮະວັງໄໝເບີຍດເບີຍນັ້ນແລະຄົນອື່ນໃຫ້ເດືອດຮ້ອນ ຄືລືຕາມພຸຖ້ນບໍ່ຢູ່ຕີ
ຈະມີກື່ລົບກື່ຮ້ອຍໜ້ອກີ່ໄໝລະເມີດ ເພຣະສໍາວົມຮະວັງລົງທີ່ໃຈເລີຍແລ້ວ ໄຈ
ຍ່ອມເປັນໃໝ່ ເປັນຫວ່າໜ້າ ຖຸກຍອຍ່າງສໍາເຮົາດ້ວຍໃຈ ເນື່ອໃຈສຸຈົດ ກາຍ
ວາຈາຍ່ອມສຸຈົດ

ພຣະມາຫັນໂພຮີສັດວ່າຍ້ານ້ຳອູ່ກ່າງທະເລ ພອຮູ້ວ່າວັນນີ້ເປັນ
ວັນຂອບສັດກົງວິວັດຕີ້ງເຈຕານຮັກຂາຄືລື ຂະນະທີ່ລອຍຄອອູ່ກ່າງທະເລ ກີ່ໄໝ
ເຫັນທ່ານຕ້ອງໄໝຂອງຄືລືກັບພຣະສົງໝົງ ພຣະພຸຖ້ນບໍ່ທີ່ໃຫ້ ຄືລືຕ້ອງ
ປະກອບດ້ວຍປໍ່ານຸ້າຍ່າງນີ້ ຈຶ່ງຈະເຮີຍກວ່າ ສາກພຣະພຸຖ້ນເຈົ້າພັນຮູ່ແທ້!

ຄືລືເກີດເພຣະກາຮະກິເລສ, ຄືລືເກີດເພຣະກາຮງດເວັນ, ຄືລືເກີດ
ດ້ວຍເພຣະເຈຕານ, ຄືລືເກີດດ້ວຍເພຣະມີການສໍາວົມ, ຄືລືເກີດດ້ວຍເພຣະ
ກາຣ່າໄໝລ່ວງລະເມີດພຸຖ້ນບໍ່ຢູ່ຕີ (ອ່ານຮາຍລະເອີຍດໃນໜ້ານີ້ມີມຸນຸ່ຍໍ່ເລີ່ມ ๑๑
ວິນ້ຍພຣະວິນ້ຍຄນ ເຮື່ອງ ຄວາມສໍາຄັນຂອງຄືລື ໜ້າ ๓๔-๓๑)

ຮັກຂາຄືລືຂ້ອເດີຍ ຄືອ ໃຫ້ຮັກຂາໃຈ ໄນເກີດຕິດໄປນາທາງພິດ

ไม่ล่วงเกินข้อห้ามที่ทรงบัญญัติไว้ จะเป็นศีลสักกิร้อยข้อก็ไม่ล่วงพุทธบัญญัติ พระเดชพระคุณหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ท่านกล่าวอย่างนี้!
(โปรดหาอ่านมนุษย์เล่ม ๑๑ วินัยพระ-วินัยคน)

เหตุปัจจัยทั้ง ๗ ประการข้างต้น เป็นเรื่องการถวายทานทั่วไป แต่พระพุทธองค์สรรเลริญธรรมทาน (ให้ปัญญา) ว่าชนะทานทั้งปวง (อาทิสถาน) และทรงสรรเลริญปฏิบัติบูชาเมื่อานิสงส์สูงกว่าอาทิสบุชา ด้วย ครั้ทชาจึงต้องประกอบด้วยปัญญาจึงมีอาทิสงส์สูงสุด

หักขันาวิวังคสูตร ๑๔/๗๑๔ (มัชลิมนิกายอุปราชปันณาสก)

“ทักษิณามีคุณอันเพียงหวังได้ คือ

ทานที่ให้ในลัตต์เดร็จนา มีคุณถึงร้อย

ทานที่ให้ในบุญชันผู้ที่ศรี มีคุณถึงพัน

ทานที่ให้ในบุญชันผู้มีศรี มีคุณถึงแสน

ทานที่ให้ในท่านผู้ประจากความกำหนด ในการนอกพระพุทธ
ศาสนา มีคุณถึงแสนโกฐี

ทานที่ให้ในท่านผู้ปฏิบัติเพื่อทำให้แจ้งชีงโสดาปัตติผล มีคุณ
เป็นสองไขยันนับไม่ได้ อัปไมยประมาณไม่ได้

... จึงไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงทานที่ถวายในบุคคลที่สูงชั้นไปกว่านี้...

... ในอนาคตกาลนาน ไกล จักมีโคตรภู(สงฆ์) ผู้มีผ้ากาสาวะที่
คง เป็นผู้ที่มีบำเพ็ญกรรม บุคคลจักถวายทานอุทิศสงฆ์ในโคตรภู(สงฆ์)
ผู้ที่ศรีเหล่านั้น เม้มหักขันาที่เป็นไปในสงฆ์นั้น เราก็กล่าวว่า “นับไม่ได้
ประมาณไม่ได้”

... เราไม่กล่าวว่า ทานที่จะจะบุคคลมีผลมากกว่าหักขันาที่
เป็นไปในสงฆ์โดยปริยายไรๆ เลย”

ความบริสุทธิ์แห่งทักษิณานาน ๔ ออย่าง คือ

๑. บริสุทธิ์ฝ่ายทายก(ผู้ให้) ไม่บริสุทธิ์ฝ่ายปฏิคาก(ผู้รับ)
๒. บริสุทธิ์ฝ่ายปฏิคาก ไม่บริสุทธิ์ฝ่ายทายก
๓. ไม่บริสุทธิ์ทั้งฝ่ายทายก ทั้งฝ่ายปฏิคาก
๔. บริสุทธิ์ทั้งฝ่ายทายก ทั้งฝ่ายปฏิคาก (พระพุทธเจดีย์)

ท่านทราบหรือไม่ว่า

มหาภุศลจิตมี ๙ มหาวิบากจิตก็มี ๙ และมหากริยาจิตก็มี ๙ และโลกุตตรจิตก็มี ๙ เช่นเดียวกัน (โลกุตตรจิต ๙ ได้แก่ มรรคจิต ๔ คือ โสดาปัตติมรรคจิต สาทាតามิมรรคจิต อนาคามิมรรคจิต อรหัตมรรคจิต ผลจิต ๔ คือ โสดาปัตติผลจิต สาทាតามิผลจิต อนาคามิผลจิต อรหัตผลจิต)

โลกุตตรจิต เป็นผล มหากริยาจิตเป็นเหตุ (เหตุต้องละ-ผลต้องละ)

มหากริยา คือ การกระทำการที่ไม่มีผลเป็นวิบาก เป็นลักษณะเพียงแต่เป็นกริยา (เป็นกรรมที่ไม่ดำเนินไป ไม่ข้าว ไม่วิบากไม่ดำเนินไป) ย่อมเป็นไปเพื่อสิ่งกรรม (พระพุทธเจดีย์จากกุกุโลวาหสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ สูตรที่ ๗ มีรายละเอียดในมนุษย์เล่ม ๑๐ หน้า ๑๙ โปรดอ่านเรื่อง “บัญญัติพพาน” ในหนังสือมนุษย์ เล่ม ๑๒ หน้า ๓๘๒ ประกอบ)

มหากริยาจิตมาจากการ กิริยาจิต กิริยาจิตทาง ตา หู ฯลฯ เมื่อเห็น ได้ยิน ฯลฯ นั่ง! เป็นลักษณะต่อว่า...เห็น ลักษณะต่อว่า...ได้ยิน เห็นนั้น เป็นอุเบกษาทวาร ๖ (ฉบับคุปเกกชา เป็น สังขารุปเกกขามญาณ) พัฒนาจนถึงมรรคญาณ-ผลญาณ นี้เหละ

รู้แล้วก็รับปิดอยู่ได้แล้ว!

“สิงห์ทั้งหลาย มีใจนำหน้า...

ผู้ใด สำรวมจิตที่ไปได้ไกล ไปดวงเดียว ไม่เมรุปร่าง แต่เมรี
กายเป็นที่อาศัย...

ผู้นั้น จะพ้นป่วงมาร..." (พระพุทธเจนนะ ธรรมบท เล่ม ๒๔ หน้า ๓๓-๓๔)

"ธรรมชาติของจิตย่อมผ่องใส แต่เครื่องมองด้วยอุปกิเลสธรรม"

(พระพุทธเจนนะ เอกนิبات เล่ม ๒๐ หน้า ๙)

“จะไปวัดเอง...อย่าให้ใครเข้าหามา”

จะสวดมนต์เอง...อย่าให้ใคร (พระ) เขมาสวดให้

จะทำบุญทานการกุศลเอง...อย่าให้ใคร (ลูกหลาน) เขมากรุดนำให้”

กล่าวโดยสรุป ถ้าหากท่านปฏิบัติธรรม(บุญทานการกุศลความดี)

ด้วยมหากุศลจิตที่มีกำลังอ่อนไม่ประกอบด้วยปัญญา และต้องให้มี
การซักชวนบ่อย ๆ เสมอ เมื่อดับจิตลงด้วยโมฆุลจิตนำไป จะไป
เกิดเป็นลัตต์เดรจจานแทรร้ายและสุสขบยาด้วยผลทาน ดังเช่น หรือ
แพนด้าหลินปิง หรือสุนัขที่นอนในห้องแอร์ทั้งหลายนั่นแหละ

ดังนั้น ท่านจะต้องปิดօบายภูมิไม่ไปเกิดเป็นลัตต์เดรจจาน
ตรงนี้ได้!

ปัญญาทางโลก (สุตมหา-จิตตามยปัญญา) เรียนจบปริญญา
สูงๆ ยังทำช้าได้อยู่ จึงปิดօบายภูมิไม่ได้

ปัญญาทางธรรม ภานุนามยปัญญา เกิดได้กับมหากุศลจิต
เฉพาะดวงที่มีโสมนัสประกอบด้วยปัญญาและไม่ต้องซักชวนเท่านั้น
และไม่อาจทำบาปช้าได้อีก จึงต้องใช้สติให้เกิดญาณปัญญา ภานุ
จึงจะปิดօบายภูมิได้

พระพุทธเจ้าทรงสอนเข้ามาที่ใจ (ไม่ใช่คำราหรือคัมภีร์นอกใจ)
คัมภีร์ในใหญ่ที่สุด ได้แก่ รูป-นาม ขันธ์ห้า สจจะ ๔ สติปัฏฐาน ๔
ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มีอยู่ในกายใจที่นี่ จะปิดօบายภูมิต้องปิดที่นี่!

ກຣມຮຣມໜັກທີ ๔

៤. ກຣມຮຣມໜັກທີ ៤ “ພຶ້ງເຈົ້າມີມາຕາໄໝມີປະມານ (ອໂທສະ)”

ເມຕາ ດືອ ກາຣໄມ່ເປີຍດເບີຍນຸ້າໄດ້ແມ່ຕົວເອງ ກາຣໄມ່
ເປີຍດເບີຍນໄມໂກຣ ໄນຸ້າກໂກຣ ໄນຸ້າພຍາບາຫອາມາຕຈອງເວຣຸ້າໄດ້
ເມຕາໄໝໃໝ່ຕ່າມຮັກແຕ່ມີສກວະໄກລ໌ເຄີຍກັນ ເພຣະເມຕາ
ໄໝໜ່ວງຜລຕອບແທນ ຕ້ອງຮມດຮວງຄໍາເປັນຄວາມຮັກແລ້ວມັນມີໜົງ ເມຕາ
ໄໝໜົງແຕ່ເປາສນາຍ ທັງແຕ່ໃໝ່ເຂົາມີສູນໄໝໜ່ວງເພື່ອຕານ

ພຶ້ງແຜ່ເມຕາໄໝມີປະມານແມ່ກະທັງແຜ່ເມຕາໃໝ່ຕົວເອງດ້ວຍ
ພຣະພຸທຮອງຄໍທຮງອນຸໝາຕໃໝ່ກີກຸ່າພູ້ອູ່ຢູ່ປາແຜ່ເມຕາໃໝ່ເຫຼວດາ ພູ້ໜູ້ທີ່
ແລະສຣພສັຕ່ວທີ່ຫລາຍ ມີສັຕ່ວ ២ ເທົ່າ ៤ ເທົ່າ ສັຕ່ວໄມ່ມີເທົ່າ ແລະ
ສັຕ່ວມາກເທົ່າ ຕລອດຈະມະນຸ່ຍແລະວົມນຸ່ຍທີ່ຫລາຍອຍ່າງໄໝມີປະມານ

ອົງດ ៣ ແ່າງໂວຫປາຕິໂມກ້າ

ເມື່ອທຳຄວາມດີແລ້ວ ຕ້ອງລະເວັນຄວາມໄໝມີດີ (ປາປ-ຊ່ວອຍມຸ່າ)
ດ້ວຍກາຣທຳຄວາມດີ ເປົ້າຍບ່ານມີອານຸມາດໃໝ່ຕົມ ແຕ່ຄ້າຫາກຕຸ່ມມີຮູ້ຮ້ວ້າສິມ
ອູ່ ນຳກົງໃໝ່ເຫຼວອກ ຕຸ່ມກົງພ່ອງ ແລ້ວຕັກນຳໄສ່ລົງໄປເທົ່າໄຣ ໆ ກົງໄມ້ຮູ້ຈັກ
ເຕີມ ກາຣລະບາປຊ່ວອຍມຸ່າຈຶ່ງເທົ່າກັບອຸດຮູ້ຮ້ວ້າສິມ ນຳກົງຈະເຕີມຕຸ່ມເຮົວ
ປາມມີກົງຈະເຕີມເຮົວ ແລ້ວຈຶ່ງເພີຍຮວາງນາທຳຈົດໃຫ້ຜ່ອງໄສ (ກາຣລະບາປຊ່ວ
-ອຍມຸ່າ ເປັນຄືລ) ດັ່ງນີ້ຈຶ່ງຈະຄຽບອົງຄໍສາມແ່ງໂວຫປາຕິໂມກ້າ ດັ່ງ
ທີ່ທຽງຕຽບສ່ວ່າ

“ສັພພປາປສລະ ອກຮັນ”	=	ໄໝ່ທຳຊ່ວທີ່ເປັນບາປທັ້ງປວງ
ກຸລສລສູປລັ້ມປາ	=	ທຳຄວາມດີທີ່ເປັນກຸລໃຫ້ເຖິງພວ່ນມ
ສົຈິຕຕປຣີຍກປນັງ	=	ທຳຈົດໃຫ້ຜ່ອງໄສ(ໄໝ່ເກົ່າທັ້ງໝ່າລະດີ)

เอตัง พุธานะสาสัห = ธรรม ๓ อย่างนี้ เป็นคำสอน
ของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย”

**การไม่ทำซ้ำที่เป็นบาป บапทั้งปวง เป็นการไม่เบียดเบี้ยนกัน
นี้เป็นเมตตา (อโศก)**

**บากอกุศลทั้งปวงที่ไม่ก้าวล่วงศีลและอบายมุข เป็นการไม่
เบียดเบี้ยนกันทั้งผู้อื่นและตนเอง**

อบายมุข ๖ เปรียบได้กับผีหกตัว

○ ผีหนึงขอบดีมสราเป็นอาจิน	ไม่ชอบกินข้าวปลาเป็นอาหาร
ผีสองชอบเที่ยว Yam วิกาล	ไม่รักบ้านรักลูกรักเมียตน
ผีสามชอบดูการละเล่น	ไม่เว้นลิเกหนังละครโชน
ผีสี่คบคนชั่วมั่ว กับโจร	หนีไม่พ้นอาญาตราแผ่นดิน
ผีห้าชอบการพนันขันต่อ	อึกไหพ้นเต้าถ้าไปไฮโลว์ลีน
ผีหกเกียจคร้านการทำกิน	มีหังสิ้นหักผีไม่ดีอย ฯ

(อบายมุข ๔ :- หนึ่งนักเลงทางเพศหลงภัยกิเลสนานา สอง
นักเลงสุรา สามนักเลงกล้าเล่นการพนัน สิ้นนักเลงร่วมกันคบเพื่อน
เหล่าอันธพาล ควรจักไฟชำนาญอบายมุขจนทุกประการ = อบายมุข ๖
เพิ่มอีก ๒ ข้อ คือ เที่ยวกวางคืนและเกียจคร้านการทำงานถอนตื่นลาย)
“ผู้ไม่เบียดเบี้ยนใครและเป็นผู้เมตตาทั้งกลางวันและกลางคืน
ย่อมไม่มีเวรภัยใดๆ” (มงคลทักษิร ๑๕/๒๘๗)

เมตตาเป็นโอชาไม่เบียดเบี้ยน, เมตตาเป็นศีล

กิจของผู้ปฏิสมณธรรม ๓ ประการ (สมณกิจ ๓ ประการ)
ได้แก่ อธิคีลสิกขา (มีคีล) อธิจิตสิกขา (ปฏิบัติจิตให้ยิ่ง) อธิปัญญา
สิกขา (ปฏิบัติปัญญาอัมยิ่ง) ดุจกิจของชาวนา ๓ อย่าง ได้แก่ ไกดารด

ພື້ນໜາ (ອົທືສີລ), ປຸລູກທີ່ອໜວ່ານແມລົດຊ້າວ (ອົທືຈິຕ) ແລະ ໄຂນໍ້າເຫັນບ້າງ-ໄຂນໍ້າອອກບ້າງ (ອົທືປຸ້ມ້າ) ກີ່ຈະໄດ້ມາຊື່ຂ້າວເປັນເລືອກ (ມຣຄຜລ)

ກາຮຈີ່ວົມເມຕຕາ ທີ່ອ ກາຮໄມ່ເປົ່າຍດເບີຢັນ (ອົທືສະ) ທີ່ອ ຖຸລູກ
ກຣມບັດ ເປັນອຍ່າງເດືອກກັນ

ບຸລູກກຣມບັດ ๑๐ ປະກາຮ ດື່ອ

(๑) ກາຍກຣມສຸຈົມຕ ໄດ້ແກ່ ໄມ່ເປົ່າຍດເບີຢັນຊື່ວິຕ-ຮ່າງກາຍ ໄມ່
ເປົ່າຍດເບີຢັນທຽພໍລົນຜູ້ອື່ນ ໄມ່ເປົ່າຍດເບີຢັນໃນຄູ່ຮອງຜູ້ອື່ນ

(໢) ວິກິຮຣມສຸຈົມຕ ແ ໄດ້ແກ່ ກາຮໄມ່ເປົ່າຍດເບີຢັນກັນທາງວາຈາ
ດື່ອ ໄມ່ພູດເທົ່ຈ ໄມ່ພູດສ່ອເສີຍດ ໄມ່ພູດດໍາຫຍາບ ໄມ່ພູດເພື່ອເຈື້ອ

(๓) ມໂນກຣມສຸຈົມຕ ຕ ໄດ້ແກ່ ກາຮໄມ່ເປົ່າຍດເບີຢັນທາງໃຈ ດື່ອ
ໄມ່ໂລກອອຍກາໄດ້ຂອງຜູ້ອື່ນ ໄມ່ພຍາບາທປອງຮ້າຍ ໄມ່ເປົ່ານນິຈຈາກີກູ້ ໄມ່
ເປົ່າຍດເບີຢັນຕັນ

ກຣມສູຕຣ ๑๙/๑๙ “ກວາງ ລ ມີຕາ, ຫຼ ເປົ່ນຕົ້ນ ອັນເປົ່ນທີ່
ຕັ້ງແໜ່ງເວທນນີ້ເປັນ ກຣມເກ່າ ກຣມທີ່ບຸຄລກຮະທຳດ້ວຍກາຍ, ວາຈາ, ໃຈ
ໃນບັດນີ້ເຮີຍກວ່າ ກຣມໃໝ່ ປົກືປາກໃຫ້ຄົງຄວາມຕັບແໜ່ງກຣມ ດື່ອ ອຣຍ
ມຣຄມືອງຄ ແ ໂດຍຍ່ອ ໄດ້ແກ່ ຄືລ, ສມາຮີ, ປຸ້ມ້າ...ເຮືອໄມ່ພຶ່ງປະມາກ
ອຍ່າໄດ້ເປົ່ນຜູ້ເດືອດຮ້ອນໃຈໃນກາຍທັງເລີຍ” (ພຣະພູກຫວາຈນະ)

“ຈົງ ດື່ອດື່ອ...ອຍ່າດື່ອດື່ອ ດື່ອດື່ອ (ມໂນກຣມ)

...ຈົງ ພູດ ແຕ່ ດື່ອ...ອຍ່າດື່ອດື່ອ ພູດ (ວິກິຮຣມ)

...ຈົງ ທຳ ແຕ່ ດື່ອ...ອຍ່າດື່ອດື່ອ...” (ກາຍກຣມ)

“ຄນຈະເປັນຄນດີທີ່ເລວ ເພຣະຫາຕິກຳນີ້ດັກໜ້າໄມ່
...ແຕ່ຈະເປັນຄນດີທີ່ເລວກີ່ເພຣະກຣມ...”

“คนขาดคีลขาดธรรม สร้างกฎหมายปักครองไม่เป็นธรรม...
...แต่กฎแห่งกรรมยุติธรรมที่สุด”

“ลัตวีโลกย่ออมเป็นไปตามกรรม, กรรมย่ออมจำแนกลัตวีโลก
ให้เลวหรือดี, กรรมเป็นเรื่องน่า มีวิญญาณเป็นพีช คนทำกรรมได้ไว
ย่ออมเห็นกรรมนั้นในตนเอง, ทุกคนย่ออมเป็นไปตามการกระทำ, กรรม
ย่ออมเป็นที่พักพิงของลัตวี, ทำกรรมได้ไวด้วยกาย วาจา และใจ กรรม
นั้นแหลกเป็นสมบัติของเราจะพาเราไป, คนย่ออมทำความดีและความ
ชั่วด้วยตนเอง คนอื่นจะทำความดีหรือชั่วให้มีได้เลย, กรรมแม้จะ
เลิกน้อย ที่จะไม่ให้ผลเป็นไม่มี...”

“ยาทิสัง วปเต พีชัง ตาทิสัง ลภเต ผลังฯ คนหว่าน
พีชชันได ย่ออมไดรับผลเช่นนั้น”

บางคนอาจค้านว่า ทำดีไม่เห็นได้ดี แต่คนทำชักลับได้ดี เรื่อง
นี้พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า ขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัย ๔ อย่างได้แก่

๑. เวลาเกิด(**กาลสมบัติ-วิปัตติ**)
๒. ที่เกิด(**คติสมบัติ-วิปัตติ**)
๓. ร่างกาย(**อุปธิสมบัติ-วิปัตติ**)
๔. ความขัยหนัมเพียร(**ปโโยคสมบัติ-วิปัตติ**)

กรรมปรุงแต่งจัดแจงและเพาะพืชพันธุ์ไว อุปมาทึงลิงของ
(กรรม) หนัก-เบาลงมาจากที่สูง ยอมตกลงสู่พื้นชา-เร็วต่างกัน (กรรม
มีถึง ๑๖ อย่าง โปรดอ่านหนังสือมนุษย์เล่ม ๑ หน้า ๔๔)

เมตตาเป็นศีล แต่ไม่ควรติดยึดกับพิธีกรรมที่ต้องไปขอศีล
หรือรับศีล และกล่าวคำว่า มะยังภัณแต...ฯลฯ... เพราะนั้นเป็นพิธีกรรม

ແຕ່ຄືລຄວຣົ້ອຄືລທີ່ໃຈ ໄທ້ສັງວະລຳຮມລົງທີ່ໃຈ ດັ່ງພະພຸທຫວາຈນະ
ໃນປັດຈຸນາງສູງສູງ ເລີ່ມທີ່ ๓๔ ພັ້ນ້າ ແລ້ວ ທີ່ກ່າວໄວ້ວ່າ

“ຈີຕຸຕະ ອົກຂີໃຕ ກາຍກົມມັນປີ ອົກຂີຕັ້ງ ໂທຕີ
ວົງກົມມັນປີ ອົກຂີຕັ້ງ ໂທຕີ ມໂນກົມມັນປີ ອົກຂີຕັ້ງ ໂທຕີ
ເມື່ອບຸຄລໄມ້ຮັກໜາຈິຕຂອງຕະນແລ້ວ ກີ່ເປັນອັນວ່າ ກາຍກຽມ
ວຈີກຽມ ແລະ ມິນກຽມ ກີ່ໄມ້ໄດ້ຮັກໜາດ້ວຍ”

“ຜູ້ຮັກໜາອຍ່າງເດືອຍກີ່ອະໄຣ?
ກີ່ອ...ພຶ່ງເປັນຜູ້ມີໃຈທີ່ຮັກໜາໄວ້ດ້ວຍສົດ...” (ອວິຍາວສູງສູງ ແລ້ວ/ຕະໜີ
ພະພຸທຫວາຈນະ)

“ເວລາ ຈະລັ້ງວັນ ສື່ລັ້ງ ຈີຕຸຕັ້ນ ອົກຫາສັນ້າ ຕິຕັ້ນັ້ນຈ
ສັພພຸທຫານ້ຳ ຕ້າມາ ສື່ລັ້ງ ວິໄສຮະເຢາ
ຄືລເປັນເຄື່ອງກັນທຸຈະຕິ ຄືລທຳໃຫ້ຈິຕຮ່າງເງິນ ຄືລເປັນທ່າຍໝ່າງ
ມາຫາສຸກ ຄື່ອ ພຣະນິພພານຂອງພະພຸທຫາເຈົ້າທັງປະງວງ
ຈະນັ້ນ ພຶ່ງໝໍາຮະຄືລໃຫ້ປຣີສຸກີ່” (ພຣະເຄຣຄາຖາ, ສີລວເຄຣຄາຖາ ເລີ່ມ
໨໖ ພັ້ນ້າ ຕະເລີກ)

ເມືຕຕາ ຄື່ອ ອະໄຣ? ແຜ່ມເມືຕຕາ ອຍ່າງໄຣ? ກຽດນາພລິກໄປອ່ານ
ຂໍ້ຄວາມທີ່ປາກລັງທັນລືອນື້ນີ້

ບຸຄຄລຜູ້ມີເມືຕຕາ ຍ່ອມປິດອບາຍງຸມືໄດ້ ເພວະ
“...ຍ່ອມໄໝເຄື່ອງຄວາມນອນເກີດໃນຄຣກົກອີກໂດຍແກ້ທີ່ເດືອຍແລ່າ”

(ກຣົນີຍເມືຕຕູງສູງ ແລ້ວ/ອັດ ພະພຸທຫວາຈນະ)

กรรมธรรมหลักที่ ๕

๕. กรรมธรรมหลักที่ ๕ “พึงอุทิศบุญ”

การอุทิศบุญ เป็นการกระทำภายหลังที่ได้กระทำบุญทานการกุศลความดีแล้วให้คิดถึงบุญความดีนั้น แล้วอุทิศให้เป็นปุพเพตพลี และเทวตาพลี ตลอดจนเจ้ากรรมและนายเรว ดังที่เรียกันหัวไว้ว่า กรรมนำอุทิศบุญ ซึ่งสามารถกระทำได้ตลอดเวลาที่มีชีวิต การอุทิศบุญนี้เป็น “บุญกิริยาวัตถุปัตติทานมัย” บุญล้ำเร็วจัดว่าการอุทิศบุญใน “อุปราประเจตนา” เจตนาให้ภัยหลังที่ให้ทานแล้วให้เทวดาญาติและเจ้ากรรมนายเรว เป็นการทางทางเดินชีวิต เอ้าต์รูมาเป็นมิตรให้ประสบความสำเร็จ

การทำบุญทานการกุศล หรือความดีนั้น ต้องประกอบด้วยเจตนาทั้ง ๓ กាល กล่าวคือ เจตนา ก่อน-ขณะกระทำ-และภัยหลังกระทำ

เจตนาภัยหลังกระทำนี้ ภาษาบาลีเรียกว่า อุปราประเจตนา ถ้าเป็นภัยหลังที่ได้กระทำแล้ว นาน ๆ มาก ๆ จนถึงลมหายใจสุดท้าย เรียกว่า “อุปราบริယายเจตนา” เป็นการระลึกถึงบุญความดีที่ไม่มีวันเลือนหายไป

พระบรมศาสดาสัมมาลัมพุทธเจ้า ตรัสว่า บุญนี้ยังให้อย่างได้ไม่มีวันหมด มีแต่จะเพิ่มเป็นร้อยเท่าพันเท่าหมื่น ดูจะดีเยี่ยนส่งต่อให้ผู้รับต่อ ๆ กันไป ยิ่งส่งต่อมาก ๆ แสงเทียนยิ่งเพิ่มแสงส่องสว่างยิ่งขึ้น

การอุทิศบุญ เช่น การกรวดนำ แผ่นเมตตา เป็นปัตติทานมัย ในบุญกิริยา ๑๐ อายุ โดยระลึกถึงบุญที่เป็นอุปราประเจตนา ปัตติทานมัยนี้มีอานิสงส์มาก เพราะเหตุว่าสามารถอุทิศ หรือ กรรมนำให้

ได้ตกลอดเวลาที่นึกถึงจนกระหึ่งถึงวันที่จะตาย

การระลึกถึงบุญทุกวันมีอานิสงส์มาก นอกจากอุศลจะไม่
แทรกเข้าให้ฟังซ่านแล้ว จิตจะเกิดความสงบชั่มเย็น และจะติดตา^๔
ตรึงใจไปจนชั่วชีวิต ให้เป็นอาจินนารกรรมฝ่ายกุศล เป็นชนกรรมนำ
เกิด จิตจะไปปฏิสนธิในสุดติภูมิ ดังพระพุทธองค์เล่าให้ฟัง สมัย
หนึ่งเรื่องของนายโโคปกสีวี

นายโโคปกสีวี ได้สร้างพระเจดีย์ไว้ที่วัดตาลปีภูภูติ พระ^๕
เจดีย์นี้ได้มีปราภูแก่เข้าผู้นอนอยู่บนเตียงที่ใกล้จะตาย เขาได้ถือ^๖
อาโนมิตนั้น (อปราริยาเจตนา) ตายแล้วไปเกิดในเทวโลก

อีกเรื่องหนึ่ง สัตว์นรกรุตนหนึ่ง ขณะที่แลเห็นลีขของประกายไฟ
ลีเหลือง ที่นายนิริยาลกำลังลากตามข่ายเหล็กครุฑไปกับพื้น เขายังนึก^๗
ถึงลีเหลืองของผ้าที่ได้เคยห่มพระเจดีย์บูชาพระธาตุ ผลที่ระลึกถึงเป็น^๘
อปราริยาเจตนา ได้จุติจากนรกรไปปังเกิดบนเทวโลก

การระลึกนึกถึงบุญทานการกุศลความดีที่ได้เคยทำไว้ เป็น^๙
อารมณ์ปัจจัย(อารมณ์เป็นปัจจัย)ให้เกิดกุศลจิต

ท่านคงคิดว่าเป็นไปได้หรือ? แต่ก็เป็นไปแล้ว พระไตรปิฎก
ได้แสดงไว้ อย่าเห็นว่าไม่สำคัญ อย่าทำบุญแล้วก็แล้วกันไป ให้
เตรียมตัวดีและระลึกนึกถึงเอาไว้บังกัดดี บางทีอาจได้อาไปใช้ดัง^{๑๐}
เหตุการณ์ข้างบนนี้ก็ได้

“ท่านนึกถึงบุญเป็นแล้วหรือยัง!”

ทำเหตุ ๓ ให้ได้

พระพุทธองค์ ทรงตรัสเรื่อง “เหตุ” ไว้ ๖ ประการ (เหตุใหญ่ ในพระอภิธรรมมัตถสังคหะ ปริจเฉท ๔ ปัจจยสังคหิวภาค แสดงเหตุปัจจัยว่า มีทั้งหมด ๒๔ เหตุปัจจัย โปรดไปหาอ่านมนุษย์เล่ม ๔)

เหตุ ๖ ได้แก่

ก. กุศลเหตุ มี ๓ คือ โภภะ อโโภะ อโมหะ

ข. อกุศลเหตุ มี ๓ คือ โภภะ อโโภะ อโมหะ

ทำกรรมอย่างไรจึงจะสร้างเฉพาะ “กุศลเหตุ” เท่านั้น? หรือ ทำกรรมอย่างไรจึงจะไม่สร้าง “อกุศลเหตุ?”

ทำไมจึงสามคำถามนี้?

ก็ เพราะ...เหตุเป็นปัจจัยให้ “นำเกิด” ไม่ว่าจะเป็น “กุศลเหตุ” หรือ “อกุศลเหตุ” ล้วนนำเกิดทั้งสิ้น (จิตมี ๔ ชาติ ได้แก่ ชาติกุศล, ชาติอกุศล, ชาติวิบาก, ชาติกริยา ถ้าจิตเป็นชาติกริยา นั้นคือไม่นำเกิด เพราะกริยาจิตเป็นจิตพرهอรหันต์)

“บุญย่อ้มเจริญแก่ผู้ให้...” (มหาบรินพานสูตร เล่ม ๑๐ หน้า ๓๙๙ พระพุทธวจนะ)

“เมื่อถึงคราวจะลิ้นชิพ บุญจะช่วยให้เป็นสุข” (ธรรมบท เล่ม ๒๕๙ หน้า ๔๙ พระพุทธวจนะ) นี่เป็นพระผลที่นำเกิดด้วยกุศลเหตุที่เป็นบุญ

ที่นี่ ถ้านำเกิดด้วยอกุศลเหตุมีบ้ามาก มีทุกข์มาก เพราะว่า เจ้ากรรมนายเรตามาทางอาคีน

เรื่องเจ้ากรรมนายเรตานี้ ในเบพสวดเกลปุตตสูตร เล่ม ๒๐ หน้า ๒๑๒ บางแห่งเรียก “กາລາມສูตร” เพราะพระพุทธองค์ทรงเทศน์

ສອນໜ້າຂາວກາລາມະນີແກສປຸຕຕົນຄມ

ທຽງສອນໃຫ້ໄມ້ໃຫ້ຖຸດວາມໂລກ ໂກຮໍ ລ່າງ ດຽວບຳ ໄນເລ່ວ
ລະເມີດເປີຍດເບີຍນ້ຳວິຕ ທຣັພຢີລິນ ກະບຽດຜູ້ອື່ນ ເພື່ອຄວາມສຸລິ້ນກາລ
ນານ...ໆລາ

ຕອນໜຶ່ງທຽງສອນວ່າ

“...ອະເວເຣະ ອັພຍາປ້າໝານະ ພະວິຕາຕາວາ ວິທະະຕີ, ໃຫ້
ມີໃຈປະກອບດ້ວຍເມເຕຕາ..ມີໃຈປະກອບດ້ວຍຄວາມໄມ້ມີເວຣ ໄນເສື່ອຄວາມ
ເປີຍດເບີຍນ...”

“...ອເວຣະຈີຕໂຕ, ມີຈີຕາເວຣມີໄດ້..”

...ອເວຮັງ ອັພຍາປ້າໝັ້ນ ອົບໜັງ ສຸຂີ ວິທະະຕີ,
ຮາກີຕີ, ເຮົາຈະວັກຊາຕົນໃຫ້ເປັນຄົນໄມ້ມີເວຣ ໄນເປີຍດເບີຍນ ໄນເສົ່າທຸກໆໜີ
ແຕ່ລູ້ ດັ່ງນີ້...”

ອະຮອມບາທ ໒໨/១៩ ທຽງຕົວສ່ວ່າ “ທີ່ສີ ທີ່ສັ້ງ ຍັນຕັ້ງ ກຍົຣາ ເວີ
ວາ ປັນແວຣີນ້າ ດາວໂຫຼວກ ພບກັນເຂົ້າ ຍ່ອມທຳຄວາມພິນາສແກ່ກັນ”

ເຈົກຮອມນາຍເວຣນີ້ ພຣະພູທຮອງຄ່ອງທຽງທຽບສເຮີຍກວ່າ “ເວົ້ນຸດຄລ”
ແປລວ່າ ດາວໂຫຼວກ ມີນັກວິປ່ສສະນາຈາກຢັ້ງຈຸບັນທ່ານທີ່ເຊື່ອວິຊາຄູນອົງກິດຮຽມ
ປິດູກ ແຕ່ຄໍາສອນປິດູກເສົ່າງອອງເຈົກຮອມນາຍເວຣ ທ່ານຄອງໄສ/ເຄຍຄືກໍາພະສູ້ຫຼາ
ທີ່ເກີດຕື່ອົງກິດຮຽມທີ່ກ່າວລ່າວຂ້າງບັນນີ້

ເວົ້ນຸດຄລ ວິເຄຣະທີ່ເຂົ້າໄດ້ກັບມາຮ ແລ້ວໄດ້ແກ່ ຂັ້ນອມາຮ ອກີ
ສັ້ງອມາຮ ກີເລສມາຮ ມັຈຸມາຮ ເຫວປຸຕມາຮ ນັກປິດູກບັດິຮຽມ
ສ່ວນມາກຈະມີປະສົບກາຮນີ້ເກີຍກັບມາຮໄນ້ມາກົກົນ້ອຍ

ເຈົກຮອມນາຍເວຣ ມີທັງທີ່ເປັນຕົວຕານ (ຮູບ) ແລະໄນ້ມີຕົວຕານທີ່
ມອງໄນ້ເທິ່ນ (ນາມ)

ที่เป็นรูป เช่น พระเทวทัต์กับพระบรมศาสดานับชาติตั้งแต่ครั้งเป็นพ่อค้าเมือง เสริวะ เป็นต้นมา จองเวรภัณฑามาจนชาติสุดท้าย

ที่เป็นนาม เช่น พระพุทธองค์กระหายน้ำ เพาะเชษกรรมที่เป็นคนเลี้ยงโค ห้ามโโคดิ้มน้ำขุ่น ทรงอาพาธลงพระโลหิต เพราะเคยให้ยาถ่ายคนไข้เกินขนาดถึงตาย ทรงเวียนพระเครื่องเพราเดียร์ในปานาติปานของญาติชาวประมงหาปลา เป็นต้น

ที่เป็นนาม เพราะหวังคดิจ เป็นที่เก็บกรรมทั้งที่เป็นกุศลกรรม และ อกุศลกรรม แล้วนำเอาไปเกิดในชาติใหม่

ปุติคัตตะติสสเถระ เกิดตุ่มน้ำเหลืองแตกหัวตัว พระพุทธองค์ทรงเมตตา เห็นอุบัติสัยจะได้บรรลุธรรมจึงไปอาบน้ำแล้วเทศน์ให้ฟังเจริญสติพิจารณาทั้งรูป-นามขั้นธัพท์ ไม่ให้อ้มั่น แล้วบรรลุธรรม

อดีตชาติ เดียวกันเป็นนายพราหนาก เหลือขายก็หักปีก-ขาเอ่า ไว้ขายวันรุ่งขึ้น และได้ทำอาหารถวายพระอรหันต์ด้วยและปารณาขอความพั่นทุกข์ มาเกิดชาติสุดท้ายนี้ผลบุญทำให้บรรลุธรรม แต่เมื่อตุ่มน้ำเหลืองเกิดหัวตัว

ถ้าไม่พระเจ้ากรรมนายเวรบุคคล ก็ไม่รู้ว่าจะเรียกว่าอะไร!

ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง ภารยาหลวงแกลังปรุงยาให้ภารยาน้อยแห่งลูกต่อมาการยาน้อยตาย แล้วอาษาต์ไปเกิดเป็นแมว ภารยาหลวงตายไปเกิดเป็นแม่ไก่ เมวะกินไข่และแม่ไก่ตาย แม่ไก่ไปเกิดเป็นเสือ แมวตายไปเกิดเป็นเนื้อสมัน เสือกินเนื้อสมันตายไปบังเกิดเป็นนางยักษ์นีเสือไปเกิดเป็นหญิงชาวบ้านแต่งงานมีลูก นางยักษ์ก็ตามไปกินลูกของหญิงนั้นอีก จนกระทั่งไปพบและฟังธรรมพราพุทธเจ้าจึงอโศกกรรมกัน

ถ้าไม่เรียกเจ้ากรรมนายเวรแล้วเรียกว่าอะไร?

กรรมมี ๑๖ อย่าง และมี “อโศกกรรม” ด้วย ถ้าหาก

ທຳກຽມທີ່ເໜືອກວ່າ ເຊັ່ນ ດຽວມຳໄຟດີ ອ້າງ ທິງຈັນມະເວທີນີ້ກຽມ ຝ່າຍກຸຄລົມທີ່ໃຫ້ຜລ່າຕິນີ້ ເຊັ່ນ ອົງຄຸລິມາລ ບຣຣລູ່ຮຣມເປັນພຣະອຣທັນຕ ບຸດຄລ ທຳໃຫ້ກຸຄລກຽມທີ່ມ່າຄັນພັນກວ່າຄັນກລາຍເປັນໂທລິກຽມ ເປັນຕົ້ນ

ເຈົ້າກຽມນາມເວຣມີຈິງ ມີທັ້ງມຸນໜູ້ຍົງ, ເຫວາມມີຈົາທິກູລີ ເປຣຕ ອສູຣ ກູຕົຜົປີປາຈ ຈຶ່ງຄວກກວດໜ້າອຸທິສະບຸຜູ້ໃຫ້ເຈົ້າກຽມນາຍເວຣ ຄ້າເຂາ ໂທລິກຽມໃຫ້ ເຮົກຈະເປາລັງເຍອະ ກາຣປົງບັດຕິອຣມກົມຈະຢ່າຍື້ນ

“ມີຜູ້ຄອຍຈອງເວຣອູ່ຢູ່ໃນທີ່ໄດ ບັນທຶຕໄໝ່ຄວຣອູ່ຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ” (ກປີ່ຈາດກ
໩ໆ/໩ໆ)

“ຄົນມີເວຣກັນອູ່ຢູ່ໃນທີ່ໄດ ບັນທຶຕໄໝ່ຄວຣອູ່ຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ” (ເວຣີ່ຈາດກ
໩ໆ/໩ໆ)

“ຜູ້ໃດຜູກໃຈເຈັບວ່າ ດັນໂນັ້ນໄດ້ສ່າງເວຣ ດັນໂນັ້ນໄດ້ຕີເວຣ ດັນໂນັ້ນ
ໄດ້ໜະເວຣ ດັນໂນັ້ນໄດ້ລັກຂອງ ຖ້າ ເວຣ ດັ່ງນີ້ ເວຣກີໄໝ່ມີທຳກະຮັງປັບ” (ອັປັກລິເລສ
ສູ່ຕວ່າ ໧໬/໩໬ ພຣະພຸທ່ວະຈະ)

“ເວຣຍ່ອມຮັງປັບດ້ວຍພລັງແທ່ງໜ້າຕີ ອັດທນ ແລະກາຣໄໝ່ຈອງເວຣ
ແກ່ກັ້ນໆ ແນ້ນຕີ ທາລັ້ສສູ່ປະ ສມ້ນຕີເວຣາ ອວເຣນະ ຈະສັ້ມມັນຕີ ເວ
ລັ້ມໂນ ສັ້ນຕີໂນໆ” (ຮຣມບທ ໨໬/໧໬)

ວິບາກກຽມ ດື່ອລິ່ງທີ່ສັກດີສີທີ່ເໜືອລິ່ງສັກດີສີທີ່ທັ້ງປົວ!

ມີຄົນສ່ວນມາກເຊື່ອກັນວ່າ ສາມາດຕັດກຽມໄດ້ ຈຶ່ງໄໝ່ຄູກຕ້ອງ
ກາຣຕັດກຽມໄໝ່ມີ ມີແຕ່ທຳຄວາມດີ່ທີ່ກຽມ “ເວຣຍ່ອມຮັງປັບ
ດ້ວຍກາຣໄໝ່ຈອງເວຣ”

ສມເຕີ້ຈພຣະລັ້ມມາລັ້ມພຸທ້ເຈົ້າ ແລະອັດສາວກພຣະໂມຄຄັລານີ່
ຜູ້ມີຖົກທີ່ມາກ ຍັງຕ້ອງຮັບກຽມ ແລະເຄີ່ມຂອງກຽມຈະໜ້າຕີສຸດທ້າຍ

ສມເຕີ້ຈພຣະພຸຜາຈາරຍ໌ (ໂຕ ພຣ້ມຮັງລື) ມີພຣະຄູກຕີເຄີ່ມຂະໜີ
ພ້ອງ ທ່ານຕັດລືນຄວາມວ່າ ພຣທີ່ຄູກຕີເຄຍໄປຕີເຫັກກອນ ໄໝ່ໜ້າຕີໄດກ

ชาติหนึ่ง ถ้าจะตัดกรรม ก็ต้องระงับไม่ jong เวรกันต่อไป โดยให้อภัยให้เป็นอิทธิกรรมเท่ากัน เวรก็จะระงับ แต่ถ้ายังโกรธเคือง เอาเรื่องกันอยู่ เวรก็ไม่ระงับ!

หลวงปู่โต พرحمังลี ท่านว่าของท่านอย่างนี้ พระองค์ที่ถูกตีศีรษะก็ให้อภัย

เจ้ากรรมนายเวรมีจริงๆ จึงควรแผ่เมตตาและอุทิศบุญให้บ่ออยฯ เนื่องๆ

การอุทิศบุญบ่ออยฯ เนื่องฯ จะช่วยให้งานปิดอยภูมิจ่ายขึ้น

กรรมธรรมหลักที่ ๖

๖. กรรมธรรมหลักที่ ๖ “พึงมองโลกตามเป็นจริง”

พึงมองโลกตามเป็นจริง หมายถึง การยอมรับสภาพธรรมชาติของโลกที่เรียกว่า สามัญลักษณะ ๓ ประการ หรือ กฎแห่งไตรลักษณ์ นี้เป็นธรรมนิยาม ซึ่งมีอยู่คู่กับโลก

(สามัญลักษณะ เป็นลักษณะสามัญธรรมชาติ แต่วิถีสังคมลักษณะที่เปลว่า ลักษณะพิเศษที่เป็นประมัตถ์ เช่น จิต, เจตสิก, รูป, เย็น-ร้อน, อ่อน-แข็ง, ตึง-หย่อน เป็นต้น)

“ไตรลักษณ์ คืออะไร?

ไตร แปลว่า สาม, ลักษณ์ คือ ลักษณะหรืออาการเป็นเครื่องกำหนด

ไตรลักษณ์ หมายความถึง ลักษณะที่เป็นพื้นฐานธรรมชาติธรรมชาติสามัญที่เป็นความจริงที่กำหนดของโลก สามัญลักษณะก็เรียกว่า ๓ ประการ ได้แก่

๑. อนิจังหรืออนิจจะ แปลว่า “ไม่เที่ยง ไม่แน่นอน แต่ เรายิ่งหลุดจากลับมองเห็นว่ามันเที่ยง ต้องได้แน่ ๆ ต้อง สมหวังตามที่คิดไว้แน่ ๆ เมื่อไม่แน่มั่นจึงทุกข์! พระพุทธองค์ทรงตรัส ว่า โลกไม่เที่ยง กيد-ดับ ตลอดเวลา (**แต่ถูกสัมติบังไว้**)

พระพุทธองค์ตรัสว่า “...อนาคตยังมาไม่ถึง...จึงไม่ควรพะวง ถึงลิ่งที่ยังมาไม่ถึง” ให้เห็นธรรมที่เกิดขึ้น เลพะหน้าในที่นั้นๆ อย่า แลส่ายไปหาอดีต-อนาคต จนเห็นว่าเป็นไฟมันทุกข์ จึงให้อัญกับปัจจุบัน จึงไม่ควรอาลัยถึงอดีต และไม่ควรกังวลถึงอนาคต

ภาร্যาตรังกล่าวว่า “หวังมาก ผิดหวังมาก (Most hope Most hopeless) นึกเห็นชัด จึงไม่ควรหวังอะไรฯ หวังน้อย ผิดหวังน้อย ไม่หวังเลย...ยอมไม่ผิดหวัง” จริงไหม?

ความไม่เที่ยงหรืออนิจังนี้ ถ้าเรายอมรับความจริงนี้ได้ ก็จะ ไม่ทุกข์ หรือหากยังทุกข์ ก็ทุกข์น้อยลง

อนิจลักษณะ เป็นความไม่มีนิมิตร普ร่าง เห็นได้ด้วยวิปสนา ปัญญาจากอนิมิตตสมารท สามัญพิจารณาธรรมอันไม่มีนิมิต หลุดพ้น ได้ด้วยการกำหนดอนิจลักษณะ

๒. ทุกขั้งหรือทุกข์ตา แปลว่า หนอยู่ไม่ได้ กล่าวคือ ทุกสิ่ง ในโลกล้วน “เกิดขึ้น-ตั้งอยู่ไม่นาน-ก็ดับไป” แต่เราเก็บวิปลาสไปเห็นว่า มันไม่ทุกข์ มันเป็นสุข เมื่อไม่สุขดังที่คิดไว้จึงเป็นทุกข์ สรواะเช่นนี้ ก็เท่ากับว่ามันเป็นอนิจังด้วย เพราะมันไม่เที่ยงแท้แน่นอนมันกيد-ดับ

“ความทุกข์เกิดในลำดับแห่งความสุข...ความสุขเกิดในลำดับ แห่งความทุกข์” (อินทรียชาดก ๒๗ / ๒๕๐ พระโพธิสัตว์คาน)

ทุกขลักษณะนี้ เป็นธรรมที่ไม่มีความตั้งป្រារณา เห็นได้

ด้วยวิปัสสนาปัญญาจากอัปปันธิสมารท คือ สมารทอันพิจารณาธรรมที่ไม่มีความตั้งปراถนา หลุดพ้นได้ด้วยการกำหนดทุกขลักษณะ

ถ้าเราเริ่มทุกข์ จะอยู่กับทุกข์อย่างไม่ทุกข์! (แต่ถูกอริยานบังไว้)

พระพุทธองค์ ทรงตรัสสอน

“ภิกษุทั้งหลาย! พึงเห็นสุขโดยความเป็นทุกข์ พึงเห็นทุกข์โดยความเป็นลูกศร พึงเห็นอุเบกษาเวหนา (อุทุกข์มสุขเวหนา) โดยความเป็นของไม่เที่ยง (อนิจจัง)”

๓. อนัตตาหรืออนัตตา แปลว่า ไม่ใช่ตัวตน กล่าวคือ มีตัวตนแต่ไม่ใช่ตน มันเป็นเพียงธาตุขั้นที่ประชุมกัน เป็นสรีระร่างกาย กีด-ดับ ๆ ออยู่ตลอดเวลา แต่เราเก็บปลาสคลาดเคลื่อนไปกลับเห็นว่า เป็นตัวตนของเรา เราเข้าไปยึดมั่นและยึดมายแล้วชาติเป็นอนุ根ชาติแล้ว (พระอริยบุคคลเท่านั้นที่มองเห็นได้ บุคุณคนหนามองไม่เห็นหรอก!) คิดไปว่าจะไปแบ่งการบังคับบัญชา_mันได้

คนที่ไม่เข้าใจ ไม่คึกข้างภูธรรมชาติ ๓ ประการนี้ ย่อมเป็นทุกข์ เพราะไม่รู้เท่าทันลักษณะปกติธรรมชาติของธรรมชาติ (แต่ถ้าได้คึกข่า วิเศษลักษณะ ลักษณะประมัตต์ ย่อมจะเข้าใจ ย่อมรู้เท่าทัน และไม่ทุกข์!)

อนัตตลักษณะ เป็นความว่าง เห็นได้ด้วยวิปัสสนาปัญญา จากสัญญาณสมารท สมารทอันพิจารณาเห็นความไม่มีตัวตนหลุดพ้นได้ด้วยการกำหนดอนัตตลักษณะ (แต่ถูกอกนสัญญานบังไว้)

ลักษณะเหล่านี้มี ๓ อย่าง จึงเรียกว่า “ไตรลักษณ์” ไตรลักษณ์ มีธรรมที่เป็นลักษณะ คือ สังขารทั้งปวงเป็นสามัญเสมอ กันจึงเรียกว่า “สามัญลักษณะ” (ยกเว้นเฉพาะลักษณะที่ ๓ คือ อนัตตา

ອຍ່າງເດືອນທີ່ໄມ້ມີລັກຜະນະ ແລ້ວ ອຍ່າງຕົ້ນ)

ໄຕຣລັກຜະນີ ພຣິພ ສາມັນລັກຜະນະ ເປັນຫລັກ “ຊຣມນິຍາມ”
ປາກສູວູ່ຕາມຊຣມດາທີ່ແນ່ນອນເປັນໄປຕາມກູງແໜ່ງຊຣມຊາຕີຂອງໂລກ
ຊຣມນິຍາມ ມີ ๓ ໄດ້ແກ່

๑. **ຊຣມທັງປວງໄມ້ເຖິງ** (ລັພເພ ສັ້ນຂາຮາ ອົນຈາ ສັ້ນຂາຮ ດື່ອ
ຮ່າງກາຍຈົດໃຈ ແລ້ວປ່ຽນຊຣມ-ນາມຊຣມທັງໝົດທັງລື້ນ ມັນໄມ້ເຖິງ ເກີດຂຶ້ນແລ້ວດັບ
ໄປ ມີເລົວຫາຍ໌ປຸງ)

๒. **ຊຣມທັງປວງເປັນທຸກໆ** (ລັພເພ ສັ້ນຂາຮາ ທຸກໆຂາ ສັ້ນຂາຮ ດື່ອ
ຮ່າງກາຍຈົດໃຈ ແລ້ວປ່ຽນຊຣມ-ນາມຊຣມທັງໝົດທັງລື້ນ ມັນເປັນທຸກໆທ່ານຍາກ ເພຣະ
ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ ແກ່-ເຈັບ-ຕາຍ໌ປຸງ)

๓. **ຊຣມທັງປວງເປັນອັນຕຕາ** (ລັພເພ ຮັ້ນມາ ອັນຕຕາ ຊຣມທັງໝົດ
ໝາຍທັງປວງ ທັງທີ່ເປັນສັ້ນຂາຮ-ແລ້ວມີໃຫ້ສັ້ນຂາຮ ທັງໝົດທັງລື້ນ ໄມ້ໃຫ້ຕົວໄມ້ໃຫ້ຕົນ
ໄມ້ຄວາຮືອວ່າເຮົາ ວ່າຂອງເຮົາ ວ່າຕົວວ່າຕົນຂອງເຮົາ)

“ຊຣມທັງໝາຍ ໄມ້ໃຫ້ຕົວຕົນ!”

(ອຸປະກສູຕຣ ២០/៣២២ ຕົກຕະຈະອຸບັດຂຶ້ນຫຼືວ່າໄມ້ກົດຕາມ ຮາຕຸຄື່ອ
ຊຣມທັງປວງທີ່ຕັ້ງອູ່ຕາມຊຣມດາ ກົດຕັ້ງອູ່ຍ່ອຍ່າງນັ້ນເອງ ພຣະອງຄົດຕັ້ງລູ້ປ່ຽນ
ຮາຕຸນັ້ນ ຈຶ່ງນຳມາແສດງບອກໃໝ່ຢ່າຍ໌ນີ້)

ແນ້ວສັ້ນຫາຕ່າງໆທີ່ໄວ້ສັ້ນຂາຮຊຣມທັງປວງກົ່າໄມ້ໃຫ້ຕົວຕົນ (ນິພພານ
ໄມ້ໃຫ້ຕົວຕົນ ແຕ່ນິພພານເທິງ ນິພພານເປັນບຣມສູ່)

ໜັກຄວາມຈົງແໜ່ງຊຣມນິຍາມ ກູງຊຣມຊາຕີນີ້ແນ້ວພຸທ່າເຈົ້າ
ຈະອຸບັດຫຼືວ່າໄມ້ກົດຕາມ ໜັກທັງ ๓ ນີ້ກົດມີອູ່ເປັນຊຣມດາ ພຣະພຸທ່າເຈົ້າ
ເປັນແຕ່ທ່າງຄົນພບແລະນຳມາເປີດແຜຍແສດງແກ່ເວົ້າເນັຍ ແລະໜັກຄວາມຈົງນີ້
ຜູ້ມີປົມປູາ (ມູານ) ຍ່ອມພິຈາຮາເຫັນຮູ່ປ່ານມັນທີ່ຫ້າຕາກອູ່ໃນກູງແໜ່ງ
ໄຕຣລັກຜະນີໃນວິປສສນາມູານ ນຳອອກຈາກທຸກໆໄດ້ (ໄປຮອດວ່ານວິປສສນາມູານ

๑๖ หรือโลพัญญาณในหนังสือมนุษย์ เล่ม ๒ หน้า ๓๓ และ เล่ม ๙ หน้า ๓๕๙)

พระพุทธองค์ ทรงกระจายกิริรักษาย ที่เป็นกลุ่มก้อนเป็นคณะ (อนลัญญา) ออกเป็นขันธ์ ๔ บ้าง อายตนะ ๑๗ บ้าง ชาตุ ๑๙ บ้าง อินทรีย์ ๒๒ บ้าง เพื่อซึ้งให้เห็นว่าเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เรื่องของลัญญาความจำนี่ เราชดจำกันมากหมาย จดจำมา เป็นชุดเป็นคณะมาแล้ววอเนกชาติ จนเป็นอนลัญญา จึงไม่เห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา (ลั้นตติปิดบังอนิจจัง อิริยาบทปิดบังทุกขัง อนลัญญา ปิดบังอนัตตา)

ทำอย่างไรหนอ เราจึงจะมองเห็นอย่างที่พระพุทธองค์ทรง เห็นบ้าง!

ถ้าท่านเข้าไปรู้รู้ไปรู้ รู้นาม เขาเกิด-ดับ ท่านก็พอจะเริ่มมองเห็นแล้ว!

เห็นครุผู้วิเศษแล้ว!

ผู้พิจารณาไตรลักษณ์ (เกิด-ดับ ๆ) ออยอย่างไม่มีกลางวันกลางคืน ท่านหั้งห้ายเหล่านั้น คือ ผู้ที่ได้ออกญาณเจเปิดประดู่พระนิพพานไว้ในกำมือแล้ว” (ภัทเทกรัตนคณา)

จับสภาวะปัจจุบันขณะให้ได้ ที่นี่เดียวโนี...๗...๗ (Here and now!) ยังมีอัลัยอยู่อีกไหม! (อัลัยคือต้นเหา อะอัลัยคือนิพพาน)

ยังมีตัว มีตน ยังເຢ່ອໄຍ້ອາລັບຕ້າວනອຸກໄໝມ?

ทำไมจึงต้องมารู้ไตรลักษณ์?

เพราะว่า ไตรลักษณ์เป็นธรรมชาติเป็นความจริงเป็นเรื่องของความไม่เที่ยงแท้แน่นอนของโลกและตัวเราเอง เมื่อรู้ก็จะเห็นความจริงเห็นอย่างนี้มันเป็นปัญญา มันทำให้ทุกข์น้อยลงจนกระทั่งไม่ทุกข์เลย

“ปัญญาเป็นแก้ววิเศษของคน คนมีปัญญาแม้จะตกทุกข์ก็ยังหาความสุขพบ แม่จะไร้ทรัพย์ก็ยังมีชีวิตอยู่ได้”

ไตรลักษณ์กิดเพระมีปัญญา ปัญญาเกิดได้ด้วยการเจริญสติ!
(สติกับปัญญาเป็นเพื่อนสองของกันและกัน)

ไตรลักษณ์ คือ สิงที่มีอยู่จริง ๆ สิงที่มีอยู่จริงเป็นธรรมะถ้าพบได้ก็เท่ากับพบครูผู้วิเศษ เท่ากับได้พบธรรมะสิงที่มีอยู่จริงแล้ว (รู้เห็นธรรมแล้ว!)

สิงที่มีอยู่จริง คือ เกิด-ดับ เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป เกิด-ดับ...ฯ เพียงนิดเดียว ๆ สั้นแสนสั้น สิงที่มีอยู่จริง คือไม่ใช่เรา ไม่เมเรา!

สิงที่มีอยู่จริงในโลก มีแต่รุปกับนามเท่านั้น จะประจักษ์หรือไม่ประจักษ์เขาก็เกิด-ดับตลอดเวลา ถ้าได้พบสิงที่มีอยู่จริง เกิด-ดับอยู่ตลอดเวลา ก็สามารถดับทุกข์ทางใจได้ ละการยึดมั่นอะไรฯ ในโลกเลียได้ ไม่อลาญในโลก! ไม่อลาญเยื่อไยกวินตัวในตน!

“ผู้แสวงหาที่คลาดในธรรม ย่อมเห็นแจ้งพระนิพพานที่อยู่ใกล้ตัว” (ปัจดัยสูตร เล่ม ๑๙/หน้า ๑๔๒ พระพุทธawan)

“สิงทั้งหลาย ไม่ควรเข้าไปยึดมั่นถือมั่นฯ สัพเพ ซึ่งมา นาลัง อภินิเวสายะ” (อุฟตันหาลังขยสูตร เล่ม ๑๗ หน้า ๓๗๘ พระพุทธawan)

“สิงได้สิงหนึ่ง มีการเกิดขึ้นเป็นธรรมชาติ ยังกิจุจิ สมุทัยธัมมัง สิงทั้งมวล ล้วนดับไปเป็นธรรมชาติ สัพพันตั้ง นิโรธธัมมังฯ”
(ตถาคตสูตร เล่ม ๑๙ หน้า ๔๗๙)

ถ้าท่านมองโลกตามเป็นจริง และยอมรับความจริง โอกาสที่ท่านจะปีดอยภูมิได้ก็มีมากขึ้น

กรรมธรรมหลักที่ ๗

๗. กรรมธรรมหลักที่ ๗ “พึงบำรุงอินทรีย์ให้แก่กล้า”

อินทรีย์ คือ ความเป็นใหญ่ อินทรีย์ในวิปัสสนาภูมิ ๖ (อารมณ์ของการเจริญวิปัสสนา) มี ๒๒ ประการ ได้แก่

วิปัสสนาภูมิ ๖ ได้แก่ ขันธ์ ๕ อายตันะ ๑๒ ชาติ ๑๙ อินทรีย์ ๒๒ ปฏิจจสมุปบาท ๑๒ สัจจะ ๔ (หากอ่านรายละเอียดได้ในหนังสือมนุษย์ เล่ม ๒ หน้า ๓๙) เป็นวิชา แสดงสร้างขับไล่oviชาความเมื่ด

(๑) อินทรีย์หาร ๖ มี ๖ ประการ ได้แก่ จักษุทรีย์ โสตินทรีย์ ขานิทรีย์ ชีวินทรีย์ และมนิทรีย์ (กายานุปัสสนา-จิตตานุปัสสนา)

(๒) เวทนิทรีย์ ๕ (อินทรีย์ในเวทนา) มี ๕ ประการ ได้แก่ สุขินทรีย์ ทุกขินทรีย์ โสมนัสสินทรีย์ โอมนัสสินทรีย์ อุเบกขินทรีย์ (เวทนานุปัสสนา-จิตตานุปัสสนา)

(๓) อินทรีย์ ๕ ในโพธิปักษิยธรรม มี ๕ ประการ ได้แก่ สัทธินทรีย์ วิริยินทรีย์ สตินทรีย์ สามาธินทรีย์ ปัญญาอินทรีย์

(๔) อินทรีย์ ๓ ในชีวิตและเพศ มี ๓ ประการ ได้แก่ ชีวิตินทรีย์ บุริสสินทรีย์ อิตรินทรีย์

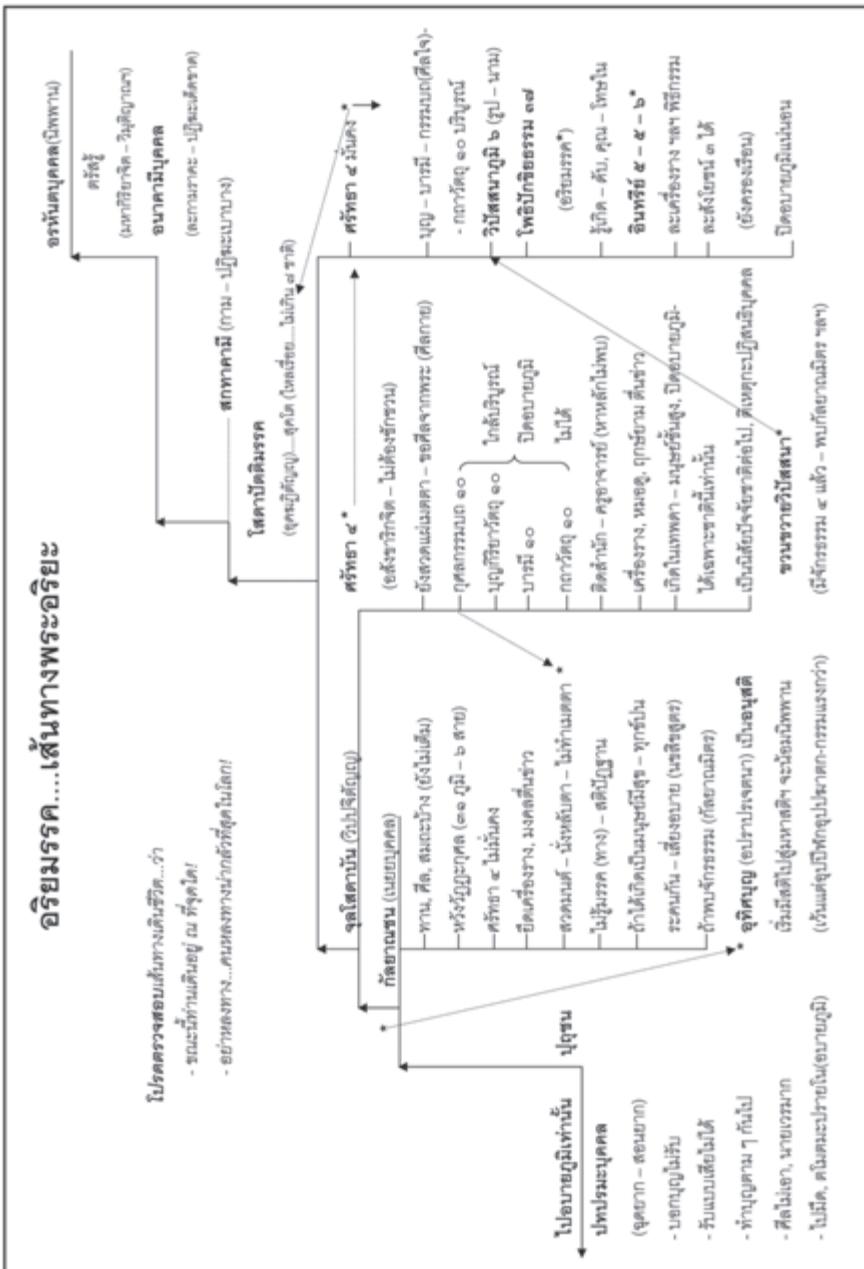
(๕) อินทรีย์ ๓ ในมรรคผลนิพพาน มี ๓ ประการ ได้แก่ อัญญาตัญญาสามีตินทรีย์ (โสดาปัตติมรรคจิต) อัญญาอินทรีย์ (โสดาปัตติผลจิตถึงอรหัตธรรมรรคจิตรวม ๖ ดวง) อัญญาตาวินทรีย์ (อรหัตผลจิต)

การบำรุงอินทรีย์ (ความเป็นใหญ่) ให้แก่กล้า ทำอย่างไร?

ขอนำเอาพระพุทธเจดีย์มาตอบคำถามนี้

โสดาปันสูตร เล่ม ๑๙ หน้า ๒๒๕ (การรู้อินทรีย์หาร ๖ ของพระโสดาปัน)

“ดูก่อนภิกษุหั้งหลาย! อินทรีย์ ๖ ประการนี้ เป็นไฉน คือ จักษุนทรีย์๑ โลตินทรีย์๑ งานินทรีย์๑ ชีวินทรีย์๑ มณินทรีย์๑ ฯลฯ

เมื่อไดอริยสาวก รู้ชัดซึ่งความเกิด-ดับ คุณ-โทษ และ อุบายเครื่องสลัดออกแห่งอินทรีย์ ๖ ประการนี้ ตามความเป็นจริง เมื่อนั้น เราเรียกอริยสาวกนี้ว่าเป็นโสดาบัน มีความไม่ตကตា เป็นธรรมดा เป็นผู้เที่ยงที่จะตรัสรู้เป็นเบื้องหน้า...

ปฐมสังขิตสูตร เล่ม ๑๙ หน้า ๒๗๗ (การรู้เวทนินทรีย์ ๕ ของพระโสดาบัน)

“ดูก่อนภิกษุหั้งหลาย! อินทรีย์ ๕ ประการนี้เป็นไฉน คือ ลักษินทรีย์๑ วิริยินทรีย์๑ สตินทรีย์๑ สมานินทรีย์๑ ปัญญินทรีย์๑..ฯลฯ

เมื่อไดอริยสาวก รู้ชัดซึ่งความเกิด-ดับ คุณ-โทษ และ อุบายเครื่องสลัดออกแห่งอินทรีย์ ๕ ประการนี้ ตามความเป็นจริง เมื่อนั้น เราเรียกอริยสาวกนี้ว่า เป็นโสดาบัน มีความไม่

ตကตាเป็นธรรมดा เป็นผู้เที่ยงที่จะตรัสรู้เป็นเบื้องหน้า...

ปฐมอรหันตสูตร เล่มที่ ๑๙ หน้า ๒๒๔ (การรู้อินทรีย์ ๖ ของพระอรหันต์)

(ข้อความเหมือนโสดาบันสูตร เล่ม ๑๙ หน้า ๒๒๕)

“..ฯลฯ...เป็นผู้หลุดพ้นพระไส่ถือมั่น เมื่อนั้น ภิกษุนี้เราเรียกว่า เป็นพระอรหันต์ชีวนاسพอยู่جبพรหมจารย์ ทำกิจที่ควรทำเสร็จแล้ว บลงภาระลงแล้ว บรรลุประโยชน์ของงานแล้ว สิ้นลังโยชน์ที่จะนำไปสู่กพ หลุดพ้นแล้วพระรู้โดยชอบ...”

อ่านพระพุทธาวาสจากพระสูตรข้างต้นแล้ว หลายคนสงสัยว่า

ຈະບໍາຈຸງອືນທຣີຢີດັກລ່າວໄດ້ອ່າງໄຣ ທຣີຈະຫລຸດພັ້ນເພຣະໄມ່ຄື່ອມັນ (ອຸປາຫານ) ໄດ້ອ່າງໄຣ?

ເຮືອນນີ້ ພຣະພຸທຮອງຄໍທຽງຕຽ້ງສະວັນໄວ້ໃນມາຫາສຕິປັງຈຸນສູງຕາມເປັນສ່ວນໃໝ່ ກລ່າວຄື່ອງ ກາຣເຈຣີຢູສຕິ ແລ້ວ ອ່າງ ໄດ້ແກ່ ພິຈາຮາຕາມ ຮັ້ງ ກາຍໃນກາຍ ເວທານາໃນເວທານາ ຈິຕິໃນຈິຕ ແລະ ຜຣມໃນຫຮຣມ (ທ່ານອາຈາຫອ່ານໄຮຍະລະເວີຍດໃນໜັນສື່ອມນຸ້ໜ່າຍແລ່ມ ລ, ດ, ຈ, ຕ, ໂ ແລະ ຖ)

ເຫັນຈະຕ້ອງຄຸຍກັນຍາວ...!

ກາຣເຈຣີຢູສຕິຄື່ອງ ອະໄຣ?

ສຕິ ຄື່ອງ ອະໄຣ? ສຕິ ຄື່ອງ ດວມໄໝປະມາທ ເປັນອັປປ່າທະຫຮຣມ

ສຕິ ເປັນໂສການຫຮຣມ (ຫຮຣມະຝ່າຍດີຝ່າຍກຸສລ) ແປລວ່າ ດວມຮະລຶກໄດ້ ສຕິເປັນຫຮຣມເອກ

ສຕິ ເປັນແຈຕິກິດຫຮຣມ (ຫຮຣມທີ່ປະກອບຈິຕໃຫ້ເປັນກຸສລ) ຝ່າຍດີ

ສຕິ ເປັນໃໝ່ (ອືນທຣີຢ ເຮີກ ສຕິນທຣີຢ) ທາງຮະລຶກສູງກຸສລ

ສຕິ ເປັນກຳລັງ (ເຮີກ ສຕິພລະ) ຂອງກຸສລເພື່ອກາຮົ້າເຈັ້ງແທ່ງປັນຍາ (ເກີດຈາກກາຈຈະຈຳ ສັນຍາຄວາມຈຳ ສັນຍາເກີດກ່ອນ-ຢາານປັນຍາຍ່ອມເກີດຕາມ)

ສຕິ ເປັນເຫດຖຸໄກລ້ (ເປັນເພື່ອນ) ຂອງລັ້ມປັບປຸງຢານ (ຄວາມຮູ້ຕ້ວ)

ສຕິ ຮັກຢາຈິຕ ສຕິເປັນຫຮຣມເຄື່ອງຕື່ນ ເປັນເຄື່ອງຍືດເໜື່ອຍ່າຂອງໃຈ ດານມີສຕິຍ່ອມອູ່ເປັນສຸຂ ດານມີສຕິທ່ານມີລົງນໍາໂສດອູ່ຕ່ອດເວລາ ສຕິມີປະໂຍ່ຈົນໃໝ່ທີ່ທັງປວງ ສຕິຈຶ່ງເປັນຫຮຣມຂອງລັ້ມປັບປຸງສັບປຸງ(ລັ້ມປັບປຸງສັບປຸງຫຮຣມ ດ)

ສຕິ ເປັນເຫດຖຸໄກລ້ຂອງລັ້ມປັບປຸງຢານ ແລະ ເປັນທີ່ພື້ນຂອງທຣີ (ລະຍາບາປ) ແລະ ໂອຕຕັປປະ (ເກຮັກລ້ວບາປ) ເພຣະສຕິເປັນເຄື່ອງກັນນິວຮົນ ອາຮມນົ້ວ້າຫລາຍ ເປັນບຸພນິມິຕແທ່ງກາຣເກີດມຣຄລມັງຄື

สติ เป็นเครื่องกันนิวรณ์กิเลส (กาม พยาบาท ง่วงซึมหดหู่
ลังเลงลัย พุ่งช่าน) สติจำปาราธนาในที่ทั้งปวง

คณมีสติ ย่อมเป็นคนขยัน (มีความเพียร)

สติเป็นเหตุให้เดินทางไปถึงความวิมุตติหลุดพ้นจากทุกข์ทั้งปวง
(อาสาภากิเลส)

สติสูตร พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๓ หน้า ๑๘๗

...เมื่อสติมีอยู่ หริ-โอตตัปปะ ย่อมเกิด

...เมื่อหริ-โอตตัปปะมีอยู่ อินทรียสังวร (คีล) ย่อมเกิด

...เมื่ออินทรียสังวร (คีล) มีอยู่ อธิคีล (อโถสะ-เมตตา) ย่อมเกิด

...เมื่ออธิคีล (อโถสะ-เมตตา) มีอยู่ สัมมาสมารี (อธิจิต) ย่อมเกิด

...เมื่อสัมมาสมารี (อธิจิต) มีอยู่ สัมมาทิญ្យสี (อธิปัญญา) ย่อมเกิด

...เมื่อสัมมาทิญ្យสี (อธิปัญญา) มีอยู่ ญาณ (นิพพิทักษ์)

ย่อมเกิด

...เมื่อญาณ (นิพพิทักษ์) มีอยู่ วิมุตติญาณทั้สสนะย่อมเกิด

...เมื่อวิมุตติญาณทั้สสนะมีอยู่ สัมมาวิมุตติย่อมเกิด..."

**สติ เมื่อมีความเป็นใหญ่เป็นอินทรีย์เรียกว่า “สตินทรีย์” และ
เมื่อมีกำลังเป็นพละเรียกว่า “สติพละ”**

สตินทรีย์ เมื่อกิร่วมกับอินทรีย์ทั้งหลาย เช่น สัทธินทรีย์
วิริยินทรีย์ สามัคโน้มทรีย์ ปัญญาทรีย์ ก็ถึงพร้อมด้วยความเป็นใหญ่
เป็นอิริยมรรคในองค์ ๙

สติพละ เมื่อกิร่วมกับกำลังทั้งหลาย เช่น สัทธาพละ
วิริยาพละ สามัคโน้มพละ ปัญญาพละ ก็ถึงพร้อมด้วยพลังเป็นกำลังเป็น
อิริยมรรคในองค์ ๙

ເສັ້ນທາງພຣະອຣິຍະ
(ສົດສູຕຣ ແກ້ໄ/ແດຕ)

ນິພພານ

၈. ໂຄຖຕຣະ (ວິມຸດີ)

ອຣັນດີ
ອນາຄາມີ

....ຄຣັກຫາ* ๔ + ທານບາມີ
(ທສວັດຖຸ ๑๐ ປະກາຮີ)

၅. ຍູານ (ປ່ຽນຍູາ)
(ວິມຸດີຍູານທີ່ສະນະ)

ສກຫາຄາມີ
ໂສດາບັນ

၈. ສົມມາສົດີ(ຮະລຶກ,
ນຶກໄດ້, ໄນເຜລອ)

၇. ຍູານ (ປ່ຽນຍູາ)
(ນິພພິທາວິරາະ -ເບື່ອ
ຫນ່າຍຄລາຍກຳທັດ)
ຍູານ ๐๓ ໂຄຫຍູ້ຍູານ

ອຮັບປ່ຽນຍູາ

၂. ຫີຣີ-ໂອຕັດປະປະ
(ລະອາຍຫ້ວ່າ-ກລັວບາປ)

၆. ສົມມາປ່ຽນຍູາ (ທິກູ້ຈີ)
(ຮູ້ວັນປ່ສສນາ-ອຣິຍມຣັດ-
ຍຄາງູຕຍູານທີ່ສະນະ)
ມາຫາສຕັງຮູ້ທັນໄຕຮັກຂ່າຍ໌

ອຮັຈິຕ

၅. ອິນທີຣີສັງວັນ (គື່ລ)
(ສໍາຮັມທວາຮ ၃)

ອຮັສືລ

၄. ອຮັສືລ (ເມຕຕາ-ວິໄທສະ)
(ວິຮັດິງດເວັ້ນບາປປັ້ງປັງ)

၄. ສົມມາສມາຮີ (ອຮັຈິຕ)

ສຕັງຮູ້ທັນປ່ຈຸບັນ

อินทรีย์ ๔ และ พละ ๔ เมื่อเกิดร่วมกับสติปัฏฐาน ๔ อิทธิบาท ๔ สัมมปปชาน ๔ โพธสมงค์ ๗ และอริยมรรคองค์ ๘ รวมเป็น๓๗ ประการ เป็นโพธิปักษิยธรรม เป็นองค์แห่งการตรัสรู้ (โปรดอ่านรายละเอียดในมนุษย์เล่ม ๘ บริเจท ๗ เรื่องโพธิปักษิยสังคಹะ หน้า ๒๖๒)

พระพุทธองค์ทรงตรัสรสون เรื่องสติไว้ในมหาสติปัฏฐานสูตรพระสูตรตันตปฏิปูก เล่มที่ ๑๐ สูตรที่ ๙ ความว่า

“เอกสารใน อายัง กิกแวง มัคโค ลัตตานัง วิสุทธิยา...ฯลฯ...ยทิหัง จัตตาโร สติปัฏฐานาฯ”

“ดูก่อนกิกขุหั้งหลาย! หนทางนี้เป็นทางที่ไปอันเอก เพื่อความหมัดจด...เพื่อความก้าวล่วงชึ่งความโศกความรำไร เพื่อความอัสดงดับไปแห่งทุกข์และโภณัตส เพื่อบรรลุญาณธรรม เพื่อกระทำพระนิพพานให้แจ้ง...หนทางนี้คือ สติปัฏฐาน ๔ อาย่าง”

สติปัฏฐาน ๔ อาย่าง คือ

๑. สติตามรู้กาย (กายานุปัสสนา สติปัฏฐาน)
๒. สติตามรู้เวทนา (เวทนาอนุปัสสนา สติปัฏฐาน)
๓. สติตามรู้จิต (จิตตานุปัสสนา สติปัฏฐาน)
๔. สติตามรู้ธรรม (ธรรมานุปัสสนา สติปัฏฐาน)

สติ คือ ความระลึกนึกได้ ความหมายอย่างแคบ ได้แก่ ความระลึกนึกได้ถึงลักษณะที่ปรากฏทางทวาร ๖ (กาย-ใจ)

“ความรู้สึกตัว ย่อมเป็นไปเพื่อประโยชน์ยิ่งใหญ่” (อกนิباتเล่ม ๒๐ หน้า ๑๖ พระพุทธawan) (ห่านรู้สึกตัวเป็นแล้วหรือยัง! تاใจ)

สติบริบูรณ์ คือ สติแห่งองค์ตรัสรู้ (**สติสัมโพธสมงค์**) จะประกอบด้วยการค้นคว้าวิจัยหาธาตุรู้ในรูปแบบ (ธัมมาวิจัย) มีความ

ເພີຍປະປັບປະຄອງ (**ວິຣິຍະ**) ມີຄວາມເບາສບາຍ ອິມເອີບແຜ່ຫ່ານໄປ (**ປີຕີ**)
ມີຄວາມສົບປະກັບ (**ປັ້ນສັກທີ**) ມີຄວາມໄມ່ຝຶ່ງເປັນທີ່ນີ້ (**ເອກັດຕາ-ສມາທີ**)
ແລະມີຄວາມເປັນກາລາຍອ່ານໄໝວິກິຈານ (**ຍືນດີ**) ແລະໂທມນັສ (**ຍືນວ້າຍ**)
ມີຄວາມວາງເຈຍດ້ວຍຮູ້ (**ອຸບເກຂາ**) ພອວູ້ແລ້ວກົມທົດອາລີ່ມ ລະຄລາຍ
ສົດທີ່ບັນຫຼຸງຮົດດ້ວຍອົງຄໍ ໄລ ນີ້ເປັນສົດທີ່ກ່ອໄໝເກີດປັ້ງຄູາດັບຖຸກໍ່
ດັບກິເລສ

ສົດຕາມຮູ້ກາຍ ໄດ້ແກ່ ດາວໂຫຼວງ ມີສົດຕະລິກູ້ໃນອົບຍາບດ ແລະ ຍືນ
ເດືອນ ນັ້ນ ນອນ ທີ່ວິວ ຕາມຮູ້ດູລມຫາຍໃຈເຂົ້າ-ອອກ ຕາມດູຕາມຮູ້ກາຍເຄີ່ອນ
ໄໝວ ເປັນຕົ້ນ (ກາຍໄໝວ-ໄຈຮູ້ ຮະລິກູ້ທີ່ຮູ້-ທັ້ງໄໝວ!) ສັກວ່າ...ເປັນເພີຍງ
ຮາຕຸມາປະຊຸມກັນ

ສົດຕາມຮູ້ເວທນາ ໄດ້ແກ່ ດາວໂຫຼວງ ມີສົດຕະລິກູ້ໃນຄວາມຮູ້ລຶກ ສຸຂ
ທຸກ໌ ທີ່ວິວ ເຊຍ ຖ້າ ໄນສຸຂໄມ່ທຸກ໌ (ສຸຂ-ທຸກ໌ໄມ່ແນ່!)
ເວທນາ ເກີດທີ່ກາຍ(ທຸກ໌ກາຍ) ກົມື ເກີດທີ່ຈິຕ(ໂທມນັສ) ກົມື!

ສົດຕາມຮູ້ຈິຕ ໄດ້ແກ່ ດາວໂຫຼວງ ມີສົດຕະລິກູ້ຈິຕວ່າເປັນກຸຄລ-ອກຸຄລ
ຈິຕຊຸ່ນ-ຈິຕຜ່ອງໄສ ເປັນຕົ້ນ (ໂຄແໜ່ງລູກອ່ອນເລີ່ມທັງໝົດ ຊໍາເລື່ອງແລດູລູກນ້ອຍ,
ຈິຕໄສເປັນບຸນຸງ-ຈິຕຊຸ່ນເປັນບາປັກ!)

ສົດຕາມຮູ້ຮຽມ ໄດ້ແກ່ ດາວໂຫຼວງ ມີສົດຕະລິກູ້ໃນຮຽມ ຂຶ້ນ ສູ່ປະນາມຂັ້ນທີ່
ອາຍຕະນະ ຮາຕຸ ກິເລສ ່ລາ ໃຫ້ມີສົດຕາມດູຕາມຮູ້ກາຍ-ຕາມດູຕາມຮູ້ຈິຕຍູ່
ວ່າໄມ່ເທິ່ງ ເປັນທຸກ໌ ໄນໃຊ້ຕ້ວຕາມເຮົາເຂາ (ມີຕາດີ-ຫຼຸດ ກົມທຳເໜີມືອນຄຸນ
ຕາບອດ-ຫຼຸກນວກ)

ອັນທີຈິງ ກາຍ ເວທນາ ຈິຕ ດຽວມ ທັ້ງ ແລະ ສູ່ນີ້ ເຂົມເຂາເປັນ
ເຂາເກີດ-ດັບ ຮວມອູ່ດ້ວຍກັນ ພະພຸທອງຄ່ອງທຽບແຍກແຍະອອກມາໄທດູ
ໄທເໜີນໄໝ້ໜີ້ ໃນກາຍກົມເວທນາ ໃນກາຍກົມຈິຕ ໃນຈິຕກົມເວທນາກົມເກີດ

ที่กายและจิต ในกายในจิตก็มีธรรม คือ รูปนามขั้นธ์ห้า อายตนะ ราตุ อินทรีย สจจะ ปฏิจสมุปบาท ก็เกิดที่กายที่จิตนี้ เอาสติตาม ดูเข้าไปในกาย เวหนา จิต ธรรม หรือ รูปนามอันนี้

(ลัญชาติเต่าเมื่อมีภัยมาใกล้ตัว จะหดหัวหดหางหั้งลีข้า เช้ากระดอง มองไม่เห็นแล้วกากยา รอจนกว่าผองภัยไปพ้นตัว ถ้าคนเราหัดหดบ้างเหมือนอย่างเต่า ไม่เพลิดเพลินมัวเมาลิงเย้ายิ้ว เห็นอะไรอย่างได้ตามใจตัว จะปวดหัว เพราะจิต เป็นพิษอย่า)

สรุปย่อ วิปัสสนานามิ ๖ ได้แก่ รูป กับ นาม

รูป ได้แก่ “ทวาร” คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ (ทวาร ๖ หรือ อายตนะภายใน ๖)

รูป ได้แก่ “สภาพปรากฏทางทวาร” คือ รูป (สี) เสียง กลิ่น รส สัมผัส เรื่องราวคิดนึกความหมายกุศล-อกุศล (อารมณ์ ๖ หรือ อายตนะภายนอก ๖)

นาม ได้แก่ “สภาพรู้” คือ เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น รู้รส รู้สัมผัส รู้เรื่องราวคิดนึก-รู้ความหมายกุศล-อกุศลทางใจ (วิญญาณ ๖)

สภาพนามรู้รูป ทำให้เกิด เห็น ได้ยิน ฯลฯ รู้เรื่อง รา...นิดเดียวๆ ๆ แล้วดับ...แล้วเกิดอีก-ดับอีก...ฯลฯ ลงไตรลักษณ์ หั้งหมด

ให้รู้เห็นธรรมตรองนี้ให้ชัด!

สภาพนามรู้นาม ทำให้เกิดพอใจ-ไม่พอใจ ยินดี-ยินร้าย-หลง, รู้สุข-ทุกข-ไม่สุข/ไม่ทุกข, รู้จำ, รู้ปรุ่ง (วิตก-วิจารณ์)...

นิดเดียว ๆ ๆ...แล้วดับไป...แล้วเกิดอีก...ดับอีก...ฯลฯ ลงไตรลักษณ์หั้งหมด

ให้รู้เห็นธรรมตรองนี้ให้ชัด! ว่าไม่ใช่เรา!

พระพุทธองค์ ทรงตรัสว่า

“สติเป็นเครื่องกันภัยเลสนิวรณ์ (กาม พยาบาทฯ) สติ เตสัง นิวรณัง”

สติกันภัยเลสได้ ก็เท่ากับว่า ละเครื่องร้ายรัดผูกมัดได้แล้ว เมื่อละได้ก็หลุดพ้นจากทุกข์

ปกติคนเราไม่ค่อยมีสติอยู่กับตัว มักแพลงบ่อยมาก (ลืมตาแต่ลืมตัว)

แต่เมื่อใด ถ้ารู้ตัวว่าแพลงไปแล้ว นั่นเท่ากับว่า ท่านมีสติรู้ตัวแล้ว
วันหนึ่งๆ รู้ตัวได้บ่อยๆ จะดีขึ้น

กราธก็ให้รู้ว่า...กำลังกรา เมื่อมีสติ กราธก็หาย (นามรู้姓名)
ให้ทำตัวรู้กำหนดครับ ให้รู้ตัวบ่อย ๆ เนื่อง ๆ

ปุณโณวาทสูตร เล่มที่ ๑๔ หน้า ๔๐๙

“เมื่อใดเชօเห็นรูป ได้ยินเสียง...ฯลฯ เชօไม่พึงติดเพลิดเพลิน
นั่นทิราคะในรูป เสียง...ฯลฯ และธรรมารมณ์ที่น่าประนันราภัคใจร่วงโรย
เมื่อตับความเพลิดเพลิน (เวทนา) ได้ ก็ตับทุกข์ได้” (พระพุทธawan)

(โปรดดูปูจีสมุปบาท ๑๒ ที่หน้า ๓๗-๑๔ ประกอบ)

จะมีสติรู้ตัวทั้งวัน ตั้งแต่ตื่น...จนกระหั้งหลับ ตั้งแต่เกิด...จน
กระหั้งตาย!

แท้จริง สติปั้นฐานทั้ง ๔ มีอยู่ตลอดเวลา แต่ได้ให้ความสนใจ
เพียงใดหรือไม่ กายมีอยู่ เวทนาก็มีอยู่ในกาย เวทนาก็มีอยู่ในจิต
จิตก็รับผัสสะระทบอารมณ์ทั้งวัน-คืน อาการ (เวทนา) ของกาย
และจิตแสดงอยู่ตลอดเวลาตั้งแต่ตื่นจนหลับ

เราให้ความสนใจอารมณ์ (ผัสสะที่กระทบ) เหล่านี้บ้างไหม?

อย่าปล่อยให้โมฆะไปเปล่า!

“พึงเอาสติตามรักษาจิต!”

แล้วอย่างนี้ยังจำเป็นจะต้องเข้าไปนั่งสมาธิที่ห้องพระอีกไหม?
จะต้องไปเดินจงกรมอีกไหม? มัวแต่ไปนั่งเพ่ง นั่งจ้อง มัวแต่ไปเดิน
เพ่งเดินจ้อง จะ ๆ จ้อง ๆ อยู่ทำไม? ชาวพุทธต้องใช้ปัญญาแก้น
หน่อย ก็ยกเจ้าห้องพระมาไว้ที่ใจ เอาวัด (สำนักปฏิบัติ) มาไว้ที่กาย
ที่ใจ เอาจงกรมมาไว้ที่กายที่ใจดีไหม! (สติจำประ岸นาในที่ทึ้งปวง)

ทำสมาธิเดินจงกรมทั้งวันไปเลย!

การทำจิตให้สงบ จึงไม่ใช่เรื่องง่าย จนต้องหาอุบัյกันถึง
ร้อยแปดวิธีนี่แหลก (มีหลายอุบายนายลำนักมากเหลือเกิน!)

การเจริญสติไม่ใช้เป็นเรื่องของการทำ อย่าไปกังวลหวังว่าจะ
ได้อะไร จะเอาอะไร วิปัสสนาเป็นเรื่องของการให้ตามดูตามรู้ต่างหาก

ไม่จำกัดเวลา (โอกาส, โอกาสiko) ไม่จำกัดสถานที่ ที่ไหน
เวลาใดก็กำหนดไป ตามดูเหมือนดูละคร แต่อ่าย่าไปเล่นละครเสียเอง
ไม่ใช่ให้ไปนั่งเพ่งจ้องว่าจะเอาก การที่ตั้งใจว่า เดียวจะไปนั่งสมาธิ เดียว
จะไปเดินจงกรม นี่แหลกเข้าไปเล่นละครเต็ม ๆ เลย ก็ได้แต่สมาธิ-
สมถะเท่านั้นเอง แล้วติดมานาแล้วก็ติดสุข ติดสุขแล้วก็ไม่ไปไหนหรอก
โน่น! ไปพรหมโลก แล้วมาเกิดอีก...ก็ทุกข์อีก! พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า
“พรหมโลกเป็นของอันต่ำธรรม!” (โปรดอ่านหนังสือนิสูตร ในมนุษย์เล่ม ๑๐
หน้า ๑๐๓)

“ความรู้สึกตัว (สติ) ย่อมเป็นไปเพื่อประโยชน์ยิ่งใหญ่ (พั้น
ทุกข์)” ขอจงให้มีสติรู้ตัวทั้งวัน

สติสำคัญมาก สติแบบนั้นเป็นงานของปัญญา การจะมีสติ
ต้องมีความเพียร ถ้าขาดความเพียรประดับประดองก็ผลลัพธิ

“อาทายี สัมปชาโน สติมา” มีความเพียรประดับประดอง มี
สติสัมปชัญญา สามลิ่งนี้ต้องไปด้วยกัน

อาตาปี คือ ความเพียร ประคับประคองสติ

“วิริเยนนะ ทุกข์มัจฉเตติฯ คนจะล่วงทุกข์ได้ด้วยความเพียร”

สัมปชาโน คือ สัมปชัญญะ ได้แก่ รัมมวิจยะ เป็นปัญญา
เพื่อสอดส่องเลือกเฟ้นธรรม

“ปัญญา โลกัสมิ ปัชโคะฯ ปัญญาเป็นแสงสว่างในโลก”

สติมา คือ สติ ความระลึกนึกได้ ความไม่เหลือ

“สติมา สุขะ วิหารีฯ ผู้มีสติย่ออมอยู่เป็นสุข”

อวิชชาเป็นสมุทัยทำให้เกิดสังขาร...วิญญาณ...นามรูป...ฯลฯ

สติเป็นปัญญา ปัญญาเป็นวิชชาตัวแก่ไม่ให้อวิชชาลังขารเกิด
มีสติแล้วอวิชชาไม่เกิด สังขารไม่เกิด (รูป-นามไม่เกิด) มีสติแล้ว
อวิชชาเกิดไม่ได้

เก้าอี้ใจมีที่นั่งเดียว ถ้ากุศลธรรมเข้าไปนั่ง อกุศลธรรมเข้าไม่
ได้ (วิชชา คือ แสงสว่างขึ้นไปอวิชชา ความเมื่ดมนونธการ)

ให้เข้าไปรู้ว่า...เดี่ยวนี้...ฯ “เก้าอี้ดันตรีใจครรกำลังครอง!”

มีความพากเพียรประคับประคองเอาสติสัมปชัญญะไปอบรมใจ
ไม่ปล่อยใจให้หลีกภัยกิเลสให้มารुกรานใจให้เดือดร้อน

“...บุรุษผู้เห็นแยกบทชุมเกิดในนา พึงแสวงหารากไปตั้งแต่ยอด
แล้วก็ตัดเสีย บทชุมนั้นก็เที่ยวแห่งถึงความไม่มีบัญญัติ แต่นั้นเค้า
บทชุมในนาหนึ่น พึงกล่าวว่า อันตรธานไปแล้วถูกทำลายแล้วฉันได
...ก็ตั้นหาในอวรมณฑ์หักห้ายมี ตา หู ฯลฯ เห็น, ได้ยิน เป็นต้น
ก็ฉันนั้นเหมือนกัน ดูเจ้าบทชุมในนา ถูกอริยมรรคตัดรากแล้ว
ตั้นหาก็ถึงความเป็นไปไม่ได้...ย่อมไม่ปราກกฎวัตถุที่ตั้งเหล่านั้น ดูเจ
บทชุมในนาไม่ปราກกฎอยู่ ฉะนั้น”

ลองนึกถึง นิทานเด็กเลี้ยงความเปาขลุยกับแรงวัลถุของคำดูซิ เถ้าพบมหัศจริงๆ เชียวนะ!

เด็กเลี้ยงความตามปกติอยู่ดีๆ เคยเปาขลุยไปเรื่อยมาก หลังจากได้ร่วงวัลถุของคำถุที่นี่เท่านั้นแหล่ะวันๆ หนึ่งไม่เป็นอันต้องทำอะไรอีกแล้ว พะวักพะวงอยู่กับทองนั่นแหล่ะ กลัวจะหาย เป็นห่วงกังวล จนไม่เป็นอันกินอันนอน ที่นี่เปาขลุยไม่ไปเรื่อยเลย เพราะหาความว่าไงได้เลย (เพราะตั้มมหามันพยายามด่าวเป็นเรา และเมื่องที่เนื่องด้วยเรา) ต้องเอาถุงทองคำไปคืน ท่านเคยเป็นอย่างนี้บ้างไหม?

พระพุทธองค์ทรงตรัส “สติปัฏฐาน ๔ เมื่อบุคคลได้เจริญได้กระทำให้มาก...เพื่อความก้าวล่วงเสียชี้งความโศกความรำไร...เพื่ออัสดงดับไปแห่งทุกข์และโอมนัส...”

...เพื่อความก้าวล่วงเสียชี้งความโศก...เพื่อความดับไปแห่งทุกข์และโอมนัส...อย่างไรเล่า!

ครั้งหนึ่ง สุพรหมเทพบุตร พิจารณาถึงมรณะแห่งตนจะต้องจุติแล้วไปเกิดใน Nagar ตามนางอัปสรบริวารห้าร้อยไปเช่นเดียว กันในไม่ช้านี้ จึงหั้งโศกหั้งทุกข์และโอมนัสยิ่งนัก และไม่เห็นผู้ใดอื่นจะช่วยได้ จึงไปฝ่าพระบรมศาสดาเพื่อฟังธรรม

สุพรหมเทพบุตร พังธรรมแล้วบรรลุโสดาปัตติผล พร้อมทั้งบริวารอัปสรอีกห้าร้อยไม่ต้องไปบังเกิดใน Nagar กำจัดอภิชานและโอมนัสออกเสียได้ด้วยสติปัฏฐาน ๔ พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสว่า

“นอกจาก...ปัญญาเครื่องรู้ (ลัมปัชัญญา)

...ตปะเครื่องเผากิเลส (ความเพียรประคับประคอง)

...ความสำรวมอินทรีย์ (สติระลึกรู้)

...ความสัตดคืนทุกสิ่งอย่าง (กำจัดอภิชมาและโภมนัส)

...เรามองไม่เห็นความสวัสดิ์ของสัตว์ทั้งหลาย..”

ถ้าหากท่านอยากรู้เป็นเหมือนสุพรหมเทพบุตร ท่านก็คงต้องรีบศึกษาและเจริญสติปัญญาให้เป็นพระอริยบุคคลขั้นพระสุดาบันในชาตินี้ได้

ถ้ายังไม่บรรลุสุดาบันอยู่ตราชาดี ท่านก็ยังปิดอยู่ภูมิไม่ได้อยู่ตราชานั่น!

ท่านก็ยังประมาณอยู่!

ทำไมจึงว่ายังประมาณอยู่?

เพราะยังเลี่ยงกับการที่จะต้องไปเกิดในคราบนั่นซี!

เกิดมาเป็นมนุษย์ ก็ทุกข์อย่างมนุษย์!

ไปเกิดเป็นเทวดา ก็ทุกข์อย่างเทวดา!

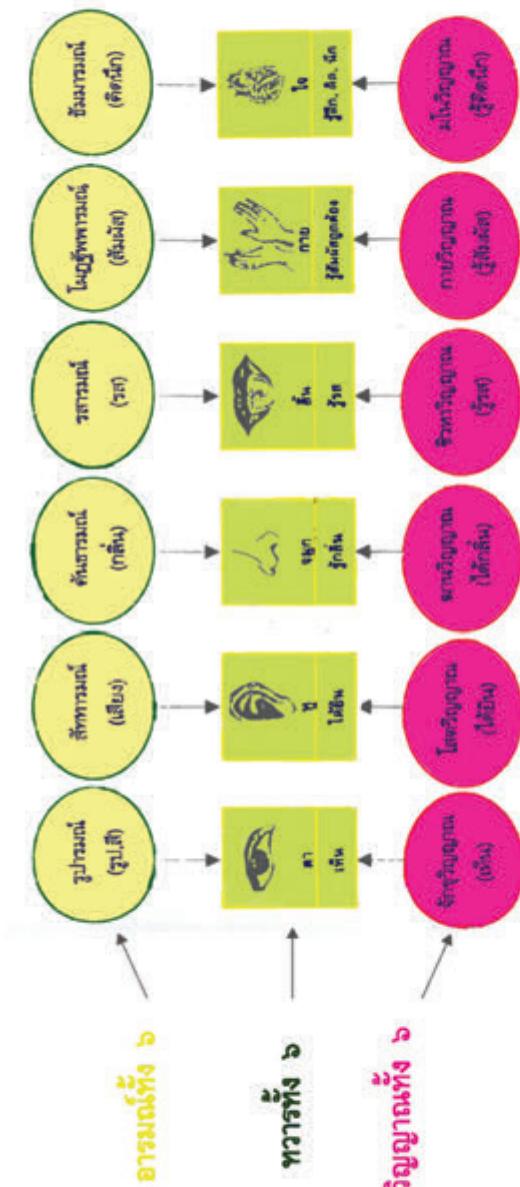
“จริงๆทำความเพียร เลี้ยแต่วนนี้ ไดรเล่าจะรู้ว่าความตายจะมีในวันพรุ่งนี้ฯ อัชเชว กิจจมาตตปปัง โภ ชัณฑุรา มรัณ สุเวฯ”
(ภัทเทกรัตนสุตร เล่ม ๑๔ หน้า ๒๗)

“ผู้เกียจคร้านหมาย่อนความเพียร ถึงมีชีวิตตั้งร้อยปี ก็ถูกคนพากเพียรแต่เมื่อชีวิตเพียรวันเดียวไม่ใช่”

“ความพยายาม พากເຮອຕต้องทำเอง ตถาคตเป็นเพียงผู้ชี้บอกเท่านั้น” (ธรรมบท เล่ม ๒๕ หน้า ๒๕-๒๖)

สิ่งที่ไม่มีนิมิตเครื่องหมายบอก(รู้ไม่ได้) ๕ อย่าง ได้แก่ ๑. ความตายของลัตัวจะมาถึงเมื่ออายุเท่าไร ๒. ตายที่ไหน ๓. วันเวลาใด ๔. ด้วยโรคอะไร ๕. จะไปเกิดครั้นใด

ดังนั้น จึงไม่ควรประมาท!

รูปแสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาหารstuff ๑ ทาง ๖ วัยเด็ก ๖

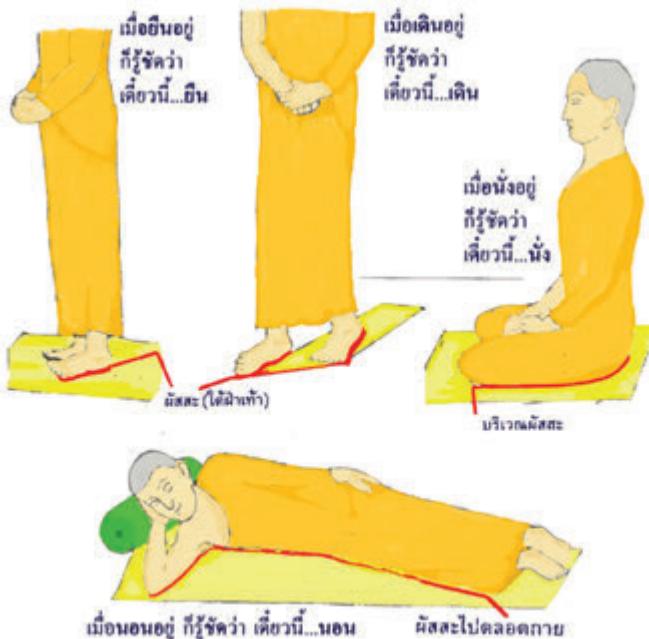
โดยผู้สอนจะเป็นตัวประสาน

กุมโภวนากลศาสตร์ ๑๔/๔๐๗ “เมื่อยังเด็กๆ ได้ยินเสียง... “ล่า แมวไม่เก่งต้องกลับบ้านคืนในมื้อนี้หรือคืนในวันหลัง...” ก็จะ... “ล่า” แมลงวันจะตามหาน้ำรักษาหัวใจ เมื่อตัวความแพลิดเหล็กนี้ได้ ก็คัมภูราซึ่ติ... “ล่า” (พระพุทธเจ้า)

กรรมฐานในชีวิตประจำวัน (กรรมฐานลีมตา)

ตั้งแต่คืนจนกระทั่งหลับ สามารถเจริญสติวิปัสสนากรรมฐานได้ตลอดเวลาด้วยสติปัฏฐาน ๔ อย่าง

๑. ภายนูปสตานาสติปัฏฐาน ด้วยอธิบายด้วย ๕ อิน, เดิน, นั่ง, นอน

๒. เวทนาภูปสตานาสติปัฏฐาน เจริญสติด้วยระลึกเข้าไปรู้สึกว่า เดี่ยววันนี้...สุข ด้วยระลึกเข้าไปรู้ว่า เดี่ยววันนี้...ทุกๆ เดี่ยววันนี้...ไม่สุขไม่ทุกๆ (เวทนานมืออยู่ที่กาง-เวทนานมืออยู่ที่ตัด)

๓. จิตตามนูปสตานาสติปัฏฐาน เจริญสติด้วยระลึกเข้าไปรู้สึกว่า เดี่ยววันนี้...จิตเป็นถุคล (จิตบุญ) เดี่ยววันนี้...จิตเป็นอถุคล (กำหนัน راكะ ໄหສະ โนหะ)

๔. ธรรมานูปสตานาสติปัฏฐาน เจริญสติด้วยระลึกเข้าไปรู้สึกทาง อารมณ์ ๖ ทวาร ๖ วิญญาณ ๖ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส รัมมารมณ์ ทางด้าน บุ ชุ ญูก ลั่น กา ไ เมื่อเห็น ได้อิน รู้กลิ่น รู้รส รู้กระบวนการสัมผัส รู้นึกคิดเรื่องราว ฯลฯ

...เมื่อคิดกิหรือ ให้ออกมา nok กิค กุค ก เห็นคิด (ไม่อินคิด-ไม้อินร้าบ)...กืนคิดแล้วไม่ทุกข์

**มหาสตปภานุสตร
กายานุปัลสนา อริยาบถบรรพ**

บุน จป วิกุล เว วิกุล
ดูก่อนวิกุลทั้งหลาย ข้ออื่นยังเมื่อยู่อีก
คุณโน วา คุณามีติ ปชานาติ
เมื่อเดินอยู่ กรุ๊ชัดว่า (เดียวนี้) **เดิน**
ธิโน วา ฐิติมุหิติ ปชานาติ
หรือเมื่อยืน กรุ๊ชัดว่า (เดียวนี้) **ยืน**
นิสโน วา นิสโนมุหิติ ปชานาติ
หรือเมื่อนั่ง กรุ๊ชัดว่า (เดียวนี้) **นั่ง**
สโภโน วา สโภโนมุหิติ ปชานาติ
หรือเมื่อนอน กรุ๊ชัดว่า (เดียวนี้) **นอน**
ยถา ยถา วา ปนสุส กะโย ปณิพิโน ໂහຕิ
อนนิ่ง เมื่อเชอนนั่น เป็นผู้ตั้งกายไว้แล้วอย่างได ๆ
ตถา ตถา นมปชานาติ
ก็ย้อมรุ๊ชัดอาการกายนั่น อย่างนั่น ๆ

๗๖

รู้ ก า ย

“...การนั่งสมาธิ เดินจงกรม เป็นวิปัสสนา
ได้หรือไม่?

...ทุกอิริยาบถ ฉัน เดิน นั่ง นอน ล้ามี
อารมณ์เพ่งจ้องอยู่ในอารมณ์เดียว เป็นสมาธิดัง^๑
ในความเข่นนี้เป็น สมดุกรรมฐาน

...แต่หากเมื่อยกจิตพิจารณา การเกิด-ดับ
ของรูป-นาม ขันธ์ อายตนะ ชาติ ทั้งหลายลง
ไตรลักษณ์ทุกสภาวะ เห็นปัจจุบันขณะเกิดความ
อะคลาย เมื่อหน่ายคลายกำหนัด เห็นความไม่
เที่ยง เป็นทุกชีวี เป็นอนตตา เกิดปัญญาวินมุตติ
หลุดพ้นจากทุกชั้นปวง ดังนี้ เรียกว่าเจริญสติ
วิปัสสนากรรมฐาน

...เข่น ขณะนั่งสมาธิ เจริญอานาปานสติ
โดยยกจิตขึ้นพิจารณาจุติที่ล้มกระแทบเมื่อหาย
ไขเข้า-ออก หรือ ขณะเดินก้าวเดิน ยกจิตระลึก
รู้ว่าจิตดชัวไบชาตุทำให้เกิดอาการก้าวเดิน
ไม่ใช่สตั�วบุคคล ไม่ใช่ผู้หนอยิงผู้ชาย รู้อย่างนี้เรียก
ว่า เจริญวิปัสสนากรรมฐาน”

ดับอวซชา

๖ ๗ ๘

“ อ ม ร า ส ร ง ໄ စ ไ ป ห า ນ า ပ - บ ุ ญ น อ ก ก า ย ໄ စ
อ ะ ผ ิ ต ห ა კ ი ტ გ ა რ ... ”

อ ც ი ტ - อ ნ ა კ ი ტ ი დ ა ჩ ე ნ ვ ა რ ა შ ი ნ ი ს ი ს ร ა მ ი პ
ე თ ა ზ ე ტ ი ყ ა ... ”

... ໃ ჩ ა მ ი ს ტ ი ტ ა მ ა ფ ა გ ა ხ ა მ ა შ ი ტ რ ა ს კ ი ა ლ
შ ა მ ი ა ყ უ კ ა ნ ტ ა მ ი ს ა დ ... ”

อ ะ ჯ კ ა ტ ი ა მ ი ჯ კ ე ტ ა მ ა ფ ა გ ა ხ ა მ ა შ ი ტ რ ა ს კ ი ა ლ
პ რ ა ჯ კ ა ტ ხ ო რ ე ხ ა օ ყ უ ს ა ტ ი ტ ი ტ ა ... ”

... อ მ ร ა ს ა ს ა ယ ი პ ห ა რ ე օ რ ა ი მ ე ც ი ტ - อ ნ ა კ ი ტ
პ რ ა ი კ ა შ ი ნ ი ဖ რ ა ა შ ი კ პ რ უ ง ... ”

... อ მ ი ჯ ზ ა ს ა ვ ი ჯ ზ ა । ე ტ ი ტ ი ტ ი ტ ი ტ ი ტ ი ტ
ე ტ ი ტ ი ტ ი ტ ი ტ ი ტ ი ტ ი ტ ი ტ ი ტ ი ტ ი ტ ი ტ ი ტ ი ტ ი ტ
... ”

慈悲觀

ກຮຽມທຣມຫລັກທີ ៤

៤. ກຮຽມທຣມຫລັກທີ ៤ “ພຶ້ງຄຸມຜັສສະໄໝໄດ້”

“ຄຸມຜັສສະ” ມາຍຄື່ງ

ກວດຄຸມຜລກຮບສັມຜັສທາງອາຮມໂນ ៦ ໄດ້ແກ່ ຮູປ ເລືຢັງ
ກລິນ ຮສ ສັມຜັສສູກຕ້ອງກາຍ ເວັງຮາວຄວາມໝາຍຄິດນີກ
ຈມູກ ລື້ນ ກາຍ ໃຈ

ກວດຄຸມຜລກຮບສັມຜັສທາງວິຫຼຸງຫຼາຍ (ຈິຕ) ៦ ໄດ້ແກ່ ເທິນ
ໄຕໍຍິນ ໄຕ້ກລິນ ຮູວສ ຮູກຮບສັມຜັສກາຍ ຮູ້ເວັງຮາວຮູ້ຄວາມໝາຍ
-ຮູ້ຄິດນີກ

“ຄວາມຍິນດີແລະ ໄມຍິນດີ ມີຜັສສະເປັນແຫຼ່ງ” (ກລທວາກສູຕຣ ២៥/
៤៥ ພຣະພຸກຂວາຈນະ)

ມຸນໜ່າຍໆທຸກວັນນີ້ ແສວງທາແຕ່ກາມຄຸນອາຮມໂນທີ່ດີ ແສວງທາແຕ່
ຄວາມຍິນດີ

ພຣະພຸກຮອງຄໍຕວັສສອນໄຟເຂາຄວາມຍິນດີ (ອກີ່ຈາ) ແລະ ໄມຍິນດີ
(ໂທມນັ້ສ) ອອກເລື່ອ!

ຕາດຕສູຕຣ ເລີ່ມ ១៧ ທັນາ ៤៧៥ (ພຣະເຕຣຄາຕາ)

“ຍັງກີບູຈີ ສມຸຖຍົມໜັງ ສັພພັນຕັ້ງ ນິໂຮຍະ ຮັ້ມມັນຕີ່າ
ລົງໃຈລົງໜຶ່ງ ມີກາຣເກີດຂຶ້ນເປັນທຣມດາ ລົງທຶນມາລົ້ວນດັບໄປ
ເປັນທຣມດາ...”

ພຣະສູຕຣຂ້າງຕ້ັນນີ້ ທຳໄໜ້ພຣະວັນຫຼາຍໂກນທ້າມູນະໄຈດວງຕາເທິນ
ທຣມ ບຣລຸເປັນພຣະໂສດາບັນບຸຄຄລ (ເທິນທຣມ ດືອ ເທິນຮູປ-ນາມທີ່
ເກີດ-ຕັບ...)

ท่านอาจยังงง ๆ อยู่ว่า อะไรมาก? ขอให้ท่านเพลิด
กลับไปอ่านกรรมธรรมหลักที่ ๆ แล้ว การเจริญสติอีกสักเที่ยวสองเที่ยว!

**มีแต่รักกันนาม เขาทำหน้าที่เกิด-ดับอยู่ตลอดเวลา ตั้งแต่
ตื่นจนหลับไป ตั้งแต่เกิดจนกระหั้นตายไป เป็นเรื่องของจิต เจตสิก
กับ รูป ทำหน้าที่ “ผัสสะ” กระทบล้มผัสสะอยู่ตลอดเวลา เช่น**

รูป (ลี) กระทบ ตา ทำให้เห็น

**เสียง กระทบ หู ทำให้ได้ยิน ฯลฯ เป็นต้น (เกิดที่ไหน
-ดับที่นั่น)**

เมื่อเห็น...ได้ยิน...ได้กลิ่น...รู้รส...รู้กระบวนการล้มผัสสะ...รู้คิดนึก
ก็เกิดผลเป็น ยินดี-ยินร้าย, ชอบ-ชัง อย่างใด-ปฎิเสธผลักไส (เกิด
ที่ทวารไหน-ดับที่ทวารนั้น)

ในจุฬาตัณหาสังขยสูตร เล่ม ๑๒ สูตร ๓๗

“เชือเสวยเวหนาได...พึงพิจารณาเวหนานั้นถึงความไม่เที่ยง
ไม่ถือมั่น พึงลัดดือก เปื้อหน่ายคลายกำหนด...รู้คุณ-โทษ การเกิด-
ดับ...ไม่ดื่นrun ไม่แสร้งหา ก็ดับเย็นเป็นนิพพาน”

(คราวหนึ่ง ท้าวสักกิษาเวราซ์ปะทูลตามพระบรมคาสดา ว่า เพราะเหตุ
เพียงเท่าใดหนอ จึงได้ชื่อว่าสิ้นตัณหา ทรงตอบดังที่กล่าวมาแล้ว ครั้นพระ
โมคคัลลานีปีดาวดึงส์ จึงถามถึงว่าพระพุทธองค์ทรงตอบว่าอย่างไร แต่กลับ
ชวนพระโมคคัลลานีให้เที่ยวชมปราสาทเวชยันต์อันงดงาม ท่านเห็นว่าท้าว
สักกิษะประมาณอยู่ จึงเนรนิตกายใช้หัวแม่เท้าเขี้ยยอดปราสาทให้หัวนั้นไหวว่า
ท่านยังประมาณอยู่ จึงนึกถึงคำตอบได้)

มหาตัณหาสังขยสูตร เล่ม ๑๒ สูตร ๓๘

“ตัณหาอาคัยเวหนา เวหนาอาคัยผัสสะ...ฯลฯ” (ดูปฏิจสมุปปบาท ๑๒)

ผัสสะเป็นผัสสาหาร เป็น ๑ ในอาหาร อ

“ຜັສສະເປັນປ່ອເກີດແຫ່ງກຣມທັງປະງວ” (ນິພເພີຍກູ້ສຽງ ໄຕເຈ/ໄຕຈ-ໄຕແຈ)

“ຜັສສະ” ເປັນ ນາມອາຫາຮອຢ່າງໜຶ່ງເຮີຍກວ່າ “ຜັສສາຫາຮ” ເປັນ ອາຫາຮຂອງໃຈທໍາໃຫ້ເກີດກຣມເປັນກາຮກຮ່າທຳທາງກາຍ ວາຈາແລະໃຈ ເຮີຍກ “ມໂນລັ້ນເຈຕານາຫາຮ” ແລະ ທໍາໃຫ້ເກີດເປັນວິບາກເປັນຜລຂອງກຣມນໍາເອາໄປເກີດເປັນຊັກກຣມນໍາເກີດ ເຮີຍກວ່າ “ວິບູຄູານາຫາຮ”

ອາຫາຮ ມີ ດ ອ່າງ

1. ອາຫາຮຄືອຄໍາຂ້າວແລະນໍ້າ (ກພີກາຮາຫາຮ) ໄດ້ແກ່ ອາຫາຮ ຮູບ ໂອຫາຮູບ ນີ້ຄືອງປາຫາຮ (ບາງທຶກເຊີຍວ່າ ກພີກາຮາຫາຮ)
2. ອາຫາຮຄືອຜັສສະ (ຜັສສາຫາຮ) ໄດ້ແກ່ ພລກຮະບທາຕາ ທຸກ ຈຸນຸກ ລື່ນ ກາຍ ໃຈ

3. ອາຫາຮຄືອເຈຕານາ (ມໂນລັ້ນເຈຕານາຫາຮ) ໄດ້ແກ່ ຄວາມหวັງ ຕັ້ງໃຈ ເຈຕານາໃໝ່ຈີຕາເກີດຂຶ້ນຮັບອາຮມນົດຕ່າງ ຖ້າ ທາງທວາງ ລ ຄືອ ເຈຕານາ ອຍາກເຫັນຮູບ ເລີຍງ ກລື່ນ ຮລ ສັ້ນຜັສສູກຕ້ອງ ອຍາກຮູ້ເຮື່ອງຮາວຄິດນຶກ

4. ອາຫາຮຄືອວິບູຄູານາຫາຮ (ວິບູຄູານາຫາຮ) ເປັນອາຫາຮຂອງ ວິບູຄູານາຫາຮທີ່ໄດ້ເຫັນ ໄດ້ຍິນ ຮູ້ກີ່ລື່ນ ຮູ້ຮົກ ຮູ້ລົ້ມຜັສ ຮູ້ຄິດນຶກເຮື່ອງຮາວຕ່າງ ຖ້າ

ຂໍ້ອ 1 ຄືອ ຮູ້ປາຫາຮ ເພື່ອຍັງຫຼືວິທີໃຫ້ດຳຮັງອູ່ຮອດ ຄ້າເສັພ ອ່າງໆຂາດສົຕີ ຕາຍໄປເກີດເປັນສັຕິງເດັ່ນຈານ ເພຣະໂມທະຄວາມໜ່າຍໃນ ຮລອາຫາຮ (ອາຫາຮມີອານີສັງລົດຕ່ອກກວດຮູ້ຈະວິວກາງ ໂປຣດວ່ານັ້ນປະຢະ ຕ່າງໆ ມີມູນຸ່ງ ເລີ່ມ ປ ພໍ້າ ດັວ)

ຂໍ້ອ 2-4 ຄືອ ນາມອາຫາຮ ຄ້າຂາດສົຕີໃໝ່ແນວໜາມອາຫາຮ ເຫັນນີ້ ຈະເປັນເຄື່ອງຜູກມັດຮ້ອຍຮັດໃຫ້ອູ່ຢູ່ກັບໂລກ (ຂັ້ນໂລກ) ເກີດ ອົກືຈານາ (ພອໃຈ) ແລະ ໂທນ໌ສ (ໄມ່ພອໃຈ) ແລະ ຖຸກ້າທີ່ຍັງຈະຕ້ອງເກີດ ຕ່ອໄປໃນວັນກູ້ສັງສາ ໃນມີທີ່ລື່ນສຸດ ຄ້າໄມ່ມີສົຕີເທົ່າທັນຮູ້ອົກືຈານາແລະ ໂທນ໌ສ ພົບກົມໄໝເກີດໃນທຸກຕີອາຍຸກົມ

ยามที่ได้รับสัมผัสอาหารหนึ่งทางทavar-วิญญาณ ๖ (ทาง ตา หู ฯลฯ) จึงให้พิจารณาดูจำเม่โคลูกอกหนังหั้งตัว ถูกกระแทบ หาด สะดักกลัวภัยจะนั่น!

นามอาหารนี้แหลก เป็นตัวหล่อเลี้ยงจิตวิญญาณให้เกิด-ตาย..ๆ! อาหาร คือ คำข้าวและน้ำ หรือ กพฟิการอาหารนี้ มีแสดงไว้ในพระไตรปิฎกถึงความสำคัญของรูปอาหารนี้ ในอภิชัมมัตถลังคหะ วิถีมุตตจิตรลังคหะ ได้แสดงเหตุให้เกิดเป็นสัตว์เดรัจจนาว่า

“คนพาลในโลกนี้ เป็นผู้กินอาหารด้วยความติดใจในรส ทำกรรม อันลามก เมื่อตายไปย่อมเกิดในสัตว์เดรัจจนาชนิดต่าง ๆ ... มีนาค และครุฑ เป็นต้น”

ในขณะที่เคี้ยวกินอาหาร ให้พิจารณาดูจเดียวกันเนื้อบุตรแห่งตน เพื่อที่จะเดินทางให้พ้นทางกันดารจะนั่น!

ก่อนนั้นอาหาร พระภิกษุท่านต้องพิจารณาเลี่ยกก่อนด้วย ใจความว่า

“...อาหารนี้ฉันเพื่อความเป็นไปแห่งชาติขั้นนี้ เพื่อบรรเทาเวนา เก่าคือความทิว ไม่ใช่เพื่อเมามัน บำรุงกำลัง สวยงาม ประดับตกแต่ง ร่างกาย ฉันเพื่อดำรงชีวิตอยู่ได้ เพื่อพรหมจรรย์ เพื่อบำเพ็ญ สัมโนธรรม..”

มิใช่ให้พิจารณาเฉพาะอาหารปิณฑาตเท่านั้น แต่พระพุทธองค์ทรงให้พิจารณา ก่อนใช้สอยปัจจัยหั้งลี แม้เป็นเครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่ และยารักษาโรค ก็ให้พิจารณาด้วยใจความท่านองเดียวกัน มิให้เป็นไปในทางกำหนดตัณหารากษิกเลส เหล่านี้เป็นคีลพิจารณาปัจจัยลี (ปัจจัยสัณนิสิตคีล) และทรงสอนให้เจริญอาหารเรปภูกลสัญญาเนื่องๆ

ພຣະໄຕຣີປິຖຸກ ພຣະສຸຕັນຕິປິຖຸກ ເຮື່ອງອາຫາລັບປະປາຍະ (ສປາຍ) ມີອານີສົງລົມາກ

ຄວາມວ່າ ກິກຊຸ ຕຕ ຮູປ ເພີຍບຳເພື່ອສມຜນຫຮຽມອູ່ນານກີໄມ
ບຣຣລຸຫຮຽມ ອຸບາສີກາຜູ້ເປັນຄື່ງຍົ່ງ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປຄາມວ່າ ທ່ານປົງປັບຕິອະໄຣ ກິກຊຸ
ບອກວ່າ ບຳເພື່ອສມຜນຫຮຽມ ແລະ ໄດ້ຄາມຕ່ອອິກວ່າ ດັທ້ສົ່ງຈາວບ້ານຈະ
ບຳເພື່ອສມຜນຫຮຽມໄດ້ທີ່ໂມ່ ເນື່ອຮູ້ຈາວບ້ານກີປົງປັບຕິໄດ້ ອຸບາສີການັ້ນ
ຈຶ່ງຂອເຮີຍແລະນໍາເອມາປົງປັບຕິບຳເພື່ອສມຜນຫຮຽມ ຈນບຣຣລຸວິຍບຸຄຄລ
ໜັ້ນອນຄາມີ ຮະລຶກຈາຕີໄດ້ແລະຮູ້ຈາກຈິຕົກນ ຈຶ່ງສັງລັຍວ່າ ເພຣະເທິດທິດໜອ
ກິກຊຸທັ້ງໝາຍເຫຼຸ້ນນີ້ຈຶ່ງໄມ່ບຣຣລຸຫຮຽມ ຈຶ່ງຮູ້ວ່າ “ອາຫາລັບປະປາຍະ”

ອຸບາສີກາຈຶ່ງຈັດອາຫາລັບປະປາຍະ (ສປາຍ) ແລ້ວ
ເລັກພາແຕ່ລະຮູປ ຖ້າ ດ້ວຍຕ່ອມໄມ່ນານ ກິກຊຸທັ້ງ ຕຕ ຮູປກີບຣຣລຸພຣະ
ອຣ້ທັດຕິດ

ຈຶ່ງເຫັນໄດ້ວ່າ “ອາຫາລັບປະປາຍະ” ມີຄຸນນາກມີອານີສົງລົມາກສຶ່ງປານນີ້
ດັ່ງນີ້ທ່ານຜູ້ປົງປັບຕິພຶ້ງແສງຫາລັບປະປາຍະໃຫ້ມາກ ໂອກາສຮູ້ຫຮຽມເຫັນ
ຫຮຽມບຣຣລຸຫຮຽມຍ່ອມເປັນໄປໄດ້ດັ່ງພຣະສູຕົວຂ້າງຕົ້ນ

ພຶ້ງແສງຫາລັບປະປາຍະ(ສປາຍ) ຫ ປະກາຣ ໄດ້ແກ່ ອາວາສທີ່ອຢູ່
ສປາຍ ອາຊີວະແຫລ່ງເລື່ອຍ້ງຊື່ພສປາຍ ອີຣຍາບຄສປາຍອາຮມນົ່ງບຸຄຄລ
ແວດລ້ອມສປາຍ ຄຽວອາຈາරຍ໌ ອົງກໍລາຍາຜົມຕຽດ ອາກາສຫົງວິວິດສປາຍ
ແລະອາຫາລັບປະປາຍ

ຄຽວອາຈາරຍ໌ບາງທ່ານກ່າວວ່າ ອາຫາລັບປະປາຍະໂຮຄໄດ້ ອາຈ
ສັງເກຕູ້ໄດ້ດ້ວຍຕ້າວເອງ ເຊັ່ນ ບາງຄົ້ງອຍກວັບປະທານອາຫາລັບປະປາຍະຍ່າງ
ເພຣະຮ່າງກາຍເຮີຍກ່ອງ ເຊັ່ນ ອຍກວັບປະທານຂອງຂມ ຖ້າ ເຊັ່ນ ສະເດາ
ມະຮະ ແກ້ງຂີ້ເຫຼັກ ບາງຄນອຍກົກົນ ຂົນປັ້ງນໍ້າເຊື້ອໄລ້ນໍ້າຫວານ ທັ້ງ ຖ້າ
ທີ່ເປັນໄຟ້ ເນື່ອໄດ້ກົນແລ້ວປຣາກກູວ່າໃໝ່ຫຍັກກົມ ເປັນຕົ້ນ

อาหารได้เป็นที่สบายนองผู้ใด โปรดสังเกตมั้นเป็นเรื่องเฉพาะบุคคลของใครของมัน!

เรื่องอาหารเจหรือไม่เจ ไม่เป็นประมาณสำคัญ ถ้ากินแล้วบรรลุธรรม กิเลส โกรธ หลง มั่นลดลง ให้กินไปเลย (แม้เลือผ้าเครื่องนุ่งห่มก็ เช่นเดียวกัน สีไหนใส่แล้วกิเลสโกรธ หลง ไม่เกิดให้ใส่ไปเลย)

สมัยพุทธกาล พระเทวทัต์^๔ป่าลุขพระพุทธเจ้า ขอให้ภิกษุทั้งหลายฉันมังสะวิรติ คือ ให้ดับฉันเนื้อสัตว์ทั้งหลาย แต่พระพุทธองค์ ไม่ทรงอนุญาต ด้วยเหตุว่าภิกษุเป็นผู้อยู่ด้วยอาหารที่ผู้อื่นเลี้ยงชีวิต เพื่อความสำราญมั่นแห่งพระศาสนา ต้องเป็นผู้เลี้ยงง่าย ยอมถวายอาหารได้ฉันอันนั้น เนื้อใดที่ไม่ได้เห็น ไม่ได้ยิน ไม่ได้รังเกียจ ว่า ผ่านมาเพื่อตน แล้วฉันได้ และได้ทรงบัญญัติห้ามเนื้อสิบอย่างที่ไม่ให้ฉัน ได้แก่ เนื้อมนุษย์, ช้าง, แม้, สุนัข, หนี, งู, ราชสีห์, เสือดาว, เสือเหลือง, เสือโคร่ง เนื้อ ๑๐ อย่างนี้ “ไม่สัปปายะ” (ไม่สบายน) พระฉันเป็นอาบัติ เม็คันဓารา瓦สก์ถือจะไม่ควรกิน เขาว่าคนกินเนื้อสุนัข สุนัขมันจะไล่เท่าไล่กัด เพราะมันได้กลืนตัวจากคนกิน งูหรือสัตว์อื่น ก็คงทำหนองเดียวกัน หยุดถือจะอย่ากินเลย พระพุทธเจ้าทรงห้ามแล้ว อย่าสร้างคติ เพิ่มคู่เรื่อิกเลย

อาหารอสัปปายะ (อาหารไม่สบายน)

พระพุทธเจ้าตรัสว่า โรคภัยไข้เจ็บของสัตว์โลกทั้งหลายเกิดจากสาเหตุ ๔ อย่าง

๑. เกิดจากจิต

๒. เกิดจากกรรม

๓. เกิดจากอุดuct

๔. เกิดจากอาหาร

ปัจจุบันเป็นยุคไฮเทคโนโลยี คือ มีความเจริญสูงทางวัตถุนักโภชนาการวิเคราะห์วิจัยเกี่ยวกับอาหาร จึงขอนำเอามากล่าวไว้

คุณทราบไหมว่า...เมื่อท้องของคุณร่างแล้วรับประทานอาหารเข้าไป อาจส่งผลร้ายต่อสุขภาพของคุณได้ เพราะฉะนั้น...ก่อนที่จะรับประทานอาหาร ควรเลือกชนิดของอาหารเสียก่อน...

อาหารที่ไม่ควรรับประทาน ขณะท้องว่าง มีชนิดใดบ้าง? มีบางชนิดที่เราเห็นไม่เชื่อเลยล่ะ

๑. กล้วย เพราะกล้วยอุดมไปด้วยชาตุเมกนีเชียม การรับประทานกล้วยขณะท้องว่าง จะทำให้ปริมาณชาตุเมกนีเชียมในเลือดสูงขึ้น ทำให้สูญเสียสัดส่วนของเคลเซียมและแมกนีเชียมไป เป็นการยับยั้งการทำงานของหลอดเลือดหัวใจ เป็นอันตรายต่อสุขภาพอย่างยิ่ง

๒. กระเทียม เพราะจะทำให้เยื่องนุกระเพาะอาหาร ได้รับการกระตุ้น เกิดโรคกระเพาะอาหารอักเสบอย่างรุนแรง

๓. ผัก การรับประทานผักอย่างเดียวขณะท้องว่าง จะทำให้กระเพาะอาหารเกิดอาการผิดปกติ

๔. นมและนมถั่วเหลือง แม้ว่านมถั่วเหลืองจะอุดมไปด้วยโปรตีน แต่จะเกิดประสิทธิภาพมากที่สุดเมื่อกระเพาะอาหาร มีสารอาหารประเภทแป้งอยู่ด้วย

๕. เห็ด หากดื่มเห็ดไว้ในขณะท้องว่าง จะไปกระตุ้นเยื่อบุกระเพาะอาหาร ทำให้เป็นโรคกระเพาะอาหารอักเสบ และเป็นแผลในกระเพาะอาหารได้

๖. น้ำตาลหรืออาหารหวาน การรับประทานอาหารหวาน หรือน้ำตาล เช่น น้ำอัดลม ซ็อกโก้แลต ขณะท้องว่าง จะทำให้โปรตีนรวมตัวกับน้ำตาล ส่งผลต่อการดูดซึมโปรตีนทุกชนิด และลดสมรรถภาพการทำงานของระบบหมุนเวียนเลือดและไต

๗. ชา ดีมชาที่แก่เกินไป จะทำให้กรดเกลือในน้ำย่อยของกระเพาะอาหารเจือจาง ส่งผลให้การทำงานของระบบย่อยอาหารลดลง และเกิดอาการใจสั่น เวียนศีรษะ มือเท้าไม่มีแรง จิตใจไม่สงบ

๘. ลูกพลับ ไม่ควรรับประทานลูกพลับในขณะท้องว่าง เพราะกระเพาะอาหารจะหลั่งกรดเกลือออกมากหากไปรวมตัวกับยาง และสารเ钋วนโลยในลูกพลับแล้ว จะทำให้เจ็บหน้าอก คลื่นไส้ และเป็นแพลงในกระเพาะอาหาร

นอกจากนั้น ยังไม่ควรอาบน้ำ และ ออกรำลังกายขณะท้องว่างด้วยเช่นกัน เพราะการอาบน้ำและการออกกำลังกายในขณะที่ท้องว่าง จะทำให้เกิดอาการซ็อก เนื่องจากน้ำตาลในเลือดต่ำได้ง่าย

ที่มาจาก <http://www.dek-d.com/content/view.php?id=10622>และ <http://www.deedeejang.com/warning/forward/00165.html>

สรุป ผั้สสะ เป็นป่อเกิดของกรรม เกิดผลเป็นวิบากกรรม ทำให้สัตว์โลกเวียนว่ายตายเกิด ๆ ในลังสรรค์ (ตายแต่ร่างกาย แต่จิตไม่มีวันตาย)

ผั้สสะ ทำให้เกิด เวทนา... “ถ้าดับเวทนาไม่ได้ ความเกิดใหม่ย้อมเมี”

“ความอยากรทำให้คนต้องเกิดฯ ตัณหา ชเนติ บุริสัง” (ปัจฉิมชันสูตร เล่ม ๑๕ หน้า ๔๐ พระพุทธawan)

“ผู้ไม่วรัสังผั้สสะหักแม่ประตุหนึ่ง ย้อมประลับทุกชี” (สังคัญหัญชาร เล่ม ๑๙ หน้า ๗/๖ พระพุทธawan)

“ຜູ້ດັບກິເລສໄດ້ແລ້ວ ຍ່ອມອຍຸເປັນສຸຂທຸກເວົ້ອ” (ທັດຄືສູຕර ເລີ່ມ
ໜັກ ທັນ ອັນ ພຣະພູທ່າຈະນະ)

“ຜູ້ໄໝເພລິດເພລິນ ຍ່ອມພື້ນຈາກບ່ວງແຫ່ງມາຮ” (ອກິນ້ນໜ້າມານສູຕර
ເລີ່ມ ອລ ທັນ ດຣ ພຣະພູທ່າຈະນະ)

“ພຶ້ງກຳຈັດວິທີ່ມາ (ຢືນດີ) ແລະ ໂໂມນັສ (ຢືນວ້າຍ) ໃນໂລກເລີຍ
ໄດ້ໆ ວິໄນຍຍ ໂລເກ ອິກີ່ມາໂທມນັສລັ້ງໆ” (ວິນພັນສູຕර ເລີ່ມ ໜັກ
ແອ່ນ ພຣະພູທ່າຈະນະ)

“ຕັດຕັນໜ້າໄດ້ ຕັດເຄຣີອງຜູກໄດ້ໆ” (ພັນຍັນສູຕර ເລີ່ມ ອັນ ທັນ
ແຮ່ງ ພຣະພູທ່າຈະນະ)

ຕັນໜ້າເກີດເພຣະມີເວທນາ ເວທນາເກີດເພຣະມີຜັສສະ...ໜາລາ (ໃຫ້
ພລິກກລັບໄປອ່ານທັນ ອຕ ແລະ ອຸສຽນປະຍ່ອແນ່ງກົມວິປັສສນາເວົ້ອງປົງຈົມປຸປາກ ເມ
ທີ່ທັນ ອຕ ປະກອບ ຈະເຂົ້າໃຈຢືນ້ຳ)

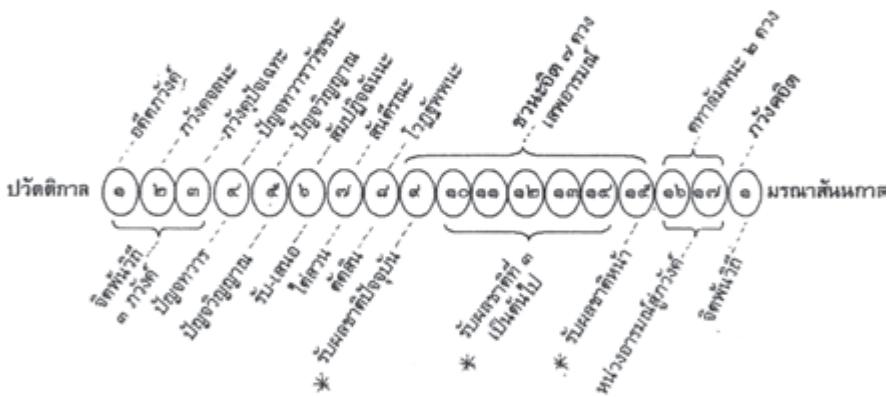
ภาพแสดง
การเกิดวิธีอิทธิชั้นรับอารมณ์ (๑๙ ขั้นตอน)

“ มนุษย์สั่นสะ憾 (มนุษย์สัตว์) – อุตุจิต – ปฏิสัมพันธ์ (ปัจจัยภายนอก) – มนุษย์สั่นสะ憾 ”

“ ปัจจัยภายนอก - อิทธิชั้นสูงสุด * ภัยคุกคาม ๓ ขั้นตอน – ปัญญาหาร – ปัญญาภูมิฐาน – รับอารมณ์ ”

- “ ไฟร้อน – ตัดฟัน – เสพอารมณ์ ๗ ขั้นตอน – หน่วงอารมณ์ ๒ ขั้นตอน – พ้นวิถี * ”

วิถีอิทธิชั้น สมองกรรมฐาน มีอารมณ์รับรู้เพียง (หมาย) จังหวะอารมณ์เดียว เมื่อออกรจากความหรือสมาริ แล้ว กิเลสยังคงเดิน (หินทับหน้ายา) ไม่เกิดปัญญา กลับติดปิติ-สุข-เอกคุณตามนี้ให้ อย่างปฏิบัติถือ ครั้นพยายามจะอยู่ในด้านจะไปเกิดบนพรหมโลกที่มีอาชญาภูมานามมาก โอกาสที่จะได้พังธรรมเพื่อมารคผลนิพพานมีน้อย ดูอย่างผกพาพรหมในพรหมนิมันตสูตร วิปัสสนากรรมฐาน พิจารณารับรู้อารมณ์กระทบทว่าทั้งหมดถูกต้อง ถอนจิตด้วยปัญญา ให้ลั่นลด ละลีลา โกรธ หลง เบากางลง เกิดคลายเป็นปัญญาอุเบกษา หรือโสมนัส ญานสัมปุญดอสั่งชาวกิ จิตพัฒนาขึ้นสู่พยากรณ์เป็นมหาการิยาจิต และใหญ่ระดับตาม ลำดับ เป็นวิธีที่มีจุดจบถึงที่สุดแห่งทุกๆ เป็นวิวัภูภูมิไม่ได้ยินเกิดเวียนตาย

ກຮຣມຫຮຣມຫລັກທີ ៧

៧. ກຮຣມຫຮຣມຫລັກທີ ៧ “ພຶ້ງລະກາຍີ່ດຳມັນເຄື່ອມັນໃນລົງທຶນປະກວມ”

ລະກາຍີ່ດຳມັນເຄື່ອມັນ ໝາຍຖື່ງ ປລ່ອຍວາງ ອື່ນ ປລ່ອຍວາງອຸປາຫານ ກາຍີ່ດຳມັນເຄື່ອມັນດ້ວຍອຳນາຈົກລົສ ៥ ປະການ ໄດ້ແກ່

(១) **ກາມປາຫານ** ດື່ອ ດາວໂຫຼນນິກາມ (ກາມຄຸນ ແລ້ວ ໄດ້ແກ່
ຮູບ ເລີ່ມ ກລືນ ຮສ ສັນພັສທາງກາຍ)

“ຄວາມເສັ່ນຫາໃນບຸຕຽບຮຽນໄຟ້ໆໄຟກອໃຫຍ່ທີ່
ເກີ່ວພັນອຍ່ງໆ” (ປັຈເຈັກພຸທ້າບາປາຫານ ៣២/១០ ພຣະພຸທ້າຈະນະ)

(២) **ທິກູສປາຫານ** ດື່ອ ດາວໂຫຼນນິທິກູສີ (ຄວາມເຫັນຜິດ) ເປັນ
ມິຈາກທິກູສີ

(៣) **ສີລັພພັດປາຫານ** ດື່ອ ດາວໂຫຼນນິຄືລພຣຕ (ວັດຮ
ປົງປັບຕິຜິດ) ເຊັ່ນ ຍືດເຄື່ອພິຮີກຣມ ຫຼັກລາງ ເປັນຕົ້ນ

(៤) **ອັຕຕາຫຸປາຫານ** ດື່ອ ດາວໂຫຼນນິວາທະວ່າຕານ (ຍືດ
ອັຕຕາຕັ້ງຕານເຮາ-ເຂາ)

ອຸປາຫານຂັ້ນ໌ ໝາຍຖື່ງ ຍືດເຄື່ອຂັ້ນ໌ອັນເປັນທີ່ຕັ້ງແທ່ງອຸປາຫານ
(ຂັ້ນ໌ທີ່ປະກອບດ້ວຍອຸປາຫານ ໄດ້ແກ່ ເບີ່ງຂັ້ນ໌ ດື່ອ ຮູບຂັ້ນ໌ ເວທາ
ຂັ້ນ໌ ສັນຄູາຂັ້ນ໌ ສັງຫຸາຂັ້ນ໌ ວິຫຼຸງຄູານຂັ້ນ໌ ທີ່ປະກອບດ້ວຍອາສະວ
ກລົສ) ລະກາຍີ່ດຳມັນເຄື່ອມັນ ດື່ອ ລະອຸປາຫານຂັ້ນ໌ທີ່ຍືດວ່າເປັນເຮາ

ລະກາຍີ່ດຳມັນເຄື່ອມັນ ດື່ອ ປລ່ອຍວາງ

- ມີອະໄວເປັນ(ທຳ)ອະໄວຕາມໃຈເຄີດ ອຍ່າໃຫ້ເກີດຄວາມທຸກໆເປັນໃຫ້ໄດ້
ມີໄໝເປັນຈະມາຮຸມສຸມທີ່ໃຈ ແລ້ວແບກຂອງໜັກໄວ້ເນື່ອຍ້ໄລລົກ
ມີເຊັ່ນເໝີຍື່ງມີທິວຸກໆ
ດໍາລັງເປັນເຫັນຈະໄມ່ເມື່ອຍ້ໄລລົກ
ດໍາລັງລ່ອຍວາງມັນກີບເປາລບາຍາ

ปล่อยวาง คือ ว่าง ธรรมที่ว่าง บริสุทธิ์ เป็นหนึ่ง ไม่มี หักอิภูมิธรรมน์ และอนิภูมิธรรมน์ เป็นธรรมที่ดับมีพระนิพพานเป็นอารมณ์ เป็นอุปสมานุสติกรรมฐาน

ปล่อยวาง เป็นวิรَاโค พันราคะ ปราศจากกำหนดยินดี ประนีต เป็นนิรามิสสุข (ปราศจากสุขจากความมีส)

ปล่อยวาง เป็นสัญญาณประสาตจากนิมิตเครื่องหมายอารมณ์ หังหányย่อมเข้าไม่ถึง (ตัดผัสสะไม่ลงถึงเวทนา ถ้ำลงถึงเวทนา ก็ลงถึงต้นหาก็ต้องลำรอก จาคคละออกให้ได้)

ปล่อยวาง เป็นอิสรธรรม อันตั้มหายและทิภูจิเข้าอาศัยอยู่ไม่ได้ ความถือมั่นอะไร ๆ เช่นกับโลกย่อไม่มี ปราศจากกังวล (แม้แต่ น้อม ก็ยังเป็นกังวลอยู่)

ปล่อยวาง เป็นธรรมที่ยังความเมาให้สร่าง เป็นธรรมที่นำออกเสียซึ่งความกระหาย เป็นธรรมที่ถอนเลียได้ซึ่งอาลัย (ไม่อ่าลัย = อนาลัย-อนาลโย) เป็นธรรมที่ตัดเสียแล้วซึ่งวัภภูมิ สงบงับเยือกเย็น ปลดปล่อย ว่าง เบาสบายไม่มีที่สิ้นสุด เพราะว่างเปล่าอันมีอยู่รอบทั่วตัว

omnimittit samādhī หรือ **omnimittitato samādhīvihāra** คือ ทำใจไม่ให้มีภายใน-ไม่ให้มีภายนอก ปล่อยวาง ว่างเปล่าจากนิมิต(เครื่องหมาย, อารมณ์, ความคิด) จิตสัมชาร (ปรุง) ปราศจากความอยาก ความไม่อยาก ยึดถือเกาเกี้ยว ปราศจากความมีที่ตั้ง(ของขันธ์หังห้า)

นี้เป็นแนวทางหลักพัฒนาทุกข์หังปวง และยังเป็นสุขวิหารธรรมของพระอริยบุคคลหัวไปด้วย (มีความภาพบำบัดขับไล่ทุกเวทนา อาพาธ ได้อัศจรรย์ยิ่งนัก)

ความจริงการปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้านั้น “ไม่มีอะไรลำบาก” “ไม่มีอะไรยุ่งยาก” การปฏิบัติตามทางของพระพุทธองค์ “ไม่มีทุกข์” เพราะทางของพระพุทธองค์ คือ ปล่อยวาง

…ปล่อยวางให้หมดทุกสิ่งอย่าง อย่าแยกอย่าถืออะไร ให้มันหลัก “ไม่อลาญหมดเยื่อไผ่ในตัวตน อย่าถือ อย่าถือ

(พระอานันท์บรรลุอรหัตขณะจะเอนกายลงนอน!)

…ทิ้งมันเสีย…แม้ความดีก็ต้องทิ้ง…ความชั่วต้องก็ให้ทิ้ง!

คำว่า “ทิ้ง” หรือ “ปล่อยวาง” “ไม่ใช่ไม่ปฏิบัติ” แต่หมายความว่า ให้ปฏิบัติการละ, การทิ้ง, การปล่อยวาง นั่นแหละ!

…ถ้า “ไม่เพลิดเพลิน” “ไม่ยึดถือในเหตุแห่งอายุตนะภัยในภายนอกนั้น” ได้ “นั่นแหล่เป็นที่สุดแห่งกิเลสอนสุสัยที่นอนซ่อนตัวแห่งอยู่

…ผัสสะกระทบระหัวงายตนะหงส่องลงสู่การรับรู้ของวิญญาณเกิดเวทนาสุข-ทุกข์แล้วจึงจำ (ลัณณ) และตรึก (วิตก) อันเป็นเหตุให้เนินช้าอยู่กับอารมณ์นั้น ถ้าตรึกตรง (วิตกวิจาร) นานเกินไปจิตย่อมฟุ้งซ่านและเมื่อตรึกตรงถึงเรื่องใดมาก จิตก็น้อมไปทางนั้น”

(จากเทวธรรมวิตักกสุตร เล่ม ๑๙)

“ผู้มีร่วงผัสสะหงส์หก แม้ทวารหนึ่ง ย่อมประลับความทุกข์”

(จากสังคัญหสุตร เล่ม ๑๙ หน้า ๗๖)

“อารามณ์ (รูปารามณ์) ๖ ที่เป็นออดิต-อนาคต-ปัจจุบันย่อมครอบงำพระแหหตุแห่งผัสสะที่กราบทปนนั้น” (จากมธุปินเทิกสุตร เล่ม ๑๒ สีหนาทวรรณคูตรที่ ๑๙ มัชณมนิกาญ มนต์ปัณณาส์ หาอ่านรายละเอียดในหนังสือมนุษย์ เล่ม ๙ หน้า ๒๒๓)

ยังมีหลายคนที่ตั้งความประณานี้ไปเกิดบนเทวโลก คนพวกนี้ นี่ก็ยังเป็นคนหลง ปฏิบัติธรรมแล้วก็ยัง~~ยึดขันธ์~~ของเทวดาอยู่ อย่างนี้ ก็เรียกว่าไม่ปล่อยวางในขันธ์ เมื่อไม่ปล่อยวางแล้วจะเรียกว่าปฏิบัติ ตามพระพุทธเจ้า ได้อย่างไร (อกุศลกรรมถ้าได้ทำไว้ แม้มิ่งประณาน นราก ก็ยังต้องได้ไป กฎกรรมเมื่อทำไว้แม้มิ่งตั้งความประณานไปเทวโลกก็ต้องได้ไป)

ปฏิบัติธรรม คือ ปล่อยวาง ปล่อยวางทุกขันธ์แม้ขันธ์ของ เทวดาก็ไม่ประณาน ไม่ต้องไปอยากไปประณนาหรอก ทำซ้ำ ทำบาน แม้มิ่งประณนาจะไปนรากยังต้องได้ไป แม่นบัญความดีก็เหมือนกัน ถ้าเหตุปัจจัยถึงที่แล้วแม่เทพพรหมก็จะต้องได้ไปเหมือนกัน การปลูก ต้นไม้ก็เหมือนกัน ให้หนึ่นรดหน้าพรวนдинเก็บวัชพีชคัตtruที่ไม่ต้องรีบ ร้อนหรืออิชฐานขอให้ได้ดอกได้ผล ต้นไม้เข้าจะออกดอกออกผล เมื่อไรเป็นเรื่องของเข้า (พิชนิยาม) สร้างเหตุให้ดีก็พอ เหตุดีผลย่อม ดี (กรรมนิยาม)

“ทำบัญความดีไม่ควรหวังผล” ทำแล้วปล่อยวาง ว่าง ๆ สบาย ๆ แม้สุขเวทนาก็ไม่แสวงหา

“ดูก่อนท่านโมฆราชา! ท่านจะมองดูโลกนี้ดูจะของอันว่างเปล่า ท่านจะพ้นจากป่วงแห่งมาร...”

“จะทอดตัวเชือดอยู่ในความเป็นอิสระ เช่นเดียวกันกับห้องฟ้า ไม่เรียกมันว่าดีหรือไม่ดี” (เช็น-ดวงใจแห่งพุทธะ)

ว่าง คือ ว่างจากอัตตาตัวตน (เจตสิกนามขันธ์ ๓ ไม่ปรุ่งจิต) อันเป็นที่ตั้งของอุปทาน (อัตตาวาทุปทาน) ว่างจากอุทธัจลังโโยชน์ คือ ว่างจากการปรุ่งแต่ง (ปรมาสุณณตา) ของลังขารเจตสิกจนเกิดญาณ คือ ว่างจากการรับกวนของอารมณ์ (ทวาร ๖) ไม่บาก-ไม่ลบ คือ จิต

ปักษ์สร คือ ว่าจากอวิชชาและอุปกิเลสที่จرمฯ ว่างจนเป็นวิชชาเป็นจิตเดิมแท้หรือจะเรียกว่าจิตดวงใหม่ที่ปักษ์สรอันมีสติ-ปัญญาเจตสิกอยู่ข้างใน ถ้าปักษ์สรทราบ ก็คือ จิตที่ตรัสรู้ ดูแสงประทีปขึ้นไป ความมีดชนะนั้น

เห็นจิตด้วยจิต คือ ฝึกจิตด้วยจิต จับจิตด้วยจิต (จับตัวเอง) จะเห็นจิตต้องหลุดออกจากอุปทาน เป็นอนุปทานโน มีฉะนั้นจะไป ยึดตัวตนว่าเป็นตนเป็นผู้ทำ ตามดู-ตามรู้จิตด้วยจิต.. ที่นี่...เดียวนี่..ๆ นิดเดียว..ๆ! (คิดทำให้ทุกข์ คิดคือหนู รู้คือเม瓦 เมื่อคิดออกมารแล้ว ถูกแมวกินหมด...เมื่อคิดออกมารแล้วจะได้หักแมวหังหนู!)

การปρุงจิต เป็นเหตุให้ชุ่นมัว เมื่อไม่ป्रุงลึงสบ ไม่ชุ่นมัว จิตก็โสจนะเห็นจิตด้วยจิต (จิตใสเป็นบัญญัติ จิตชุ่นเป็นปาป)

ทำอย่างไรจึงไม่ปรุง? (ไม่เรียก ไม่บัญญัติ ไม่สมมุติ)
นี่แหล่งงานใหญ่เรื่องพชาติ! (ไม่สมมุติ ก็เป็นวิมุติ)
ไม่ปรุงมันก็ว่าง มันก็สบ แต่ก็ยากนะที่จะทำให้ใจสบ
ทำจิตให้สบ ไม่ใช่เรื่องง่าย! ลึงต้องหาอุบายนร้อยแปดวิธี
นี่แหละ!

ลึงควรตื่นด้วยสติปัจจุบันทวาร ๖ ที่ไม่มีเรา!
ปล่อยวาง...วาง (แต่อย่าติดตัวว่าง...จะรู้ว่าง...วางตัวว่างเสียด้วย!)
...ตัณหานั้น เมื่อจะเกิดขึ้น ย่อมเกิดขึ้นที่ ความอყากในรูป...เลียง ฯลฯ ซึ่งเป็นที่รักใคร่ ที่พอยใจในโลก
...ตัณหานั้น เมื่อจะตั้งอยู่ ย่อมตั้งอยู่ที่ ความอყากในรูป...เลียง ฯลฯ

...ตัณหานั่น เมื่อจะละ ย่อ้มละเลียที่ ความอยากในรูป... เสียง ฯลฯ
 ...ตัณหานั่น เมื่อจะดับ กียอมดับที่ ความอยากในรูป... เสียง ฯลฯ
 ปล่อยวาง...เป็นเหตุ ว่าง...เป็นผล

ผล คือ ว่าง

ปราศจากความอยาก ความกำหันด เป็นวิรากะ

ปราศจากความปุ่ง เป็นอสังขตะ

ล่งคืน เป็นปฏิ尼สสัคโถ

สำรอกไม่เหลือ เป็นอสุริวาราโถ

หละออก เป็นจากะ-จาโถ

หมดอาลัย เป็นอนาลโย

ดับไม่เหลือ เป็นนิโรโธ-นิวนะ

นิพพาน-วิมุตโถ

“กາຕມ້ນູເຈ ກົກຂວເ ຖຸກໜີໂຣໂໂຄ ອິຍິລັຈຈັງ ໂຢຕ້ສສາ ເແວ
 ຕັ້ນຫຍາຍ ອເສລວິຣາຄ ນີໂຣໂໂຄ ຈາໂຄ ປະວິນິສສັກໂຄ ມຸຕັດ ອນາລໂຍໍາ”
 “ດູກວ່ອນກົກໝູທັ້ງໝາຍ!

ความจริงอันໄປຈາກຂໍາຄຶກ คือ ความดับທຸກໆ ความสำรอก
 ດັບໄຟ່เหลือ ความຈາກສະລະອອກ ความສະລະຄືນ ความປ່ອຍວາງ ความ
 ໄນ່າລັຍໃນຕັ້ນຫານັ້ນຮັ້ນແລ້ວ”

“ຈົຕຫລຸດພື້ນ ເພຣະໄນ່ຢືດມິນ໌ເກື້ອມິນ໌ ອຸນຸປາກ ຈົຕຕ້ສສະ
 ວິໂນກໂຂ” (ກຄວັດຖຸສູງ ເລີ່ມທີ ៤០ ໜ້າ ២២៥)

“ຜູ້ໄມ່ເກື້ອປາການ ຍ່ອມປຽບລຸນິພພານ໌ ອຸນຸປາກໄນ ປຣິນພພາ
 ຢະຕີ” (ເວສາລືສູງ ເລີ່ມທີ ១៨ ໜ້າ ២២៣)

“ຄຳສອນໄດ້ ຄ້າໄໝເປົ້າໄປເພື່ອຄວາມຄລາຍກຳໜັດຍ້ອມໃຈ ລະກິເລສ...
ໜັ້ນໄໝໃຊ້ຄຳສອນຂອງພຣະລັມມາລັມພຸທ່າເຈົ້າ” (ໂຄຕມີສູຕຣ-ເລີ່ມ ແກ້ວ ແກ້ວ ແກ້ວ)

ສຸຫຼຸມສູຕຣ ພຣະເຕຣປົງກາເລີ່ມ ແກ້ວ ແກ້ວ ແກ້ວ
“ອານແທ້! ໂກວ່າງເປົ່າ ໂກວ່າງເປົ່າ ດັ່ງນີ້ ດ້ວຍເຫດເພີ່ຍງ
ເທົ່າໄວໜອ?

ອານແທ້! ເພຣະວ່າງເປົ່າຈາກຕນ ອຣືອຈາກຂອງໆ ຕນ ຈຶ່ງເຮີຍກວ່າ
ໄກວ່າງເປົ່າ

ອະໄຮເລ່າວ່າງເປົ່າຈາກຕນ ອຣືອຈາກຂອງ ໃ ຕນ?

ຈັກໜຸ...ວ່າງເປົ່າຈາກຕນ ອຣືອຈາກຂອງ ໃ ຕນ

ຮູປ...ວ່າງເປົ່າຈາກຕນ ອຣືອຈາກຂອງ ໃ ຕນ

ຈັກໜຸວິ່ນຸ້ານ...ວ່າງເປົ່າຈາກຕນ ອຣືອຈາກຂອງ ໃ ຕນ

ສຸຂເວທනາ ທຸກຂເວທනາ ອຣືອ ອຖຸກຂມສຸຂເວທනາ ເພຣະຈັກໜຸ
ສັ້ນຜັສ...ກົງວ່າງເປົ່າ...

ໄສຕະ...ໝານະ...ໝົວຫາ...ກາຍະ...ມໂນ...

ເລື່ຍງ...ກລິນ...ຮສ...ສັ້ນຜັສ...ຄິດນີກເຮືອງຮາວ... ແລ້ວ

ມໂນວິ່ນຸ້ານ...ວ່າງເປົ່າຈາກຕນ ອຣືອຈາກຂອງ ໃ ຕນ

ສຸຂເວທනາ ທຸກຂເວທනາ ອຣືອອຖຸກຂມສຸຂເວທනາ ເພຣະມໂນ
ສັ້ນຜັສ...ກົງວ່າງເປົ່າ...

ອານແທ້! ເພຣະວ່າງເປົ່າຈາກຕນ ອຣືອຈາກຂອງ ໃ ຕນ

ອະນັ້ນ ຈຶ່ງເຮີຍກວ່າ ໂກວ່າງເປົ່າ!”

ວ່າງ ຄືອ ແහນອົບຮຽມ ເປັນອົບຮຽມ ວ່າງໄໝໃຊ້ມີມອະໄວ ແຕ່ຈິຕ
ວ່າງຈາກກາຍີ່ດີອະໄຮາ (ຕັກຸ) ແລະກຳລັງຮູ້ສຶກວ່າ (ທີ່ນີ້...ເດື່ອວິນີ້ໆ)
ໄດ້ເຂົ້າສົ່ງຄວາມວ່າງນັ້ນອູ່! ພຣະອານແທ້ບປຣລຸຫຮຽມກາຍຫລັງພຸທ່າ

ปรินิพพานแล้ว ๓ เดือน ก็ถ้าได้เข้าถึงความร่วงโรยจะอนาคต
ลงนอน

“ถ้ามี “ว่าง” (สัญญาตา) บ้านเมืองก็สงบเหมือนป่า”

ถ้ารู้จักทำให้ห้องบ้านทั้งเมืองให้เป็นปากันบ้างก็จะดี!

“อยู่กับโลก แต่ไม่ติดโลก...เหมือนบัวไม่ติดน้ำ...”

“ความเกิดย่อมมีแก่ผู้มีอุปทาน (ยึดมั่น) ๆ” (กุศุหลาลสุตร
เล่ม ๑๙ หน้า ๔๗๙ พระพุทธawan)

“อนุปทาน ปรินิพพายติฯ ผู้ไม่ถือมั่น ย่อมโน้มนิพพานฯ”

(เวสาลีสูตร เล่ม ๑๙ หน้า ๑๙๓ พระพุทธawan)

หมวดความยึดมั่นถือมั่นว่าเป็นเรา ก็หมดอัตตาตัวตน เป็น
อนัตตา ไม่เกิดอีก เมื่อไม่เกิดอีก ก็ไม่มีตาย ไม่อาจไปอยภูมิ
ได้อีกเลย

ໂລກທັ້ງໝາດ ຕັ້ງຂື້ນ+ດັບລົງ

“ເນື່ອຈຸບັນຄຸມຜັສສະໄດ້

ກົດືອ

ຈຸບັນຄຸມໂລກທັ້ງໝາດໄດ້

ນັ້ນກົດືອ

ຈຸບັນຄຸມທຸກໆທັ້ງປະໄຊ”

(ພຸທຮາສລິຫຼິຫຼິ)

(ປົງຈິຈສຸມປາທ ๑២ ມີວິຊາ-ສັ້ນຫາ-ວິဉຸຍານ-ນາມຮູບ-ສໜາຍຕະນະ
ຜັສສະ -ເວທນາ-ຕັ້ນຫາ-ອຸປາຫານ-ກັບ-ໜາຕີ-ໜະມາມຮະນະ ໂລ່ງ)

ໝາຍເຫຼຸດ ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈລຶກແລກກວ່າງ ໂປຣດູໜ້າ ๑៣, ๑៤ ແລະ
ກຽມຮຽມໜັກທີ ៥ ປະກອບດ້ວຍ

“ຜູ້ໄດ້ ເຫັນປົງຈິຈສຸມປາທ ຜູ້ນັ້ນຍ່ອມເຫັນຮຽມ ຜູ້ໄດ້ ເຫັນຮຽມ ຜູ້ນັ້ນ
ຍ່ອມເຫັນປົງຈິຈສຸມປາທ” (ມາຫາຕົກໂທປະສູຕර ๑២/ໜ້າ)

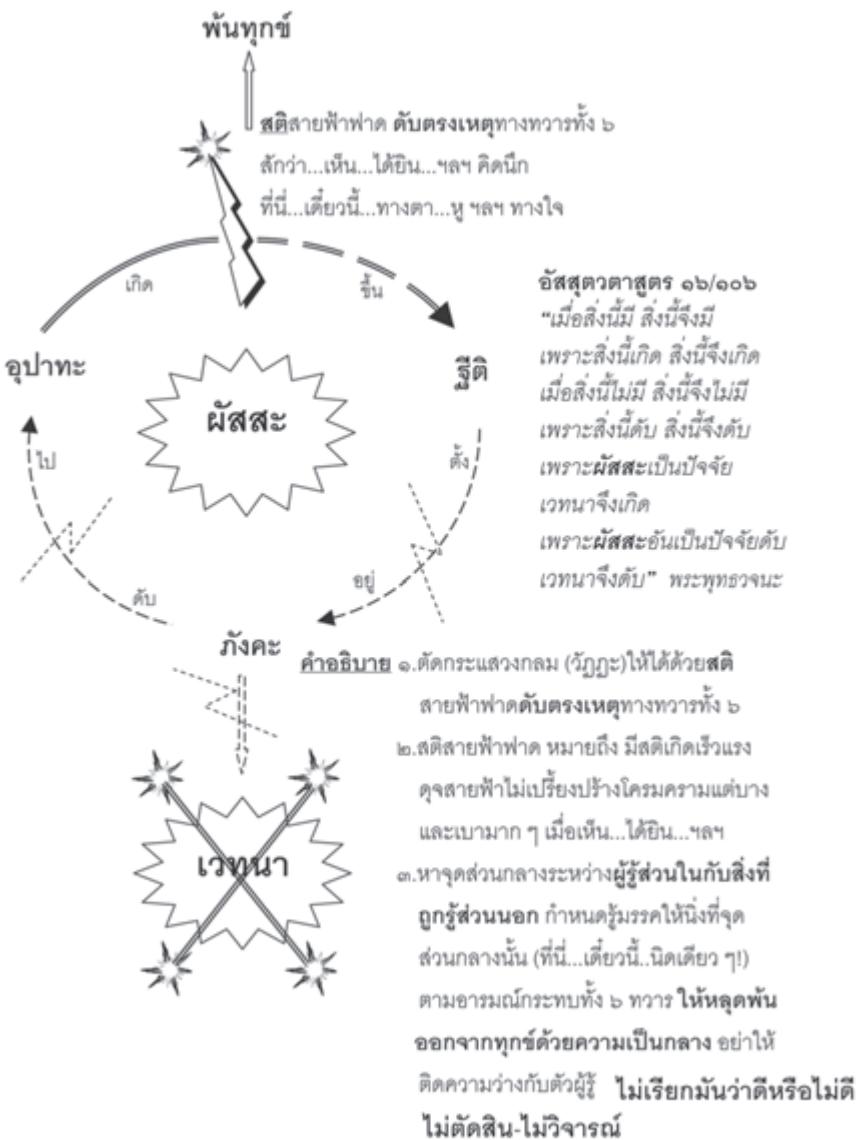
“ຜູ້ໄດ້ເຫັນຮຽມ ຜູ້ນັ້ນເຊື່ອວ່າເຫັນເຮົາ (ຕາດຕ) ຜູ້ໄດ້ເຫັນເຮົາ (ຕາດຕ)

ຜູ້ນັ້ນເຊື່ອວ່າຍ່ອມເຫັນຮຽມ” (ວັກກລືສູຕර ៣៧/១៩៧ ພຣະພຸທຮາຈນະ)

คุณผัสสะได้ คุณโลกได้

(ฉบับกู้ศูนย์ เล่ม ๑๔ สถาบันควรรัตน์ ศูนย์ที่ ๔๔ พระบุทธศาสนาฯ)

“ถ้าดับเวทนาไม่ได้ ความเกิดใหม่ย่อมมี”

(สถาบันวิภัตศูนย์ เล่ม ๑๔ สถาบันควรรัตน์ ศูนย์ที่ ๔๔ พระบุทธศาสนาฯ)

ກຣມອຮຣມຫລັກທີ ១០

១០. ກຣມອຮຣມຫລັກທີ ១០ “ພຶ້ງຄັ້ນທາຄຽງຜູ້ວິເຄະໄຫ້ພບ”

“ຄຽງຜູ້ວິເຄະ” ດື່ອໂຄຣ? ວິເຄະອຍ່າງໄຮ?

“ມູນອັນໄດ້ທີ່ເຂົ້າໄປຮູ້ປະນາມເກີດ-ດັບ ເປັນສັນຕະລິບຕ່ອກັນໄປ ອຳຍ່າງໄມ່ຂາດສາຍ ເຫັນຄວາມໄມ່ເຖິງ (ອົນຈຈັງ) ເກີດຂຶ້ນຕັ້ງອູ້ໜ້ວຂະນະ ແລ້ວດັບໄປ (ທຸກໜັງ) ໄນຈະບັງຄັບໃຫ້ເປັນໄປຕາມປරາດນາໄດ້ ໄນໃຊ້ ຕັ້ງໃຊ້ຕົນ (ອົນຕາ) ເກີດນີ້ພົກເບື້ວນໜ່າຍຄລາຍກໍາຫັດ ດັບເວທນາ ລົງເລື່ອຍໄດ້ ຈາງຄລາຍລະກາຮັກສົ່ງມັນລົງແລ້ວ ໄນມີອາລີຍໃນໜັນນີ້ອາຍຕະນະຫາຕຸ ຕັດທ່ວງໂທີ່ອາຄັ້ນກັນເກີດເລື່ອຍໄດ້ ນັ້ນແລະມູນອັນນີ້ແປງປະປະດຸຈ ດັ່ງຄຽງຜູ້ວິເຄະ...”

ວິເຄະອຍ່າງໄຮ? “ພບຄຽງຜູ້ວິເຄະແລ້ວພັນທຸກໆ!”

ຈະຄັ້ນທາຄຽງຜູ້ວິເຄະໄດ້ທີ່ເຫັນ?

“ຄັ້ນທາຄຽງຜູ້ວິເຄະໄດ້ທີ່ຕ່ວເວັນໆເອງ ທີ່ຮູ້ປະນາມ ຂັ້ນນີ້ ອາຍຕະນະ ຮາຕຸ ນີ້ແກລະ!”

ໃຊ້ເວລານາເຫຼົາໄຮ?

“ເນື່ອບຸຄຄລ ໄດ້ຈົວຢູ່ ໄດ້ກະທຳໃຫ້ມາກສິ່ງສົດປັບປຸງລູ້ານ ແ...ລາ ດູກ່ອນນົກ່ານ໌ທັງຫລາຍ! ຜູ້ໄດ້ພຶ້ງຈົວຢູ່ສົດປັບປຸງລູ້ານທັງ ແ ນີ້ຍ່າງ ນັ້ນຕລອດ ສ ປີ ສ ເດືອນ ລ ເດືອນ ອ ເດືອນ ຕ ເດືອນ ຖ ເດືອນ ອ ເດືອນ ຕ ເດືອນ ອ ເດືອນ ພ ໃກໄວ້

...ຕລອດກິ່ງເດືອນ ຕລອດ ສ ວັນ ລາ

ຜູ້ນີ້ພຶ້ງຫວັງຜລທັງ ແ ພລວັນໄດ້ວັນທີ່ກີ່ອ ພຣວອທັດຕິພລໃນ ປັຈຈຸບັນຫາຕິນີ້ ອ ທີ່ວິວເມື່ອອຸປາທີ ຄື່ອ ສັງໂຍໝນຍັງເໜີລືອວູ້ເປັນພຣວ ນາຄາມີ ອ...ລາ” (ມກາສົດປັບປຸງລູ້ານສູງຕາວ ເລີ່ມ ១០ ສູງຕາວທີ່ ១ ພຣພຸພ້າວຈນະ)

ກັບເທກຮັດຕະຄາດ

“ຜູ້ໄດ້ພິຈາດນາໄຕຮັກຂົນວູ້ຢ່ອຍໆຢ່າງໄນ່ມີກລາງວັນ-ກລາງຄືນ
ທ່ານຜູ້ນັ້ນໄດ້ຄືກຸງແລ້ວປະຕູພະນິພານໄວ້ໃນກຳນົມເລົ້ວ”

ມາຫັດຄືປໂທປມສູຕຣ ເລີ່ມທີ ១២ ທັນາ ២៤៨

“ໂຍ ປົງຈົສມຸປປາທັງ ປໍສສຕີ ໂສ ຮັມມັງ ປໍສສຕີ

ຜູ້ໄດ້ເຫັນປົງຈົສມຸປປາທ ຜູ້ນັ້ນຍ່ອມເຫັນຮຽມ

ໂຍ ຮັມມັງ ປໍສສຕີ ໂສ ປົງຈົສມຸປປາທັງ ປໍສສຕີໆ

ຜູ້ໄດ້ເຫັນຮຽມ ຜູ້ນັ້ນຍ່ອມເຫັນປົງຈົສມຸປປາທ”

ປົງຈົສມຸປປາທ ១២ ເປັນ ១ ໃນວິປສສນາງຸມື ៦ ປະກາດ

(ວິປສສນາງຸມື ៦ ໄດ້ເກ' ຂັ້ນທີ ៥ ອາຍຕະນະ ១២ ຮາຕຸ ១៩ ອິນທຣີຍ
២៤ ສັຈະ ៥ ປົງຈົສມຸປປາທ ១២)

ອວິຊ່າ ເປັນປັຈຍໍໃຫ້ເກີດ → ສັງຫຼາກ → ວິຫຼຸງຫຼາດ → ນາມຮູປ
→ ສັ່ນຍາຍຕະນະ → ຜັສສະ → ເວທນາ → ຕັນຫາ → ອຸປາຫານ
→ ກາພ → ທ່າຕີ → ຜຣາມຮຣະນະ ໬ລໍາ

ອວິຊ່າ ຄືວ່າ ຄວາມໄມ້ຮູ້ ດ ປະກາດ ໄດ້ເກ' ១-៥ ໄມຮູ້ອີຣີລ້ັຈ້ນ ແລ້ວ
ໄມ້ຮູ້ຂ້ອງເຈື້ອ-ອານາຄຕ ທັ້ງອື່ນອານາຄຕ ໄມຮູ້ເຫຼຸດປັຈຍໍທີ່ເກີດໃນປົງຈົສມຸປປາທ

ໂປຣດທິຈາດນາ “ຜັສສະ” ອຸມຜັສສະໃຫ້ໄດ້ ໂປຣດພລິກາລັບປິປ
ອ່ານກຣມຮຣມ ພັກທີ່ ໄມ “ພຶ້ງຄຸມຜັສສະໃຫ້ໄດ້” ອີກຄົ້ງ

ເຫັນປົງຈົສມຸປປາທ ຄືວ່າ ເຫັນຮຽມ ຄືວ່າ ເຫັນຜັສສະ (ກະທບ
ນິດເດືອຍ່າ!)

ເຫັນຮຽມ → ເຫັນຜັສສະ → ອຸມຜັສສະໄດ້ → ອຸມເວທນາໄດ້
→ ອຸມໂລກໄດ້ (ເຫັນປຣມຕົກມີໃຫ້ບັນຫຼຸດ ເຫັນວິມຸຕົມີໃຫ້ສມຸຕິ)

ເຫັນຮຽມ ອາຍຕະນັ້ນມີຢູ່ ອັນມາຍຕະນັກມີມືຢູ່... ເຂົ້າໄທ້ຟື້ງ
ອາຍຕະນັ້ນ...ເຫັນອັນມາຍຕະນັກເຫັນຮຽມ ເຫັນຮຽມກົນພິພານ!

“ຄ້າດັບເວທນາໄດ້ ຄວາມເກີດໃໝ່ຢ່ອມໄມ້ມີ” (ສັ່ນຍາຍຕະນັກສູຕຣ
ເລີ່ມ ១៩ ສູຕຣທີ່ ແລ້ວ ພຣະພຸທ້ອງຈະນະ)

ສຽງ

ກຮມຮຣມທັງ ១០ ຮັກ ມີຄວາມສຳຄັນທຸກປະການໄມ້ຢຶ່ງຫຍ່ອນ
ກວ່າກັນ

ຮັກທີ ១ ພຶກມີສັມມາທິກູ້ ເປັນຮັກແຮກ ຮັກນີ້ສຳຄັນມາກ
ທີ່ສຸດ ເພົ່າມີເປົ້າໃຫ້ເຂົ້າຫາຮັກຕ່ອງ ຖໍ່ໄປ ຄໍາມີຄວາມເຊື່ອທີ່ເປັນ
ສັມມາທິກູ້ກີລ່າວຄື່ອ ເຊື່ອພະປ່ານູາຕັຮັກສູ້ຂອງພຣະພຸທ່ອເຈົ້າ ເຊື່ອເວື່ອງ
ກູ້ຂອງກຮມ ຈະເຂົ້າຫາການທຳນຸ່ງກຸ່ລຄວາມດີແລະຈະປະພາຕິປົງປັບຕິທານ
ຄື່ອ ກວານາ ຄໍາໄມ້ມີຮັກນີ້ທ່າກັບເປັນມີຈາທິກູ້ ຈະເຂົ້າຫາຮຣມະຮັກ
ອື່ນ ທີ່ໄໝໄດ້ເລຍ

ກ້າຍມີ ៥ ອຍ່າງ ມີ ມີຈາທິກູ້ເປັນກ້າຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງຄົນ
(ກ້າຍ ແລ້ວ ໄດ້ແກ່ ຜາຕິກາຍສະນະ ໂຮຄະກາຍສະນະ ໂກຄະກາຍສະນະ ສື່ລະກາຍສະນະ
ທິກູ້ສື່ລະກາຍສະນະ) ພຣະພຸທ່ອຮອງຄົງຈຶ່ງທຽງຕຽບສ່ວ່າ ໄນແລ້ວເຫັນສິ່ງໃດທີ່ຈະເລວ
ລາມກາທ່າກັບມີຈາທິກູ້(ທິກູ້ສື່ລະກາຍສະນະ) ໄນຢີເລຍ ເພຣະເຫຼຸແໜ່ງມີຈາ
ທິກູ້ນີ້ຕ້ອງຕາກນຽກຄື່ອແສນໂກກິກັບ

ຮັກທີ ២ ພຶກເຂົ້າໃຈວ່າພຣະພຸທ່ອເຈົ້າທຽງຕຽບສ່ອນອະໄ່? ກລ່າວ
ຄື່ອ ເມື່ອເຊື່ອພຣະພຸທ່ອເຈົ້າແລ້ວ ຈຶ່ງສັນໄຈເຂົ້າຄື່ອພະນັກງານດ້ວຍສຸດມຍປ່ານູາ
ຈິນຕາມຍປ່ານູາ ແລະກວານາມຍປ່ານູາໃນທີ່ສຸດ

ຮັກທີ ៣ ພຶກປົງປັບຕິຮຣມດ້ວຍມາກຸລຈິຕ ກລ່າວຄື່ອ ເມື່ອ
ສັນໄຈເຄື່ອພະນັກງານດ້ວຍສຸດມຍປ່ານູາຈະເກີດປ່ານູາຮູ້ວ່າຈະປົງປັບຕິຮຣມຍອ່າງໄວ
ຈະມີອານີສົງລົມກາດດ້ວຍສະຫຼຸບທາແລະມີປ່ານູາປະກອບ ແລະຂວາງຂວາຍ
ປະພາຕິປົງປັບຕິຮຣມດ້ວຍຕານເອງ ໂດຍໄໝຕ້ອງມີຜູ້ໄດ້ມາກະຮັບຕຸ້ນເຕືອນ
ຫວີ້ອໜັກຂວານ

หลักที่ ๔ พึงเจริญเมตตาไม่เมื่อประมาณ กล่าวคือ การเจริญเมตตาเป็นการไม่เบียดเบี้ยน การไม่เบียดเบี้ยนเป็นสุขในโลก เป็นการปิดบานทั้งปวงได้ ผลของการไม่ทำบาปทั้งปวงจึงปิดดอยภูวิได้แน่นอน

หลักที่ ๕ พึงอุทิศบุญ กล่าวคือ การอุทิศบุญ-กรวดนำแห่งเมตตา เป็นบุญกิริยา ๑ ในบุญ ๑๐ ได้แก่ “ปัตติทานมัย” บุญสำเร็จด้วยการอุทิศบุญ เป็นการปิดกั้นบำบัดเรื้อรังนายเวรคัตฐานะในอดีตให้มาเป็นญาติกัน การเดินทางไปสู่เป้าหมาย ย่อมมีอุปสรรคขวางหนามห้อยลง ความสำเร็จดังที่ปรากฏนากง่ายขึ้น

หลักที่ ๖ พึงมองโลกตามความเป็นจริง กล่าวคือ การยอมรับความจริงของโลกที่มีเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-และดับไป สรรพสิ่งเกิดขึ้น-เลื่อมไปเป็นธรรมชาติ ถ้าเข้าใจและยอมรับสภาพความไม่เที่ยงทอนอยู่ไม่ได้และไม่อาจบังคับบัญชาได้เลย ดังนี้ก็จะเบาหายเบาใจลงครั้นดับจิตลง จิตจะไม่หลง ไม่โกรธ ไม่โลภ ทำติเหตุเป็นติเหตุ กปฏิสนธิบุคคลให้ได้แล้วจะบรรลุธรรมในชาตินั้น

หลักที่ ๗ พึงบำรุงอินทรีย์ให้แก่กล้า หลักนี้ท่านต้องมีความพากเพียรประคับประคองให้มาก โดยเริ่มจากการศึกษา พง-จำ-เข้าใจ-แล้วนำเอาไปปฏิบัติ เพียรประคับประคองให้มีสติความรู้สึกตัว ให้เกิดบ่อຍฯ ในบรรดาอินทรีย์ทั้งหลาย มีอินทรีย์ทวาร ๖ ตา ๔ หู เป็นต้น (สติมากปัญญาเกิด สติสูตร ๒๓ / ๑๙๙๘ พระพุทธาจนะ)

หลักที่ ๘ พึงคุณผัสสะให้ได้ หลักนี้เป็นธรรมขั้นสุดยอดของธรรม เพราะคุณผัสสะได้คุณโลกได้ คุณโลกได้เท่ากับว่าพันโลก เห็นโลก เป็นโลกอุดร หรือ โลกุตตരะ (ฉัชกสูตร เล่ม ๑๔ สพายตนวรรณคสูตรที่ ๔๙ พระพุทธาจนะ)

หลักที่ ๙ พึงละการยึดมั่นถือมั่นในสิ่งทั้งปวง หลักนี้เป็นเรื่องของการปล่อยวาง เนื่องจากรู้และเข้าใจสัจจะความจริง เมื่อวาง ในอุปทานขันธ์เสียได้ไม่อาลัยหมวดเยื่อไผ่ในขันธ์ที่ไม่ใช่เรา จนถึงขั้นเป็นขันธ์มิวมุติ จิตก์หลุดพ้นเป็นพระอริยบุคคล ไม่อาจไปเกิดในอบายภูมิได้อีกเลย (ผู้ไม่เมียดมั่น ย่อ منนิพพาน เวสาลีสูตร ๑๘/๑๒๓)

หลักที่ ๑๐ พึงคั่นหาครูผู้วิเศษให้พบ ถ้าท่านปฏิบัติธรรมได้มั่นคงทั้ง ๙ หลักข้างต้น ท่านจะพบอนิจจังความไม่เที่ยง ทุกขัง ความทโนยู่ไม่ได้ของรูปนามเกิด-ดับอยู่ตลอดเวลา และไม่อาจบังคับบัญชารูป-นามได้เลย เห็นด้วยตาปัญญาว่ารูป-นาม เกิด-ดับอยู่ตลอดเวลา หมวดอาลัยเยื่อไผ่ในตัวตนเห็นว่าไม่ใช่เรา ก็จะเบื่อหน่ายคลายกำหนด เกิดญาณปัญญาธรรมาเห็นธรรมขึ้นมาว่า “สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดा สิ่งทั้งมวลล้วนดับไปเป็นธรรมดा”

“ผู้ใดพิจารณาไตรลักษณ์ อญ্যอย่างไม่มีกลางวันกลางคืน ผู้นั้นได้ถือกุญแจเปิดประตูพระนิพพานไว้ในกำมือแล้ว” (ภัทเทกรัตตคานtha พระพุทธวจนะ)

(หมายเหตุ ผู้ปฏิบัติธรรมยังไม่ถึงขั้นอรหันต์บุคคล ย่อมไม่รู้วันนิพพานเป็นอย่างไร แต่หากถึงขั้นอริยะโลดาบันขั้นต้นแล้ว นับว่าได้เข้าสู่ภาวะแผลของพระนิพพาน จะมีอาการเบากาย-จิต อาการโลก โกรธ หลง ลดน้อยลง เริ่มมองเห็นธรรมแห่งพระนิพพานางๆ แล้ว

คนจะป่วยได้ป่วยกำลังทุรนทุราย ทำไม่เจ็บรู้ว่ากำลังทุกข์ คนที่มีความสุข ย่อมรู้ได้ชั่นเดียว กัน ฉันได้กันนั้น

ผลไม่ว่าหวานย่อมมีกลิ่นหอม ซึ่งดูรู้ว่าหวาน ครั้นได้รับประทานก็ยิ่งแน่ใจ จึงไม่ต้องถามใคร รู้ได้เองแทน!)

องค์คุณเกือกูจช่วยให้ปิดอย่างกฎหมายได้เร็ว ๑๓ ประการ

(๑) คบหาและนั่งใกล้สันหนาธรรมกับกัลยาณมิตรบ่อยๆ เสมอๆ พึงหลีกเว้นบาปมิตร และอย่ายุ่งห้ามปวง (เม็โลกรธรรมและข่าวสารการบ้านการเมือง) เป็นօเสนอปัจจัยเกิดในกุศลจิตเนื่องๆ

(๒) ทำปัญญาเบื้องต้นให้เกิด ด้วยการศึกษาปริยัติด้วยการฟัง (สุตามยปัญญา) ให้เกิดศรัทธาความเชื่อในพระปัญญาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าและกฎของกรรมอย่างมั่นคง พึงจำ (Jin tam y pannya) เข้าใจแล้วนำไปปฏิบัติ (ภานามยปัญญา)

สมัยพุทธกาล มีผู้ฟังธรรมสำเร็จมรรคผลเป็นจำนวนมาก

(๓) พึงมีวิริยะความพากเพียรพยายาม เพียรประคับประคองไม่ให้บาปอกุศลเกิด และมีสติอยู่กับอิริยาบถทั้ง ๔ และการอุทิศบุญหรือเจริญอนุสติ หรือคำบริกรรมไปก่อนจนกระทั่งทิ้งคำบริกรรมได้ เมื่อเหลอก็ให้รู้ว่าเหลือแล้วตั้งตันใหม่ (ส่วนการนั่งสมาธิหลับตา อย่าเพียงปฏิบัติจนกว่าจะมีครุอาจารย์สั่งสอน เพราะคีลไม่มีสมาธิไม่เกิดและอาจวิปลาสได้จะแก้ไขไม่ทัน)

(๔) พึงทำตนดุจไม่แห้ง旺บันบก กล่าวคือ ไม่แห้งไม่ชุ่ม ด้วยการคุณหั้งห้า (รูป เลียง กลิ่น รส สัมผัส) และ旺ไว้บันบกหมายถึงตั้งตนไว้ซึ่งบ้มเพิ่งสมควรที่จะลงไปจุ่มเช่นอยู่ในการคุณเหล่านี้นอิกะจะปิดอย่างกฎหมายได้เร็ว

(๕) เดินทางสายกลาง (มัชณิมาปฏิปทา) ไม่สุดโถงไปในทางทำตนให้ลำบาก ทรงนานกาจ และไม่หลงบำรุงบำเรอความ และสุขเวทนาแม้การใช้สอยปัจจัย ๔ ก็ให้เดินสายกลาง

๙) พึงท่องให้เข้าใจว่า “กัมมัสสโภมหิ” ทุกคนมีกรรมของตัว ไม่อาจทำให้พ้นมหาปัญพิราบเรียบเป็นหนักลงได้ฉันใด ก็ไม่อาจทำให้ทุกคนเป็นดังปรารถนาได้ฉันนั้น ไม่คาดไม่หวัง ท่านจะตัดโภสະ โลภะ โมหะ ลงได้มาก

๙) **กรรมฐานของเครื่องของมัน** เลียนแบบกันไม่ได้ แต่ให้คึกขาเนวทางนำมายิ่งนาลำหรับตน คึกขาจริต (จริต อ ได้แก่ โภภรหรือราคะจริตนำเลี้ยงหัวใจสีแดง โภสະจริต-สีดำ, โมหะจริต-สีน้ำล้างเนื้อ, วิตกจริต-สีน้ำเยื่อถั่วพู, ศรัทธาจริต-สีเหลืองดอกกรรมนิการ์, ปัญญาจริต-สีขาว) นิสัยปัจจัยในตนด้วย แล้วเลือกเอาเฉพาะที่สบายน (สัปปายะ) ของตน (สัปปายะ ๗ ได้แก่ อาจารย์อาวาล อุตุ อาชีวะ อาหาร อริยาบถ และอารมณ์บุคคลและสิ่งแวดล้อม)

สงครามกำจัดกิเลสก็คัลยกับ สงครามรบพุ่งกับข้าศึกแผ่นดินบูรพมหาราชสองพระองค์ คือ สมเด็จพระนเรศวรมหาราชและสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ก็ทรงทำสงครามกับข้าศึกด้วยวิธีการรับแบบ “กลางแจ้งกับกองโจร”

สงครามกลางแจ้ง คือ การรบพุ่งประจัญบานตาต่อตาฟันต่อฟัน ขณะใดที่มีพลกำลังแก่กล้าเข้มแข็งฉันใด การมีอินทรีย์ทางทวารทั้ง ๖ แก่กล้า มีกำลังพร้อมก็ตามดูตามรู้กาย-ใจ (วิปัสสนากธรรมฐาน) ใช้กลยุทธ์นี้ได้ผลดีฉันนั้น

สงครามกองโจร คือ การรบพุ่งแบบตี jab หมายเลวเข้าที่กำบังหลุมหลบภัย หรือปิดประตูเมืองประจำอยู่ที่ป้อมค่ายประตูหอรับคือ อยู่กับอารมณ์สมถกรรมฐาน เพาะอินทรีย์ยังอ่อนต่อเนื่องมีกำลังแก่กล้ารวมพลพรรคได้กำลังมากพอแล้วค่อยอกรอบสงครามกลางแจ้ง (วิปัสสนากธรรมฐาน) ต่อไป

การทํางานครามกับกิเลสต้องใช้ปัญญาอย่างนี้ ให้ดูจริงๆนิสัยของตนเองเป็นสำคัญ เพราะมันเป็น “สังคมแห่งชีวิต!”

“ถ้าใจยังสงบไม่ได้ ศึกษาสงบไม่ได้!”

๙) ตัดปลิโพรความกังวล ให้น้อยลงให้มากที่สุดจนกระหึ่ม

หมวด กังวล

๙) ไม่วิจารณ์-ไม่คาดหวัง-ไม่ตัดสินใด ๆ พึงอยู่กับปัจจุบันขณะ “ดูจ้าโคแม่ลูกอ่อนแล้วหนูน้ำ ชาเลื่องแล้วลูกน้อย หรือดูจังหวะตามดาวนักเรียน”

๑๐) วิปัสสนาภูมิทั้ง ๖ เป็นองค์คุณของนักปฏิบัติทั้งหลายที่ต้องเพียรให้มาก แม้กูพระไตรลักษณ์ก็ตาม อย่าให้ฝังอยู่เป็นเพียงแค่ความจำ แต่ให้ฝังรากลึกลงให้ถึงปัญญาณจริงๆ จะแลเห็นทางพันทุกข์ปราภูมิขึ้นกับใจตามลำดับ

๑๑) การจะปิดอบายภูมิได้ ต้องใช้ปัญญา ปัญญาเมื่อ ๔ ได้แก่

๑. สุตamyปัญญา ปัญญาเกิดจากการสัมผัสด้วยคีกษาเล่าเรียน

๒. จินตamyปัญญา ปัญญาเกิดแต่การคิดพิจารณาหาเหตุผล

๓. ภารนา�yปัญญา ปัญญาเกิดแต่การฝึกอบรมลงมืออปฏิบัติ

ภารนา�ปัญญา เกิดด้วยลักษณะปัจจัยภายนอก ๔ ได้แก่

๑. สาตรอกสัมปชัญญะ รู้ตระหนักรู้ชัดว่าอะไรประโยชน์-มีใช่ประโยชน์

๒. สังปายสัมปชัญญะ รู้ตระหนักรู้ชัดว่าอะไรเหมาะสม

เกื้อคุณให้มากแก่ตน

๓. โคงรสัมปชัญญะ รู้ตระหนักรู้ชัดว่าอะไรเป็นกิจหน้าที่เป้าหมายที่ควรทำ

๔. ອສັມໂມහສັມປັບປຸງ ຮູ້ຕະຫັກຂັດວ່າໄມ່ທລງ ມີສົຕິໃນ
ກາຣເຄລື່ອນໄຫວ ໄມ່ເພລວໄມ່ຮູ້ເຮືອງມາຍ ໄມ່ທລງຖຸກ
ຫລອກດ້ວຍອາຮມນົກຮາບທວາຮຈາກກາຍນອກ ໄມ່ທລງ
ເປັນຕົວເປັນຕະນອງເຮົາ

(៤) ຜຣມອັນທຳໃຫ້ລາດ (ກັບພຕາຫວຽມ) ៦ ອຢ່າງ ໄດ້ແກ່

១. ອລາດຮູ້ໃນກຸລະແລະຈັກຮຽມ(ສັມມາທິງງົດ)
២. ອລາດຮູ້ຫີກເລື່ອຍງອກຸລະແລະຄວາມເສື່ອມ(ປາຣີສຸທິທິ່ລ)
៣. ອລາດໃນອີທີບາທສ້າງຄວາມພອງໃຈ(ອີທີບາທ)
៤. ອລາດໃນຄວາມພາກເພີຍປະກັບປະຄອງຕ່ອນເນື່ອງໄມ່ທ່ຽດ
ຢັ້ງຕລອດ ၃ ວັນ ၃ ເດືອນ ၃ ປີ ໃນກາຣເຈົ້າສົຕິ
(ສັມມາວາຍມະ)

**៥. ອລາດໃນອຸບາຍແບບຄາຍແກ້ໄຂປັບປຸງໃຫ້ສຳເຮົາ
(ໂຍນືໂສມນສຶກ)**

៦. ອລາດໃນກາຣວັກຫາກຸລະຫວຽມທີ່ໄດ້ກະທຳແລ້ວ(ສັມມັປປານ)
“ຄນມີປັບປຸງດີ ວັກຫາຈິຕິໄດ້ ຈິຕຕັ້ງ ວັກເຂົດ ເມດາວີ” (ຫວັມບທ

២៥/១៣ ພຣະພູທ້າວຈະນະ)

(៦) ຄນທີ່ປິດອາຍກຸມໄດ້ແລະບຣລຸຫຣົມ

ໝຶ້ນຍູ້ກັບເຫດຸປ່ຈັຍ ៥ ປະກາ

១. ທຳບຸນຢູ່ໄວ້ແລ້ວແຕ່ກາລກ່ອນໆ (ປຸ່ພເກຕປຸ່ນູ້ຕາ)
២. ເຊື່ອພຣະປັບປຸງພຣະພຸທ້າເຈົ້າ (ສັມມາທິງງົດ)
៣. ມີຄວາມເພີຍປະກັບປະຄອງຍ່າງມາກ (ວິຣີຍາຮັມກະ)
៤. ມີກໍລາຍານມີຕຽດໜື້ແນະ (ກໍລາຍານມີຕາຕາ)

ອຢ່າງໄຮກ້ຕາມ ພຶ້ມສັປປາຍ(ສປາຍ) ၃ ອຢ່າງ ໄດ້ແກ່ ອາວາສ

ອາຊື່ວະ ອາຫາຣ ອຸດຸ ອີຣຍາບັດ ອາຮມນົກ ແລະອາຈາຮຍ

ເປົ້າໝາຍສູງສຸດຂອງພຣະສາສນາ

ເປົ້າໝາຍສູງສຸດ ດື່ມ ດວມພັນຖຸກໍ່ ເປັນພຣະອຣີຍບຸດຄລ
ພຣະອຣີຍບຸດຄລ ດື່ມ ຜູ້ລະກິເລສໄດ້ ມີ ແ ຮະດັບ

໑. **ຂັ້ນພຣະສົດາບັນບຸດຄລ** ລະກິເລສໄດ້ ๓ ອຍ່າງ ໄດ້ແກ່ ລັກາຍ
ທີ່ມີ (ເຫັນວ່າເປັນຕົວຕນ) ວິຈິກິຈຈາ (ລັງເລສັງລັຍ) ສີລັພພຕປຣາມາສ
(ລູບຄຳຄືລ-ຄືອມຄລຕື່ນຂ່າວ) ຈະໄມ້ໄປເກີດໃນອບາຍກຸມອຶກແລະມີຄືລ໌ທໍາ
ບຣິບຸຮົນ ຈະເກີດອຶກໄມ່ເກີນ ໧ ທ່າຕີ ພຣະສົດາບັນມີ ๓ ຮະດັບ ໄດ້ແກ່

໑.๑ **ຂັ້ນເອກພື້ນ** ເກີດອຶກເພີ່ຍ່າຕີເດືອຍ

໑.໨ **ໂກລັງໂກລະ** ເກີດອຶກ ໂ-๓ ທ່າຕີ

໑.៣ **ສັຕະຫັດຕຸປຣມະ** ເກີດອຶກໄມ່ເກີດ ໧ ທ່າຕີ

໒. **ຂັ້ນພຣະສົກທາຄາມີບຸດຄລ** ລະກິເລສກາມຈາກະ ແລະປົງໝະ
ໄດ້ເບາບາງລົງໄດ້ອຶກ ແລະຈະເກີດອຶກເພີ່ຍ່າຕີເດືອຍ ພຣະສົກທາຄາມີ
ລະກາຽບຜູດສ່ວນເສີຍດໄດ້

໓. **ຂັ້ນພຣະອນທາຄາມີບຸດຄລ** ລະກາມຈາກະ ແລະປົງໝະໄດ້ເຕີດ
ຊາດ ແລະລະກາຽບຜູດຄໍາຫຍາບໄດ້ອຶກ ເນື່ອຕາຍລົງຈະໄປ້ປັ້ງເກີດບັນພຣະມ
ໂລກຂັ້ນສຸທ່າວາລ ແລະນິພພານທີ່ນັ້ນ

໔. **ຂັ້ນພຣະອຮ້ານຕຸບຸດຄລ** ລະກິເລສເພີ່ມໄດ້ອຶກ ແ ອຍ່າງ ໄດ້ແກ່
ຮູ່ປາກະ ອູ່ປາກະ ມານະ ອຸທົ່ວຈະ ອວິ່ຈາ ແລະລະກາຽບຜູດ
ເພື່ອເຈື້ອໄດ້ອຶກ ພຣະອຮ້ານຕຸບຸດຄລຮົມວິມຸຕິຫລຸດພັນ ໂ ແບບ ໄດ້ແກ່
ເຈົ້າວິມຸຕິ (ບຣລຸມານກ່ອນແລ້ວບຣລຸວິປໍສສນາງານ) ແລະປໍ້ງໝາວິມຸຕິ
(ບຣລຸວິປໍສສນາງານອຍ່າງເດືອຍຫຼືເວີເຮັກວ່າ ສຸຂວິປໍສສໂກ)

ສກາວແໜ່ງນິພພານ ມີ ໂ ໄດ້ແກ່

๑. กิเลสนิพพาน (สุปattiเสสniพพาน) นิพพานมีเบญจ
ขันธ์เหลือ

๒. ขันธนิพพาน (อนุปattiเสสniพพาน) ดับกิเลสไม่มีเบญจ
ขันธ์เหลือ

สำหรับองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์จะมีสภาวะธาตุ
นิพพานในกาลเมื่อสิ้นศาสนา พระธาตุจะเลดีงามกันที่โพธิบลังก์
ปริมณฑลข้างละว่าแสดงปฏิหาริย์แผรัศมีไปหมื่นโลกธาตุอยู่ ๗ วัน
จะพบได้แต่เทวดาทั้งปวง ไม่มีมนุษย์ เทวดาจะแต่งเครื่องลักษณะบูชา
ครบ ๗ วัน เต็มธาตุก็พวยพุ่งเผาราดุหายไป (อันตรธานมี ๕
ได้แก่ ปฏิเวชอันตรธาน๑ ปฏิบัติอันตรธาน๑ ปริยติอันตรธาน๑ ลิงค
อันตรธาน ๑ และธาตุอันตรธาน เป็นลำดับสุดท้าย) (ดูมนุษย์เล่ม ๔ หน้า ๘๐)

ผู้หลักกิเลสขันพระโลсадบันบุคคล เป็นผู้เข้าสู่ภาวะแส้นนิพพาน
จะเหลือยกเป็นสุคโตไม่มีย้อนกลับ

สักกายทิฏฐิ คือ การเห็นว่าเป็นตัวตน เป็นตัวเราของเรา แล้ว
เข้าไปยึด (อุปทาน) เป็นสังโภชน์เครื่องผูกสัตว์ไว้กับโลก ซึ่งแท้จริง
พระพุทธองค์ได้ทรงจำแนกตัวเรารออกเป็นวิปัสสนาภูมิ ๖ เช่น ขันธ์
๔ ได้แก่ รูปขันธ์ และนามขันธ์ (เวทนาขันธ์ สัญญาขันธ์ สังขาร
ขันธ์ วิญญาณขันธ์) ว่าไม่ใช่ตัวใช่ตนเราเชา

เมื่อเข้าไปยึด (อุปทาน) ขันธ์ว่าเป็นตัวเป็นตนเราเชา จึง
กล้ายึนกิเลส “อุปทานขันธ์” พระโลсадบันท่านลักษารยืดขันธ์ ละ
อุปทานขันธ์ได้ จนหมดอาลัยเยื่อไปว่าไม่ใช่เรา

วิจิกิจชา คือ ความลังเลงสัยในกฎธรรมทั้งหลาย ไม่เชื่อ
ในตถาคตโพธิสัทชา คือ พระปัญญาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

เป็น ๑ ใน นิวรณ์ ๕ เป็นเครื่องกันการกระทำความดี
 เป็น ๑ ใน อนุสัย ๗ เป็นกิเลสนอนเนื่องในขันธัณдан
 เป็น ๑ ใน สังโยชน์ ๑๐ เป็นเครื่องผูกมัดสัตว์ไว้กับโลก
สีลัพพตปramaส คือ การยึดถือคีลพรตอย่างมagy เชื่อว่า
 ขลังว่าศักดิ์สิทธิ์ พิธีกรรม เป็น ๑ ใน สังโยชน์ ๑๐ และ เป็น ๑ ใน
 อุปทาน ๔ เรียกว่า สีลัพพตุปทาน ยึดมั่นคีลวัตรด้วยอำนาจกิเลส
 ถ้าสลัดสมมุติออกจากได้ จิตก็อิสระหลุดพ้นจากโลกไปสู่วิมุติ อยู่
 พ้นโลกเหนือโลก เป็นโลกอุดร (โลกุตтарะ)

ลำดับขั้นของบุคคลที่ถึงขั้นพระอริยบุคคล

๑. ปุถุชน คนหนาด้วยกิเลส ทำบาปมากกว่าบุญ	}	มีมาก
๒. กัลยาณปุถุชน คนที่ทำบุญปนบาป		
๓. กัลยาณชน คนที่มีศรัทธา คีล สุต ใจ ใจ ใจ ใจ
(ยังเรียนเกิด-ตายอยู่) ถ้าล่วงคีลเพียงครั้งเดียว (เล็กน้อย) และ ^๑
ปฏิบัติธรรมถึงขั้นรู้สุป-นาม เกิด-ดับ (ปจจยปฏิคหญาณ ญาณที่ ๒
ในโลหสญาณ) ข้ามพ้นวิจิกิจชา ความลงลึกในพระรัตนตรัย และรูปนาม
ขันธ์ห้า เป็นกงข่าวิตรณิวิสุทธิ์ได้ จนถึงขั้นจุลโลดาบันจะปิดอยภูมิ
<u>ได้เฉพาะชาตินี้</u> (มีน้อย)		

๔. **โลดาบันบุคคล** ละสังโยชน์ ๓ เลี้ยได้ และคีลห้าบริสุทธิ์
 ละพุดเจ้าได้เด็ดขาด และพยายามปฏิบัติเพื่อละพุดส่อเลี้ยด คำหยาบ
 และเพ้อเจ้อเป็นลำดับไป สามารถปิดอยภูมิได้เด็ดขาด และเข้าสู่
 กระแสพระนิพพานต่อไป (มีน้อยมาก)

การจะเข้าสู่กระแสน้ำพระโลดาบันบุคคลได้นั้น
 จะต้องปฏิบัติธรรมด้วยวิปัสสนากรรมฐาน ให้เกิดวิปัสสนาญาณ ซึ่งมี
 ๑๖ ญาณ (โลหสญาณ) ดังนี้

๑. **ນາມຮູບປັງຈິເລທຸານ** ດື່ອນ ປັນຍາຮູ້ກາງກຳທັນດຽນຮູບປັງ
ໄມ້ມີຕົວຕະເນາ-ເຂາ
๒. **ປັຈຍຍປົກຄະຫຼານ** ດື່ອນ ປັນຍາຮູ້ເຫດຸປັຈຍຂອງຮູບປັງ
ຕາມເປັນຈິງ
๓. **ສັມມສນຫຼານ** ດື່ອນ ປັນຍາຮູ້ເຫັນຮູບປັງນາມໂດຍຄວາມເຫັນ
ໄຕຣລັກຊົນ
๔. **ອຸທັພພຍຫຼານ** ດື່ອນ ຫຼານເຫັນຄວາມເກີດ-ຄວາມດັບແກ່ງ
ນາມຮູບປັງ
៥. **ກັງຄຫຼານ** ດື່ອນ ຫຼານກຳທັນດຽນຮູ້ອາຮມນົ່ວ່າມີເຫັນຄວາມດັບປິບ
ຂອງນາມຮູບປັງເນື່ອງ ၅
๖. **ກຍຫຼານ** ດື່ອນ ຫຼານຮູ້ຮູບປັງນາມເປັນຂອງນ່າກລ້ວ
၇. **ອາຫືນວຫຼານ** ດື່ອນ ຫຼານຮູ້ເຫັນຮູບປັງນາມເປັນໂທ໌
၈. **ນິພພິຫາຫຼານ** ດື່ອນ ຫຼານພິຈາຮານຮູບປັງນາມໂດຍອາກາຮ
ເປື່ອໜ່າຍ
၉. **ມຸນຈີຕຸກມຍຕາຫຼານ** ດື່ອນ ຫຼານປຣະດານາໄຕຮົ່ຈະພັນຈາກ
ຮູບປັງນາມ (ມັຈດາຕິດໝາຍ)
၁၀. **ປົງສັງຂາຫຼານ** ດື່ອນ ຫຼານພິຈາຮານຮູບປັງນາມຍົ້ອນກລັບປິບ
ພິຈາຮານຍົກໍ່ນຸ່ງພຣະໄຕຣລັກຊົນຫໍ່ໜ້າແລ້ວ ၅ ເລ່າ ၅ ອຢາກໜີ້ອຢາກພັນ
(ດຸຈັບຄອງໜ້າເຫຼົ່າອອກຈາກສຸມເໜື່ອງໄປໂດຍແຮງ)
၁၁. **ສັງຂາຮູ່ເປັກຂາຫຼານ** ດື່ອນ ຫຼານພິຈາຮານາໄດຍວາງວາງ
ເຂຍໃນສັງຂາຮູບປັງນາມ ດ້ວຍພຣະໄຕຣລັກຊົນ
၁၂. **ອນໆໂລມຫຼານ** ດື່ອນ ຫຼານທີ່ອນໆໂລມໄປຕາມລຳດັບຫຼານຕໍ່
ໄປລູ່ຫຼານສູງ ເພື່ອທັນແລະອນໆໂລມຕາມລຳດັບອອງຄໍ້ວຣມໃນໂພນີປັກຂີຍຮຣມ
ຕະ/ ປະກາຮ

๑๓. โคลตรภูณາณ คือ ญาณข้ามโคลตรจากปุถุชนขึ้นสู่อริยบุคคล มีนิพพานเป็นอารมณ์เห็น ความเกิด-ดับ ของรูปนามไม่ขาดสาย

๑๔. มรรคญาณ คือ มรรคญาณที่เกิดลีบต่อจากโคลตรภูณາณหันที่

๑๕. ผลญาณ คือ ญาณที่เกิดลีบต่อจากมรรคญาณ

๑๖. ปัจจเวกขณญาณ คือ ญาณที่พิจารณาทบทวนตรวจสอบ ตามรรค-ผลญาณ และกิเลสที่ยังเหลือ (โปรดหาอ่านรายละเอียดใน หนังสือมนุษย์เล่ม ๙ บริจเดทที่ ๙ เรื่อง กัมมัฏฐานสังคหวิภาค หน้า ๓๑) เมื่อได้คึกขามาถึงตรงนี้ เห็นที่ท่านจะต้องเริ่มรูป-นาม รู้จัก แยก รูป-นาม ให้ได้ก่อนเป็นเบื้องต้น และค่อยรู้เหตุปัจจัยของรูป-นามต่อไป นิพพานหรือนิโรธความดับกิเลส มี ๔ ระดับ

๑. วิขัมภนนิโรธ ระดับกดข่มนิรันต์ไว้ด้วยญาณ

๒. ตหัคคินิโรธ ระดับเจริญวิปัสสนาญาณ รู้รูปนาม เกิด-ดับ

๓. สมุจเฉหนนิโรธ ระดับดับกิเลสได้เต็ดขาด

๔. ปภวิปัสสทธินิโรธ ระดับดับกิเลสด้วยโลภุตตรมรรค

๕. นิสสรณนิโรธ ระดับดับด้วยการสัลตออก เป็นการ ดับที่ยังยืนจนเกิดจิตธรรมชาตุ อิสระ เป็นอมตธรรมนิพพานพ้นสมมุติ พ้นขันธ์ (ขันธวิมุตติ)

ขอให้คึกขามาด้วยการฟัง (อ่านหรือฟัง)-จำ (ลัญญา)-เข้าใจ (ปัญญา)-นำไปปฏิบัติให้เกิดปภวิเวช (ญาณ)

เรื่องสัญญาความจำนี่ สำคัญนัก พระพุทธองค์ทรงตรัสตอบ ปภวิปัสสษาชกในปภวิปัสสทูลว่า มีสัญญาเกิดขึ้นก่อนแล้ว ญาณปัญญาเกิดขึ้นภายหลัง (อ่านมนุษย์เล่ม ๙ หน้า ๔๙)

គຶກຂາຍຢ່າງໄຣ ດັກທີ່ຕ້ອງພລິກກລັບໄປອ່ານບາທັນ ຈ ອີກທີ່
ມຽນຄຸນນິພພານກີກິດຊື່ເຫັນທີ່ໃຈນີ້ແລະ!

ສຕິປັກສານທັນ ແມ່ນແສດງອຍຸ່ຕລອດເວລາ ແຕ່ເຮົາໄດ້ເຂົ້າປັບເທິ່ງ
ຄວາມສນໃຈເພີຍໃດ

ກາຍກົມືອຍ່ ເວທນາກົມືອຍ່ ແລະເວທນາກົມືອຍ່ທັນໃນກາຍແລະໃນ
ຈິຕ ຈິຕກົກຮັບຮູ້ອາຮມັນຮູ້ເວທນາອຍ່ຕລອດເວລາ ອາກາຮອງກາຍແລະຈິຕກົມ
ກະຮະບັດສະຫະທາງທວາຮທັນ ລ ເປັນຮອຮມແສດງອຍ່ ຕັ້ງແຕ່ຕົ່ນອນຈຸນ
ກະທັນຫລັບໄປ

ເຮົາໃຫ້ຄວາມສນໃຈອາຮມັນແລ້ວນີ້ບໍ່ໄໝ? (ລື້ມຕາ-ແຕ່ອຢ່າລື້ມຕັວ!)
ຈະອຍ່ປາປລ່ອຍໃຫ້ເປັນໂມສະໄປປະລ່າເລີຍ!

ເປົ້າໝາຍເຊື້ອຕິດຕະ (ເຊື້ອທີ່ມີຈຸດຈບ)

(ເປົ້າໝາຍເຊື້ອຕິດຕະ ອີ່ ການគຶກຂາຂອງປັ້ງປຸງໝາຍຫາງໂລກ
ເປັນການគຶກຂາເຮືອນຄິດເຮືອນນິກາເພື່ອໂລກຮອມ ລາກ ຍສ ສຽງເສີງ ຄວາມ
ສຸຂອັນມືລົກ ໂກຮ ທັນ ທີ່ແສບ, ເຜົດຮ້ອນແລະຫຍາບຄາຍ ເປັນ
ອັນຕຽຍຕ່ອກວຽກຮູ້ຮອມ ເປັນຄວາມສຸຂທີ່ຕ້ອງດິນຮນແສວງຫາ ປະ
ທິ່ນແມ່ລົງມຸມຊັກໃໝ່ລ້ອມຕົວເວົາໄວ້ແນ່ໜ້າ ຈນຍາກຈະຫຼຸດດອກມາ
ເພົະຄວາມຖຸກໜ້າຈຳຄວາມເລື່ອມລາກ ເລື່ອມຍົກ ນິຍາກ ທຸກໜ້າ ມົກຈຸມ
ອຍ່ໃນກາມວຽກງານ ຊາຕີແລ້ວໜ້າຕີແລ່ວຍ່າງໄມ່ມີວັນຈົບລື້ນ ແລະຈະເວີຍນ
ອອກຈາກວັດທະນາແສນຍາກ ເປັນ “ປະປະມະບຸຄຄລ” ເປັນອາຫານຂອງເຕົ່າ
ແລະປາ ຕ້ອງໃໝ່ບ່ຽນປະຕິ ອີ່ ບັດເຮືອນຍ່າງມາກ ຈ ແລະສອນຍາກ ອຸດ
ຂື້ນໄດ້ແສນຍາກເປັນເຊື້ອທີ່ໄມ່ມີຈຸດຈບ)

ເປົ້າໝາຍເຊື້ອຕິດຕະ ອີ່ ການគຶກຂາກາຮືອນເພື່ອຫຼຸດກຽມ
ຫຼຸດຄິດນິກ ເພື່ອກາຮສະວົກ ເປັນເຊື້ອທີ່ມີຈຸດຈບ

พระอริยบุคคล

มหากิริยาจิต → อรหันต์ → ปaganกิเลส (โลภะ, โถสະ, โมหะ) “ได้เด็ดขาด
- ฉะฟังคุเบกข้าหาวร ๖* - เป็นอัพพยากร กิริยาจิตพระพุทธองค์ คือ แบ้ม
พระโภษฐ์ อรหันต์ คือ ยึมเห็นไว้ฟัน พ้าผ่าไม่สะดึง (ตัตตรมัชฌัตตาเจตลิก)

- พันธุปากะวัณ - ไม่ปรุง

- ไม่เอาหังบุญและบาป (อุคณาภิตัญญติเหตุกปฏิสันธิบุคคล)

อนาคตมี - หัวเราะเบาๆ ที่ๆ พ้าผ่าสะดึงเล็กน้อย มีอาการ
เฉยเมยต่อการที่แมลงเข้าหู

สกหาตามี - หัวเราะดังเบา ๆ

โสดาบัน - ยิ้มหัวเราะเลียงดัง (ถ้าปุถุชน-ตัวโยกโคลง-นำตาไฟ燎)

*ปิดอยู่ภูมิ ๔ - เกิดอีกไม่เกิน ๗ ชาติ

จุลโสดาบัน*

ความเห็นเกี่ยวกับ “จุลโสดาบัน” (ภาษาบาลี เขียนว่า จุฬโสดาบัน)

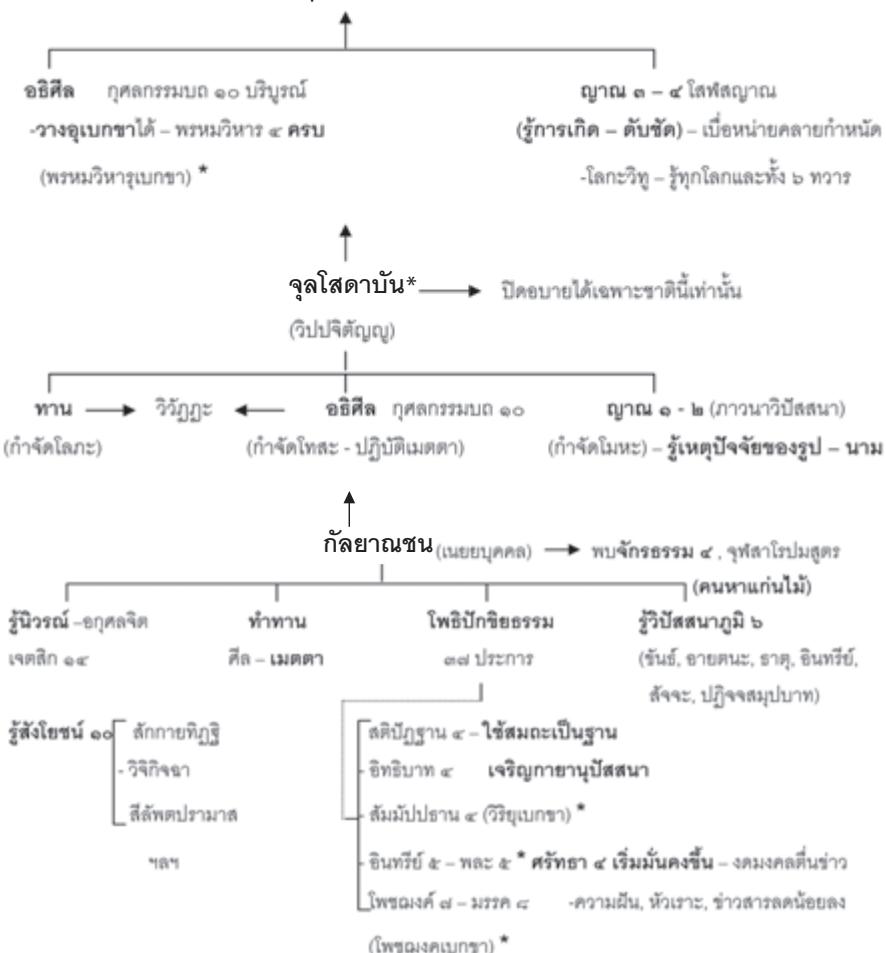
เป็นลิ่งที่ปรากฏภายหลังพุทธบรินพพาน (จากอรรถกถา-ถีกาจารย์)

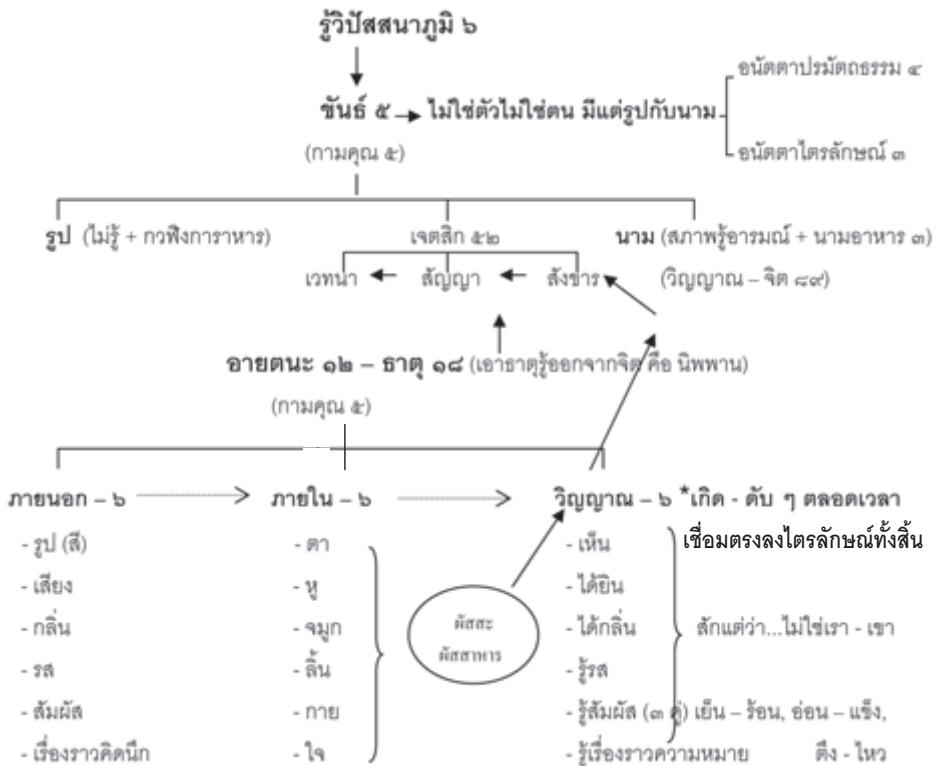
จุลโสดาบัน มีที่มาในวิสุทธิมรรค เมื่อผู้ปฏิบัติ(พระโดยควรจะ) ผ่าน
“กังขาวิตรณวิสุทธิ” (วิสุทธิที่ ๔ ในวิสุทธิ ๗) หรือ “ปัจจยปริคคทญาณ”
(ญาณ ๒ ในโสดาบัน ๑๖ ดูรายละเอียดที่หน้า ๓๗) ย่อมข้ามพ้นความ
สงสัย ๘ ประการ (ไม่ส่งสัยในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ขันธ์อดีต
ขันธ์อนาคต และขันธ์ทั้งอดีตและอนาคต ไตรสิกขา และปฏิจสมบูปบาท) รู้
เหตุปัจจัยการเกิดขึ้นและดับไปของรูป-นามแต่ยังเป็นโภกภัยญาณย่อ้มเสื่อมได้
ถ้าญาณไม่เลื่อมจะปิดประตูอย่างได้เพียงชาตินี้เท่านั้น ส่วนชาติตัดไปไม่นั่นเอง

จุฬโสดาบัน แบ่งเป็น ๕ ระดับ ตามกำลังของอินทรีย์ ๕ ดังนี้

๑. สัทธินทรีย์ แก่กล้า ปิดอยู่ภูมิได้ ๑ ชาติ

๒. **วิริยินทรีย์** แก่กล้า ปิดอยู่ภูมิได้มากกว่าสัทธินทรีย์
 ๓. **สตินทรีย์** แก่กล้า ปิดอยู่ภูมิได้มากกว่าวิริยินทรีย์
 ๔. **สมารินทรีย์** แก่กล้า ปิดอยู่ภูมิได้มากกว่าสตินทรีย์
 ๕. **ปัญญินทรีย์** แก่กล้า ปิดอยู่ภูมิได้มากกว่าสมารินทรีย์
- ปานิยังคะ ๕** (สุโค = ไฟเรือย ไม่มีย้อนกลับ)
 -**โลสาปัตติยังคะ ๔** -**ดุสิตาเหวโลก** (ชั้นของเทพที่เป็นบัญชาติไปเกิด)

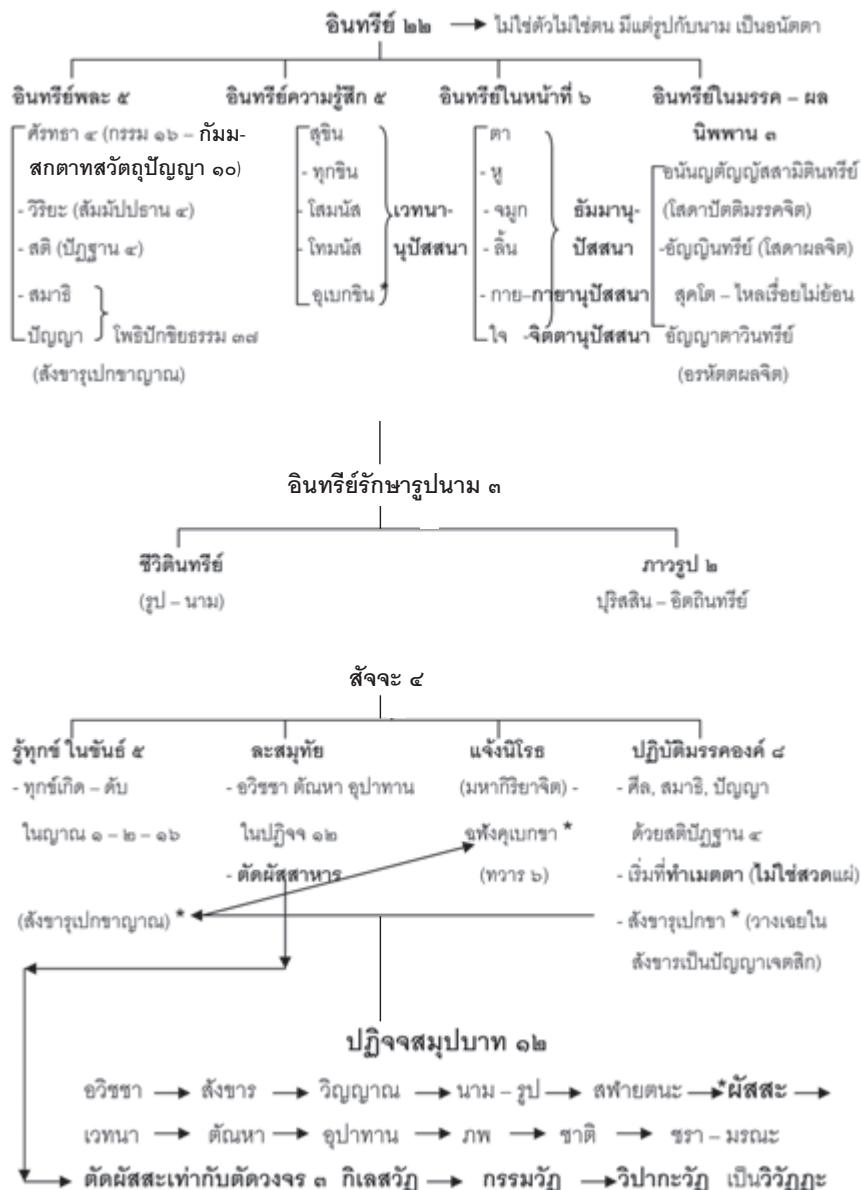
*ผัสสะ ๖ ตั้งแต่เกิดจนตายเกิดจากกรรมเก่าในอดีต ถ้ายอมรับได้ (ว่า อื้อ! นั่นของเราได้ทำเอาไว้) จะไม่ป่วย ไม่ชอบ-ชัง ต้องยอมรับศรัทธา ๕ ให้ได้ ให้ เชื่อในธรรม เชื่อผลของกรรมและเชื่อว่าทุกคนมีกรรมเป็นของตน สติจะเกิดเร็ว และ สติเป็นเหตุให้ลัขปัญญา (ศรัทธา-วิริยะ-สติ-คีล-สามาธิ-ปัญญา)

เมื่อรู้ขันธ์ ๕ ก็จะให้รู้อุปahanขันธ์ทั้ง ๕ เสียด้วย และรับสอนอุปahanของเสีย (มีมีเดเพระอยาก หยุดอย่างจึงหยุดยืด)

จะให้รู้ชาตุ ๑๙ ให้รู้ว่า “ลักษณะทั้งว่าเป็นชาตุ” ไม่ใช่ชีวิต ไม่ใช้ลักษณะ มันเป็น เตต่อละชาติ...แต่ละอย่างของมัน เช่นนี้เอง

ไม่มีตัวตน ผู้หญิง-ผู้ชาย ไม่มีเรา-เข้า ไม่มีสมมุติ จึงถึงวิมุติ!

ข้อควรจำ

(๑) **สภารธรรม (รูป-นาม)** มืออยู่ที่ตัวเรากำลังปรากวิ เกิด-ดับ และเกิดใหม่oyer ตลอดเวลา จิตเกิด-ดับ วินาทีละหนึ่งล้านล้านครั้ง จิตขึ้นสู่วิรรับรู้อารมณ์ทavar ต่าง ๆ ครั้งละ ๑๗ ขณะ สติเกิดทีละ ๗ ขณะ (ชวนะจิตแพ้อารมณ์ชอบ-ซัง) รู้แยกรูป-แยกนามแต่ละอย่าง ให้ได้ว่า ไม่ใช่เรา ไม่ใช่เขา ไม่ใช่ผู้หญิงผู้ชาย ไม่ปุง ไม่อธิบาย ไม่ชอบ ไม่ชัง ไม่ดี ไม่ชั้ว ไม่เวิรารณ์ ไม่ตัดสิน

“จงหอดตัวเชื่ออยู่ในความเป็นอิสรภาพเดียวกับท้องฟ้า ไม่เรียกมันว่าดีหรือไม่ดี (ดวงใจเช่น)”

(๒) **ใส่ใจลงไว้ในนามอาหาร** ๓ ที่ผัสสากหาร (“ผัสสะ”) มโน ลัญเจตนาหารและวิญญาณามาหาร ในทavar ทั้งหกจนชำนาญ จะเป็น ชนกกรรมนำเกิดชาติต่อไป เมื่อจิตจิตดับ-ปฏิสนธิจิตเกิด ในมรณะ ลั้นกาล (สันตติปิดบังอนิจจัง, อริยาบถปิดบัง~~ทุกขั้ง~~, ชนะลัญญา ปิดบัง~~อนัตตา~~, สุภะปิดบัง~~อสุภะ~~) เป็นติเหตุกะปฏิสนธิในชาติต่อไป

๓) “อาตามี สัมปชานิ สติมา วินัยยะ โลเก อกิชณา โภมนัสสัง” เพียรใส่ใจในสติให้ยิ่ง จนเห็นแจ้งด้วยปัญญา ย่อมดับทุกโถมนัสเสียได้ ชีวิตย่ออมเมืุ่ดุจลบ

- รู้ตัวทั่วทั้ง ๑๐ ทิศ ทั้งเบื้องลุ่งเบื้องต่ำเบื้องหน้าเบื้องหลัง และเบื้องเดียง ตลอดทั้ง ๓๖๐ องศา

- รู้ผัสสะของกายอธิยาบถ ๔, รู้เหมือนอยู่ในสุ่มไก่หรือ พองไข่หรือภายในใต้เล็บแสงกลางวันหรือสายนำฝักบัวใหญ่

- โโคแม่ลูกอ่อนกำลังเลื้มหญ้า ชำเลืองแลดูลูกน้อย (แต่ไม่เพ่งจ้องและไม่เหลือ)

- **ຊໍາເລືອງແລດູ ດຸຈົມມື້ດັກສູງຈະຕກລົງມາທີ່ຄອຂອງຕະນະນັ້ນ**
(ຮູ້ອູ້ທີ່ປ່າຍທາງຕາຫັ້ງສອງ)

- **ຕາໄຈ** ພັສັງຈັກຮວາລທີ່ນີ້....ເດື່ອວັນນີ້ (ກາຍໄຫວ-ຈິຕິນິ່ງ)
- **ອຢ່າສົງຈິຕອອກນອກ** (ຊ່ວງບນວ່າງ ຈຸ...ຊ່ວງລ່າງໜັກແນ່ນ)
- **ດີດເປັນໜູ້...ຮູ້ເປັນແມວ...ຄິດອອກມາແລ້ວ...ຖຸກແມວກິນໝາດ**
(ຄິດອອກມາແລ້ວ...ໝາໄດ້ຫັ້ງແມວແລະໜູ້)

- **ອຢ່າຂຶ້ນຮຣຖີໄຟແຮ່ງຄວາມຄິດ** (ອອກມາອູ້ນອກຄິດ...ຮູ້ຄິດ...
ດູຄິດ..., ອູ້ບຸນຝຶ່ງ...ອຢ່າລົງໄປໃນກະແສ້ນ້ຳ)

๔) “ຜູ້ພິຈາຮນໄຕຣລັກຊົນ” ເກີດ-ດັບ ຈຸ ອູ້ອູ້ຢ່າງໄມ່ມີກາລາງ
ວັນກາລາງຄືນ ເທົ່າກັບໄດ້ຄືກຸງງົງແຈເປີດປະຕູນິພພານໄວ້ໃນກຳມືອແລ້ວ”
ພິຈາຮນາລົງ “ອັພັງຄຸເບັກຂາ” ຕັດຕຽມໜັດຕັດຕາ ເປັນມາກົກລົງຈິຕ ທີ່ມີຈຸດບັນດາ

ໄຕຣລັກຊົນ ເປັນဓຣມນິຍາມ ເປັນກົມແຮ່ງຫຼຣມຫາຕີຂອງໂລກ ເຫຼຸ
ຕັ້ອງລະ-ຜລຕ້ອງລະ ແລ້ວຈະໄມ່ທຸກໆ!

៥) “ອຸທິສະບຸມີໄທ້ຈ້າກຮມນາຍເວຣໃໝ່ມາກ ຈຳເຂົາໂທລິກຮມ
ໄທ້ ນັ້ນກວານ ຕ ນາທີ ກົບຮຣລູຫຼຣມ” (ຈາກໂລວງໝູເກຍໝາມ
ອາຈິນຸັນສື່ໂລ ວັດປາສາມແຍກ ອຳເກອນ້າຫນາວ ຈັງວັດເພິ່ນງານ)

ສັນຍພຸທຮກາລ ມີຜົນຮາວາສປັບປຸງບັດສົມຜົນຮຣມປຣລູຫຼຣມ ສູ້
ຫຼຣມເທົ່ານີ້ຫຼຣມມີອູ້ມາກມາຍ ເຊັ່ນ ພຣະຫາພິມພິສາຮ **ຫັດຕປານີອຸບາສກ**
ຫຮຣມີກອຸບາສກ **ຈິຕຕຄຖນບົດ** ອຸປິສສະ-ໂກລິຕະ ອະນາດປິຜົກເຕຣະໜູ້
ປຸ່ງປັ້ນຫຼອຸບາສກ **ອຸຄະກຸມາຮ** **ອຸຄົມຫເສຣໜູ້** ໂມອຊີວັກໂກມາຮກັຈ ໜູ້ງ
ຄ່ອມ ຂູ້ຈຸດຕາ ພຣະນາງສາມາວັດ ວິສາຂາອຸບາສິກາ ສຸປປາສາໂກລິຍືດີຈາ
ສຸປປົງຢາອຸບາສິກາ ກາປີຢານີອຸບາສິກາ ນາງກາຟ້ອຸບາສິກາ ໄລ່າ ເປັນຕົ້ນ
(ປັບປຸງຫຼັກສິດໃນໜັກສື່ອມນູ່ໜູ້ຢ່າງລົ່ງ ໑໐ ການພະວັກ)

บางท่านลำเร็จถึงขั้นอนาคตเมือง(ที่ขึ้ดเล่นໃต้ชื่อ) ส่วนสันตติ
อำนาจอยู่ในพระพุทธเจ้า เกิดละอายสร่างเม้าฟังธรรมบรรลุอรหัต
อุคุชกุารเมาเหล็กับนักฟ้อนอยู่เจ็ดวันเกิดความละอายหายเม้าฟัง
ธรรมบรรลุอนาคตเมือง แม่เจ้าศากยะสรกานนิชีเมาก์ตาม แต่ก่อนตายมี
คีลบริสทธิ์ก็ยังได้บรรลุโสดาบัน
ดังนั้น จึงไม่ควรห้อแท้ใจ!

อย่าหลงทาง

ทาง คือ มารดา หรือ มารด

หลง คือ ทางผิด ไม่ใช่ทางถูก เป็นมิจฉาชัมราค ไม่ใช่สัมมา
มารด (สัมมาวรรณอย่างไร ให้หาอ่านในมนุษย์เล่ม ๙)

“ถ้าขาดพุทธิปัญญา และมิได้คึกคะ然是เปลี่ยบวินัย (พระธรรม)
คนทั้งหลายเหล่านี้ย่อมจะดำเนินชีวิตเหมือนกระปือตาบอดในกลางป่า”
(คันธารชาดก ๒๗/๒๑๔ โพธิลัต्तวรคณา)

“เล่าเรียนสำเร็จวิทยาก็ย่อมได้เกียรติ แต่การฝึกอบรมจริยธรรม^(จิต) แล้วต่างหากจึงจะพelsonติสุข (พั้นทุกข์)” (สตเกตุชาดก ๒๗/
๑๘๔ โพธิลัต्तวรคณา)

มิจฉาทิภูมิ คืออะไร?

คือ “ไม่สัมมาทิภูมิ” ไม่เชื่อกฎของกรรม ไม่เชื่อนรก-สวรรค์มี
ไม่เชื่อมรรค-ผลนิพพาน ไม่เชื่อพระพุทธเจ้า

มิจฉาทิภูมิ คือ มีความเห็นว่าเป็นตัว เป็นตน ไม่รู้รูป-นาม
เกิดดับ ลังเลงล้ายในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ลงล้ายในขันธ์
อดีต-อนาคต และหังออดีตและอนาคต เชื่อพิธีกรรม นับถือโศคลา^ง
เครื่องรางของขลัง สิ่งศักดิ์สิทธิ์ เพราะมีอิชชาเป็นหัวหน้าเป็นเหตุให้เกิด^{ตัณหา-}^{อุปทาน}เป็นทิภูมิปุathaณเห็นผิดไม่มีกัมมสกตาปัญญา

มิจฉามรรค คือ หลงผิด หลง 잘못 ไม่ระลึกว่า ไม่รู้ปัจจุบัน
ไม่รู้สภาพธรรมปัจจุบัน หลงไปกับอดีต-อนาคต ไม่อยู่กับปัจจุบันอารมณ์

เช่น **ปัจจุบันอารมณ์**ขณะที่กำลังเห็น ได้ยิน ได้กลิ่น รู้รส
รู้กระบวนการสัมผัสถูกต้องทางกายเจ็บ-ร้อน อ่อน-แข็ง ตึง-ไหว ฯลฯ
ปัจจุบันอารมณ์ขณะที่กำลังคิดนึกเรื่องราวความหมาย รู้แล้วหลงไป
ว่าเป็นเราทั้งหมด!

การระลึกได้ รู้สึกตัว คือ สติ-สัมปชัญญะ, ไม่เหลือ รู้สึกการรับรู้จุบัน รู้ปัจจุบันอารมณ์ขณะที่กำลังเห็น ได้ยิน ฯลฯ กำลังคิดนึกเรื่องราวความหมาย ให้รู้ว่าไม่ใช่เรา!

สภาวะธรรมของรูป-นาม

รูป ได้แก่ อารมณ์ ๖ (อายุตนะภายในอก ๖) คือ รูป เลียงกลิ่น รส สัมผัส เรื่องราวคิดนึกความหมาย หรือ อารมณ์ที่เกิดกับใจ

รูป ได้แก่ หวาน ๖ หรือ ปลาทูป ๖ (อายุตนะภายนอก ๖) คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

นาม ได้แก่ วิญญาณ ๖ คือ เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น รู้รส รู้สัมผัส รู้คิดนึกเรื่องราว รู้อารมณ์รู้ความหมาย

รูป กระทบ ตา ทำให้เกิดสภาวะธรรม คือ **เห็น** = สภาวะธรรมของรูป-นาม ฯลฯ **เสียง...**ฯลฯ

เห็น ได้ยิน...ฯลฯ เกิดแล้วดับ ๆ ๆ อย่าถือเอาโน้มนิธิ คือ รูปร่างและอนุพยัญญะนั่น คือ รายละเอียด **เห็น...**ได้ยิน...ฯลฯ เกิดแล้วดับ เกิดที่ไหน-ดับที่นั่น...ที่นี่...เดียวเนี่ย ๆ...niddeiywa ฯ...

ฝึกหัดสำรวม สังวรรวาง (อินทรีย์สังวร) ทางตาเมื่อได้เห็น...ทางหูเมื่อได้ยิน...ฯลฯ เป็นต้น ว่าไม่ใช่เรา!

ให้รู้เท่าเอาไว้กัน รู้ทันเอาไว้แก้ รู้เท่า-รู้ทัน รู้กัน-รู้แก้!

ได้นำแผนที่เดินทางมาให้ศึกษาแล้ว แต่ก็ยังมีคนเดินลงทางอยู่

ความหลงของนักปฏิบัติธรรมในปัจจุบัน

(๑) **หลงสวามนต์** การสวามนต์ก็เป็นความดีระดับหนึ่ง เป็นเพียงการเรียนชั้นอนุบาล แต่ควรรู้ความหมายในคำสอนแล้วนำเอามาปฏิบัติจะดีกว่า เปรียบเหมือนอ่านลากาญ่าแล้วกินยาทันที การสวัสดิโดย

ไม่รู้ความหมาย ก็เบรี่ยบเหมือนอ่านสลากรยาแต่ไม่กินยา ใช้แก้ไม่หาย
(ได้เพียงแค่yanวดยาทาระงับได้ชั่วครั้งชั่วคราว)

แม้ค่าาาocomพิธีกรรมถือนั้นนี หรือแม้กระหั้งໄສ่เลือสีตามวัน
นีก็คงหลง!

๒) ลงนั่งหลับตาหวานา การนั่งหลับตาหวานาก็เป็นความ
ดีระดับหนึ่งที่สูงขึ้นกว่าการสวัดมนต์แต่ยังเป็นการเรียบระดับประถมอยู่
การนั่งหลับตาหวานาเข้าๆ-เย็บๆ หรือไปปฏิบัติธรรมลำนักปฏิบัติ
ธรรมปีละ ๓ วัน ๗ วัน มันหนีนรักไม่ทัน มันปิดอยภูมิไม่ได้
 เพราะว่าอกุศลมันเข้ามาที่ใจ และเก็บสะสมไว้ใน gwang คดิจ ตลอดทั้ง
วันโดยที่เราไม่รู้สึกตัว gwang คดิจนีแหละจะนำเอกสารมันไปเกิด

พระพุทธเจ้าทรงสอนให้มีสติรู้ตัวอยู่ตลอดเวลา ทุกลมหายใจ
เข้า-ออก ดังนั้นมีเมื่อทำกิจการงานใด หรืออยู่ในกิริยาอาการอิริยาบถ^๑
ใด (ไม่ว่า yin เดิน นั่งหรือนอน)

“เชอทรงกายโดยอาการอย่างใด ๆ อยู่ ก็รู้ชัดว่ากำลังทรง
กายโดยอาการอย่างนั้น ๆ ...เชอเดินอยู่ ก็รู้ชัดว่ากำลังเดิน...เชอ
ยืน...นั่ง...นอนอยู่ ก็รู้ชัดว่ากำลังยืน...นั่ง...นอน...เมื่อเชอไม่ประมาท
มีความเพียร ล่งตนไปในธรรมอยู่อย่างนั้น ย่อมละความดำริพล่านที่
َاคั้ยเรือนแลี่ยได้...” (จากภาษาคตานสติสูตร ๑๔/๑๘๙)

จึงขอให้ทำความรู้สึกตัวอยู่ตลอดเวลา การรู้สึกตัว เป็นกุศล
ทำให้อกุศลไม่เข้า gwang คดิจ ย่อมนำกุศลกรรมไปเกิดเป็นสุคติ

ความรู้สึกตัว เป็นการผ่อนใช้หนี้กรรม(กรรมเก่า) แต่ถ้าหาก
เหลือสติเมื่อใด หนี้กรรม(กรรมใหม่)ก็เพิ่มขึ้นเมื่อนั้น

นีแหละ คือ ความหลงของคนทุกวันนี!

แล้วจะหมดหนี้ได้เมื่อไรกัน!

๓. หลงเพ่ง, จ้องหรือน้อมรำว่าจะเอากิเลสเป็นการเจริญ
สมาริหรือภาน ก็เป็นความตื่นกระดับหนึ่ง แต่ถ้าเพ่ง, จ้องหรือแม้
น้อมรำว่าจะเอามันเป็นกิเลส แม้สามิจจะดึงลงสู่อุปจาระ และอัปปนา
สามิจก็เป็นเพียงแต่ภาน มีความรู้สึกปีติ-สุข-เอกคัดตา มันพินทับหญ้า
กิเลสโลก โกรธ หลง ไม่ลด (จึงให้ปฎิบัติทางสายกลาง ไม่สุดโต่ง
ทั้งสองทาง ดูไปที่กรรมเป็นกลางๆ เช่น ใจกลาง...กลางใจ ไม่ยินดี-
ไม่ยินร้าย ไม่ชอบ-ไม่ซัง ไม่มีเข้า-ไม่มีเรอา)

อย่าหลงเอาภานฤทธิ์เดชอยู่เลย มันเป็นกิเลสชั้นดี ละยาก!

พระพุทธองค์ ไม่ทรงสรรเวริญญาณ ภานเป็นของอันต่ำธรรม
 เพราะกิจอื่นที่จะทำให้พ้นทุกข์ยังมีอยู่อีก (โปรดอ่าน “ชนัญชาโนสูตร” ว่า
 ด้วยชนัญชาโนพราหมณ์ ในหนังสือมนุชย์เล่ม ๑๐ หน้า ๑๐๓)

๔. หลงปฎิบัติเพื่อปราถอนเหพชั้นได้ชั้นหนึ่ง การปราถอน
 ไปเกิดบนเทวโลกก็เป็นความตื่นหนึ่ง แต่ยังไม่ดีแท้ เพระเทวดาก็ยัง
 ทุกข์เพราบั้งมีชั้นธ ถ้าอธิษฐานขอเกิดเป็นเทวดา ก็เท่ากับถูกอมนุชย์
 จับเอาไว้ (ทำรุขันธสูตร ๑๙/๒๒๒ ในหนังสือมนุชย์เล่ม ๕ หน้า ๑๖๕)
 เป็นเทวดาภัยทุกข์อย่างเทวดา เวลาเทวดาจะจุติ (ตาย) มีความเครีย
 โศกเสียใจอาลัยอวารณ์ในทิพยสมบัติ (โปรดอ่านเรื่อง “สุพรหมเทพบุตร”
 ในหนังสือมนุชย์เล่ม ๘ หน้า ๔๒๒ สุดท้าย)

๕. หลงปฎิบัติธรรม (ทำบุญกุศล-ความดี) เพื่อจะเอานั้นเป็น
 วัภภูมิ การทำบุญกุศลความดีทั้งปวงต้องไม่ทำเพื่อจะเอาก็ให้ทำเพื่อ
 จำกัดสละออกให้เป็นวิวัภภูมิ คือ ไม่ขอเกิดอีก (คนที่ยังไม่เลือกตาม
 สีวัน ติดพิธีกรรม เปลี่ยนชื่อ ติดนามสมมุติ และยังคิดถึงวันเกิด
 ของตัวเองอยู่ยังปิดอยภูมิไม่ได้แน่นอน) จงอย่าปฎิบัติธรรมด้วย
 การมีได้-มีเลี้ยง อย่าคาดหวัง อย่าตัดสิน (ถ้าเป็นวัภภูมิมันเป็นอวิชชา-
 ลั้งหารในปฏิจสมุปบาท)

เรื่องของคนหลงวันเกิดนี่ มีเรื่องเล่า มีอุบัติ-อุบลิกา สามีภรรยาคู่หนึ่ง อายุมากแล้วทั้งคู่เป็นนักปฏิบัติธรรม นัยว่าเข้าวัดทำบุญสร้างนำบ่อกว่าศาลามาตั้งแต่ยังหนุ่มสาว วันพระก็ถืออุโบสถศีลแต่ยังเที่ยวเสาะแสวงหาครูอาจารย์พระสูปฏิปันโนตามจังหวัดต่างๆ เสมอ และต้องตระเวนเดินทางไปทั่ว จะพุดคุยถึงพระสงฆ์ดังองค์ใดส่วนใหญ่ท่านจะรู้จักไปหมด

จากการที่ได้คบหาสนานธรรมสอนถึงแนวทางปฏิบัติธรรมดูเหมือนว่าท่านว่าท่านเข้าใจดี ก็คิดว่าท่านคงได้หลักแล้วหรืออย่างน้อยท่านคงปีดอยภูมิได้แล้ว คงจะไปเกิดอีกอย่างมากไม่เกิน๗ ชาติ

ภายหลังจากรู้จักกันมาได้ลักษปีเศษ วันหนึ่งสามีมาเล่าให้ฟังว่า ช่วง ๗ วันนี้เข้าต้องอยู่บ้านคนเดียว เพราะภรรยาวันเกิดไปกราบหลวงพ่อท่านหนึ่งอ้างว่า “เพื่อขอรับบารมีวันเกิด”

ผู้เขียนจึงถึงบางอ้อ! ว่าอุบลิกาท่านนี้ท่านเข้าใจคำว่าบารมีอย่างไรกันหนอ ท่านสร้างบารมีเองไม่ได้ต้องไปขอรับจากพระ แต่ผู้เขียนก็ไม่ได้ถามรายละเอียดว่า เข้าทำพิธีขอรับบารมีวันเกิดทำอย่างไร?

พระพุทธองค์ทรงตรัสให้ระลึกถึงความตายทุกломหายใจเข้า-ออก เป็นมรณะนุสติในอนุสติ ๑ พระพุทธองค์ไม่ได้ให้ระลึกถึงวันเกิดหรือชาตานุสติ มรณะนุสติไปนิพพานเป็นวัฏจักร แต่ถ้าเป็นชาตานุสติไปนิพพานไม่ได้หัก ก็ยังเป็นวัฏจักร พระยังหวังที่จะเกิดอยู่ เมื่อตายภูมิเกิดไม่ได้เหมือนกัน เพราะ “อายุ วรรณะ สุขะ ยศ และสรรค์ ไม่อาจถึงได้ด้วยการอ้อนหวานหรือประทาน แต่จะถึงได้ด้วยการปฏิบัติถูกตามเหตุปัจจัย” (นัยอุปนิสัชตร ๒๒/๔๗ พระพุทธเจตนะ)

พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า

“ตถาคตเป็นเพียงผู้ชี้ปอทางเท่านั้น หน้าที่เดินเป็นของพวกรือหงาย...”

“สรรพบาปทั้งปวงไม่ทำ ทำความดีบุญกุศลให้ถึงพร้อม (ด้วยไม่เอา) และทำจิตให้ผ่องใส”

“กรรมไม่ดำเนิน ไม่ขาว มีวิบากไม่ดำเนิน ไม่ขาว ย่อมเป็นไปเพื่อสิ้นกรรม” (พระพุทธเจ้า ภิกขุโทรวาทสูตร สูตรว่าด้วยโວหารแก่ผู้ทำตัวดังสุนัข โปรดอ่านในหนังสือมนุษย์เล่ม ๑๐ หน้า ๑๙)

๖. หลงไปเหี่ยวหาครูอาจารย์นอกกาย-ใจ นักปฏิบัติธรรมส่วนใหญ่มักตระเวนหาสำนักและครูอาจารย์นอกตัว ทั้ง ๆ ที่ภายใน-ใจรูป-นามมีอยู่ที่ตัว ครูผู้วิเศษ คือ พระไตรลักษณ์กิต-ดับ ตลอดเวลาจะซัดหรือไม่ซัด ไตรลักษณ์ก็ประจักษ์อยู่ตลอดเวลาแต่หลงไม่เข้าไปรู้ ก็ไตรลักษณ์ในกาย ในเวลา ในจิต ในธรรม นั่นแหล่เวทนาสุข-ทุกข์ในกายก็มี-ในจิตก็มี ทั้งกายและจิตรวมแล้วจึงเป็นธรรมานุปัสสนา (จากมหาสถิตปัญญาสูตร ๑๐/๒๕๗, ๑๒/๘๔)

“...ให้พึงตามรักษาจิต ดูจิตแม่ลูกอ่อนกำลังเลิมหญ้า ชำเลืองแลดูลูกน้อย จะนี้” (พระพุทธเจ้า)

“ผู้ได้พิจารณาไตรลักษณ์ อยู่อย่างไม่มีกลางวันกลางคืน ท่านหงายเหล่านั้น คือผู้ที่ได้ถือกฎแจเปิดประดิษฐะนิพพานไว้ในกำมือแล้ว” (ภัทเทกรัตนคณา)

“...แม้ในกาลก่อน ชนหงายเหล่ายข้ามโอชาด้วยหนทางสายนี้ ในอนาคตก็จักข้ามด้วยทางนี้ และในปัจจุบันนี้ก็ข้ามด้วยทางนี้ฯ”

๗. หลงไปเหี่ยวแสวงหาความพยายามให้ หลายคนลังเล

ສັສຍວ່າຕຸນໄດ້ຮູ້ຮຽນເຫັນຮຽນແລ້ວທີ່ອຍັງ ເຖິງວຽກເວນຫາເພື່ອຈະໄຫ້
ຄຽບາວາຈາරຍັງບ່ອງພຍາກຣນີໃຫ້ ແທນຄົນອື່ນເຂົາໄດ້ຮັບພຍາກຣນີວ່າເປັນ
ພຣະອົງບຸດຄຸລັ້ນນັ້ນຂັ້ນນີ້ກົດຍາກໃຫ້ເຂົາພຍາກຣນີໃຫ້ບ້ານ ອີ່ງນີ້ຍັງໄມ່
ມັນຄົງ ຄໍາມັ້ນຄົນແລ້ວຈະໄມ້ໄປຄາມໂຄຣ ເພຣະມັນປ່ອຈັດຕັ້ງຮູ້ເນພະຕົວ
(ກິນຜລໄຟ້ວ່າຫວານແລ້ວຮູ້ເນພະຄົນກິນ ໄປຄາມຄົນອື່ນທຳໄມ້) ຂໍ້ອສັງເກຕ
ຜູ້ເຂົ້າສຶ່ງກະແສ່ຮຽນໄດ້ເຂົ້າຍິນໄວ້ແລ້ວໃນບາກ “ວົງວອນ” ຂອໃຫ້ພຶລິກໄປອ່ານດູ

ຄໍາເຂົ້າສຶ່ງກະແສ່ຮຽນແລ້ວກຸ່ຄລທີ່ອກຸ່ຄລກີ່ໄມ່ເອາ ມັນເປັນ
ອັພພຍາກຕ (ກລາງໆ) ຈະໄມ່ຄາມໂຄຣ! “ບໍ່ຈັດຕັ້ງ ເວທີ ຕັພໂພ ວິບູຄູທິຕິຫາ”
ອຍ່າເຖິງໄປຝາກຫວ່າໄຈໄວ້ກັບຄຳພູດຂອງຄົນອື່ນ!

๙. ໂດຍສຽງຢ່າຫລົງປົງບັດຕິຮຽນທີ່ສຸດໂຕ່ງທັ້ງສອງທາງ ທາງ
ສຸດໂຕ່ງທັ້ງສອງທາງໄດ້ແກ່ ແມ່ກມ່ນກາມແລະກຣມານຕົນໄຫ້ລຳບາກ ໄນ
ອົກື່ອມາ-ໄມ່ໂທນັ້ນສ ໄນໂລກະ-ໄມ່ໂທສະ ໄນໜອບ-ໄມ່ໜັງ
ໄນ່ສຸດໂຕ່ງ ຄື່ອ ທາງສາຍກລາງທີ່ໄມ່ມີຂອງຄູ່, ໄນໜ້າຍ-ໄນ່ຂວາ,
ໄນ່ດຳ-ໄນ່ຂວາ ເປັນກລາງ ຖ້າໄນ່ຢືນດີ-ໄນ່ຢືນວ້າຍ

ທາງສາຍກລາງ ຄື່ອ ອຸເບກຂາ, ຂັ້ນຄຸເບກຂາທາວາງ ๖, ສັງຫຼັບປັກ
ຂາງໝາດ, ກິຣຍາຈິຕ, ນິພພານ (ຮຽນຈັກກັບປະວັດນັ້ນສູ່ຕຣເລີ່ມທີ່ ๔ ໜ້ຳ ๑๕-๑๗)
ຄົນຫລົງທີ່ນ່າກລົວມາກ ໄດ້ແກ່

ຫລົງໄປເກີດເປັນລັດຖຸ ເປັນທ່ວາດາ-ພຣມຮັດ ເປັນຄົນພິກາຮັບໝາໄປ່ຮ
ວັດຄັດຕັ້ງສະຫ່າຍືກິນຄໍາ ໄປເກີດໃນເຄື່ອນທີ່ໄມ່ມີຜູ້ກ່າວສອນຮຽນ ๑ ແລະ
ແມ່ມີຜູ້ກ່າວສອນຮຽນແຕ່ເປັນມີຈາທິງງົງ (ຫລົງທາຫວັນພົມແລະສູ່ເວທ່າໃນ
ການຄຸນແກ່)

ຄົນຫລົງພຣະເປັນຄົນມີຈາທິງງົງ (ໄມ່ເຊື້ອພຣະພູທ່າຈຳ) ນ່າກລົວທີ່ສຸດ
“ຈິຕທີ່ຕັ້ງໄວ້ຜິດ ຍ່ອມທຳຕານໃຫ້ພິນາຄຍິ່ງກວ່າຄັ້ງຄູ່ເວຣ ທຳຄວາມ
ພິນາຄແກກ້ກັນ” (ຮຽນປາກ ແກ້ໄ/ລະ ພຣະພູທ່າຈຳ)

คำตามที่ถามกันบ่อย

มีคนถามบ่อยๆ ว่า “เคยกราบไม่พ่อใจคนอื่น เช่น เพื่อนนายจ้าง ลูกน้อง หรือแม่แต่ญาติคนใกล้ตัว มักทำให้ตัวเรากราบหรือชุ่นเคืองใจบ่อย ๆ บางที่เครียดเก็บเอามาคิดอีกตั้งนานสองนาน บางที่ก็ข้ามวันข้ามคืน บางที่ก็เป็นเดือนเป็นปียังไม่หายกราบ หึ้ง ๆ ที่ก็กำหนดเจริญสติมาตั้งนานแล้วจะทำอย่างไรดี...?”

เรื่องนี้ ขอให้พิจารณาดังนี้

๑. เราเริ่มตั้งข้อกล่าวหา “คนอื่น” ว่า “มักทำให้ตัวเรากราบ” โดยไม่ค้นหาสาเหตุสมเหตุย (ไม่ส่งจิตเข้าข้างใน) เที่ยวนไปค้นหาข้างนอกตัว การเจริญสติจึงไม่ก้าวหน้า ยังหลุดออกจากทุกข์ไม่ได้ เพราะเจริญมรรคปฏิปทาอย่างไม่ถึงนิโรธ

๒. เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ตั้งแต่ตื่นจนหลับ(ตั้งแต่เกิด-จนกระหังตาย) อารมณ์ที่เข้ามายะทบ(ผัสสะที่ทวาร ๖) ทำให้ได้เห็น... ได้ยิน...ได้กลิ่น...รู้รส...รู้สัมผัส...เหล่านี้เป็นผลวิบากกรรมเก่า (กัมมัฏฐาน ๑๙/๑๔) เหล่านี้ ขอให้ยอมรับ อย่าบ่ายเบี่ยงปฏิเสธว่า ทำไม่ถึงต้องเป็นเรา? (ถ้าไม่ยอมรับเท่ากับว่า **เราเริ่มต่อกรรมใหม่ต่อไปอีก**)

สัตว์โลกต่างแสร้งหาแต่สุขเวทนา เมื่อไม่ได้ก็เป็นทุกข์ ครั้นเมื่อพอได้เห็น...ได้ยิน...ฯลฯ ต้องรู้ทันทีว่า “อ้อ ของเรา! รีบชดใช้หนี้วิบากนี้ทันที!” ไม่ควรบ่ายเบี่ยงหลีกหนี วิบากกรรมนี้แม้พระพุทธองค์ก็ทรงหนีไม่พ้น (แล้วอย่างเรา ๆ จะเหลืออะไร!) แม้จะหนีครานี้ ก็จะต้องได้พบได้เจอกวารหน้าอีก เพราะกรรมยังไม่ถูกชดใช้

ขยันใช้หนี้เร็ว หนี้ก็หมดเร็ว!

มีสติรู้การเสวยอาหารมณฑ์ชوب-ชัง ครั้งหนึ่ง ๆ ชวนจะจิตเกิดขึ้นเสวยอาหารมณฑ์เจ็ดชาขณะ จะตัดภาพชาติลงได้ที่ละเจ็ดชาติ แต่ถ้ายังมีชوب-ชัง ภพชาติก็เพิ่มอีกเจ็ดชาติเช่นเดียวกัน

นี้เป็นกรรมใหม่ทางมนุษยวาระให้คิด-พูด-ทำอภิมาเป็นกรรมปฏิ ๑๐ เมื่อมีสติก็เป็นกฎกรรมปฏิไม่ไปอย่าง

๓. เลิกคาดหวังว่าคนอื่นจะเหมือนเรา เพราะ “ทุกคนต่างกัน” กรรมเป็นของตัว” แม้เราก็เช่นเดียวกัน ไม่สามารถทำแผ่นดินให้เรียบเสมอก็เป็นหน้ากลองได้ฉันใดก็ฉันนั้น

๔. ขณะเห็น...ให้เห็นมากอยู่ที่กลางแก้วตาดำ (ไม่ใช่ที่รูปเห็น)...เป็นแต่ลักษ่าว่าเห็น...**(อัพพยากร-กลางๆ)**

ขณะได้ยิน...ให้ได้ยินมากอยู่ที่กลางแก้วหู (ไม่ใช่ที่เจ้าของเสียง)...เป็นแต่ลักษ่าว่าได้ยิน...

ขณะที่รู้ก็ลิน...รู้ส...รู้ล้มผัส...คิดนึก...ก็เช่นเดียวกัน...เป็นแต่ลักษ่าว่า...ฯ ขณะคิดนึก...ให้รู้เข้าไปที่คิดที่นึก...เป็นแต่ลักษ่าว่า...

“เก้าอี้ดันตรีใจ ใครครอง?” (มีเก้าอี้เดียวที่นั่งเดียว)

ถ้านายสติรู้เข้าไปนั่ง นายโกรธ (ราคะกำหนด) ก็อยู่ไม่ได้

ถ้านายรู้คิดเข้าไปนั่ง นายคิด ก็อยู่ไม่ได้เหมือนกัน

“พاتัวใจกลับบ้าน(ฐานใจ)ให้ถูก...ที่นี่...เดี่ยวนี่...” เก้าอี้ดันตรีใจ โครงการลังครอง?

“ให้อภิมาอยู่นอกคิดให้รู้คิด...ดูคิด-เห็นคิดแล้วไม่ทุกข์”

๕. ยอมรับลักษณะธรรมชาตามัณฑ์ของโลก คือ สามัญลักษณะได้แก่ ความไม่เที่ยง ความเป็นทุกข์ทอนอยู่ไม่ได้ ความบังคับสั่งการไม่ได้ เข้าจะเกิดก็เกิด-เข้าจะดับก็ดับ

“สิ่งทั้งหลายเกิดขึ้นแต่เหตุ และย่อมดับเพราเหตุ...”

เกิดแล้วก็ดับ เกิดที่تا ก็ดับที่ตา...เกิดที่หูก็ดับที่หู...ฯลฯ ให้พิจารณาความไม่เที่ยงตรงนี้ (มหาตัณหาสัชญสูตรเล่ม ๑๒ สูตร ๓๔)

๖. ยุคของโลก มี ๔ ยุค ได้แก่

๖.๑ กฤษดา�ุค ยุคแห่งคุณธรรมความดีบริบูรณ์

๖.๒ ไตรดายุค ยุคแห่งคนดี ๓ คนไม่ดี ๑

๖.๓ ทวารยุค ยุคคนดี-คนเลวกำกังกัน

๖.๔ กาลียุค หรือยุคแห่งความกาลี มีคนเลว ๓ คนดี ๑

ปัจจุบันนี้เป็นกาลียุค เป็นยุคธรรมชาติ ลดลงจากคุณธรรมความดี แม้กราฟทั้ง ภัย อายุ โรคร้ายและปัญญา ให้กลับไปอ่าน พุทธพยากรณ์ ๑๖ ประการให้ขึ้นใจจะละเอียด ไม่ดื่นนานเร่าร้อน ย่อมดับเย็น

ที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นนี้ ใช้ได้กับเหตุการณ์ทุกขณะที่เกิดความโกรธพยาบาทไม่พอใจ แม้ขณะที่เกิดการราคะ กำหนดยินดีพอใจ ฟุ่งซ่านคิดมาก วิจิกิจชาลังเลสัมถ์ต่างๆ นานา หรือห้อแท้หมดกำลังใจ

สถิติกำจัดนิวรณ์เครื่องกันความดีได้ชัดนัก

ทำได้อย่างนี้ ย่อมปิดอยภูมิได้อย่างแน่นอน!

อ้อ! ที่ท่านกล่าวว่า “ได้กำหนดเจริญสติมานานแล้ว แต่ไม่ก้าวหน้านั้น ท่านบอกลา(บอกดีน) พุทธภูมิแล้วหรือยัง?” ถ้ายังให้รีบบอกดีนเสียด้วย เพราะพุทธภูมิหนทางมันยังอีกยาวไกลนัก ให้ปรารถนาสากลภูมิเสียเถอะ จะเปากาย-เบาใจเร็วขึ้น

สมัยพุทธกาลบรรจุธรรมอย่างไร?

ทรงตอบปัญหาของพระมหาณพวารีและคิชย์ ๑๖ คน

(จากพระสุตตันต์เตปีญก ขุทอกนิกาย เล่ม ๒๕ สูตรที่ ๔๕-๗๐ ว่า
ด้วยมาṇḍ ๑๖ คน)

พระมหาณพวารี เป็นอาจารย์ใหญ่ ตั้งอาศรมสอนไตรเพท มี
คิชย์ระดับหัวหน้าคิชย์ ๑๖ คน แต่ละคนมีคิชย์อีกคนละหนึ่งพัน วัน
หนึ่งได้ตั้งโรงเจกทานสิ่งของไม่พอเจก ถูกขอทานชาวกาลิงคะที่ไม่
ได้รับเจกร้องด่าและสาปแช่งให้สมองแตกเป็นเจ็ดเสี้ยงภายในเจ็ดวัน
พวารีกลุ่มใจเกรงกลัวคำสาปจิตใจหัวน้าไฟไม่เป็นอันกินอันนอน เหວด
มารดาในอดีตชาติมากกว่า พระลัมมาลัมพุทธเจ้าจะช่วยได้

พระมหาณพวารี ทราบว่าพระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมสั่ง
สอนประชาชนมีผู้เลื่อมใสครั้ทชาจำนวนมาก โครงการทราบว่าทรงตรัสรู้
จริงหรือไม่ แต่ตนแก่ชรามากแล้ว จึงให้มานพผู้เป็นคิชย์ ๑๖ คน
ตั้งปัญหาให้คนละหมวดๆ ไปถูลตามปัญหา มีอธิษฐานพเป็นหัวหน้า
ออกเดินทางจากอาศรมฝั่งแม่น้ำโควารีพรหมแดเนเมืองอัสสกกะและ
เมืองอาฟกะ เดินทางไปเข้าเฝ้าพระบรมศาสดาที่ป่าสาณเจดีย์ รัฐมคธ
และถูลตามปัญหา

พระบรมศาสดาทรงอนุญาต ดังนี้

๑. อธิษฐานพ : สัตว์โลกถูกอะไรปิดบังไว้ จึงหลงอยู่
ในที่มืด?

- อะไรปิดบังให้สัตว์โลกให้ติดอยู่?
- อะไรเป็นภัยใหญ่ของสัตว์โลก?

- พระบรมศาสดา** : อวิชชา ความไม่รู้แจ้งปิดบังให้หลงดูจ
อยู่ในที่มืด
- ความอყາກ เป็นเครื่องฉบับไล่สัตว์โลก
 - ทุกข์เป็นภัยใหญ่ของสัตว์โลกนั้น
- สาม** : อะไรเป็นเครื่องกันความอყາก และจะ
ละได้ด้วยธรรมอะไร?
- ตอบ** : สติเป็นเครื่องกัน และจะได้ด้วยปัญญา
- สาม** : ปัญญา-สติ กับ นาม-รูป จะดับไป
ณ ที่ไหน?
- ตอบ** : เพระวิญญาณดับก่อน นาม-รูป จึง
ดับไป ณ ที่นั้น
- สาม** : ความประพฤติอย่างไรของชนผู้มีธรรม
และผู้ยังต้องคึกขา
- ตอบ** : ผู้มีธรรมได้พิจารณาเห็นแล้วและผู้ยัง
ต้องคึกขาอยู่ ต้องไม่กำหนดในการ
หั้งหาย มีใจไม่ชุ่นเม้า ฉลาดในธรรม
หั้งปวง และมีสติอยู่ทุกอริยาบถ (การ
หั้งหาย ได้แก่ รูป เลียง กลืน รส
ลัมพ์ทางกาย ทรงแสดงเหตุได้แก่
ปฏิจสมุปบาท คือ อวิชชา ตัณหา
อุปทาน เช้าไปยึดแล้วเป็นทุกข์)

ຂ. ຕິສສະເມຕເຕຍມານພ: ໄຄຮື່ອວ່າສັນໂດຍ?

ພຣະບຣມສາສດາ : ຜູ້ສໍາຮົມໃນການທັງຫລາຍ ມີສຕິຮະລິກໄດ້
ທຸກເນື່ອ (ທຽງແສດງໃໝ່ສີແລ້ວຈະກິດອິນເຮົ້າ
ສັງວຽກຄືລາມມາ ໂປຣດູສຕິສູງຕາຣ ແກ້ໄລ/ລາຍ)

ຕ. ບຸນຜນການພ: ເຂົ້ານູ້ໜ້າຢູ່ ບວກສຽງເທວາດາ ດ້ວຍອາຄັຍ
ວ່າ?

ພຣະບຣມສາສດາ : ເພຣະອຍາກໄດ້ຂອງທີ່ຕານປຣາດາ ຈຶ່ງ
ບູ້ຍຸ້ນບວກສຽງເທວາດາ

ຄາມ : ທ້າໄຟປະມາຫຼີຢູ່ ຈະຂ້າມພໍ້ນຫາຕີ່ຈາກ
ບ້າງຫົວ່ວ່າ?

ຕອບ : ຜູ້ມຸ່ງລາກທີ່ຕານຫວັງ ກໍານັດຍິນດີໃນກາພ
ໄຟຂ້າມພໍ້ນຫາຕີ່ຈາກໄປໄດ້

ຄາມ : ແລ້ວໂຄຣເລ່າທີ່ຂ້າມພໍ້ນຫາຕີ່ຈາກໄດ້?

ຕອບ : ຜູ້ໄດ້ໄຟມີຖຸຈົດປະພາດຕີ່ຂ້າມພໍ້ນຫາຕີ່ຈາກ
ກະທບປິຈີຕ ທາຄວາມອຍາກທະເຍອທະຍານ
ມີໄດ້ ຜູ້ນັ້ນຂ້າມພໍ້ນຫາຕີ່ຈາກໄດ້ (ກິເລສ
ກະທບປິຈີຕ ໄດ້ແກ່ ຮູປາມມົນກະທບປາຍຕານະ
ແລ້ວຮັດຕິຮິຈິຕເກີດຍິນດີ-ຍິນຮ້າຍ)

ຮ. ເມຕຕຸມການພ : ທຸກໆໃນໂລກ ມີມາແຕ່ວ່າ?

ພຣະບຣມສາສດາ : ເພຣະມີອຸປີ ດື່ອ ກຣມແລະກິເລສເປັນເທິງ

ຄາມ : ອົບ່າງໄຮຈຶ່ງຂ້າມຖຸກໍ່ຫາຕີ່ຈາກ ແລະໂຄກພິໄຮ
ຮໍາພັນເລື່ຍໄດ້?

ตอบ

- : ผู้มีสติดำเนินขั้มความอยาก อันให้ติดอยู่ในโลกเสียได้
- จงบรรเทาความเพลิดเพลิน ความยึดมั่น ถือมั่น วิญญาณก็จะไม่ต้องอยู่ในภาพ มีสติไม่เลินเล่อ ละความถือมั่นว่าเรา worse ของเรามีได้ จะข้ามทุกข์ชาติชาวน่าได้
 - ผู้ใดไม่มีกิเลสเครื่องกังวล ไม่ติดข้อ อุปนิสัยในการภาพ ไม่มีกิเลสอันตรึงใจ ไม่มี กิเลสอันกระทบจิต หากความอยากทะเยอ ทะยานมีได้ เรากล่าวว่าผู้นั้นข้ามพ้น ชาติชาวน่าได้ (มีสติ ละความยึดมั่นถือ มั่นเด้วตน ย่อเมพันจากทุกข์และโน้ม นิพพาน)

๕. โธกามณพ

- : พระองค์เป็นผู้ท้าความกังวลมีได้ ขอทรง เปเลี้องความลงลับเสิด

พระบรมศาสดา

- : เรากล้องความลงลับได้ ในโลกนี่ มีได้ เมื่อท่านรู้ธรรม ก็จะข้ามหัวงะเหล ให้ไป คือ กิเลสอันนี้เสียได้เอง

ถาม

- : ขอจงแสดงธรรมอันลังดกิเลส ไม่ต้อง อาศัยสิ่งใดเที่ยวไปในโลกนี่

ตอบ

- : อุบາຍเครื่องลงประทับกิเลส คือ มีสติ ข้ามความอยากที่ตรึงใจไว้ในโลกเสียได้

- ถ้าท่านรู้ความทายะโยคะของ yantra ก็ต้องเป็นบัน เป็นต่ำ ทั่วไป ที่ให้ติดข้อมูลในโลก แล้วตัดความอყาทำให้หาย อันเป็นเหตุเกิดในพันธุ์ (สติ เป็นธรรมอันสังคกิเลส กันนิเวศน์กาม พยาบาท รู้ตัวหนาแล้วละตัวหนา ยอมไม่เกิดอีก)

๖. อุปสีวามานพ	<p>: ขอพระองค์ตรัสรับอุปกรณ์ที่ห่วงเหนี่ยวไม่อ้าจข้ามหัวงน้ำทะเลขให้ คือ กิเลส ด้วยเสิด</p>
พระบรมศาสสดา	<p>: จะเป็นผู้มีสติเพ่ง อาศัยอุปกรณ์ว่าไม่มี ดังนี้ ท่านจะละกามทั้งหลาย เว้นจาก ความลงตัว เห็นธรรมที่ลินไปแห่งความ ทายะ อย่างให้ปรากฏชัดทั้งกลางคืน และกลางวันเสิด</p>
สาม	<p>: ผู้ไม่กำหนดในการทั้งหลาย อาศัยน้อมใจ ไปในอุปกรณ์ว่าไม่มีอะไร เป็นอุปกรณ์ (ากิญจัญญาณวนาน) จะไม่มีเลื่อม บ้างหรือ?</p>
ตอบ	<p>: ผู้นั้นจะตั้งอยู่ ไม่มีเลื่อมลิน</p>
สาม	<p>: เขาผู้นั้นจะยืนอยู่อย่างนั้นหรือจะดับ ขันธ์ปรินิพพาน</p>

- ตอบ** : เปลาไฟอันกำลังลมเป่าแล้วดับไป นับไม่ได้ว่าไปแล้วในที่ศีห์เหนั้นได้ ผู้รู้พันไปแล้วจากกองนามรูป ย่อมดับไม่มีเชื้อเหลือถึงความไม่นับว่าไปเกิดเป็นอะไรฉันนั้น
- ถาม** : ดับไปแล้ว หรือว่าเป็นแต่ไม่มีตัว หรือจะตั้งอยู่ยังยืน
- ตอบ** : เปญาจขันธ์ของผู้ดับปรินิพพานแล้ว มีได้มีกิเลสซึ่งเป็นเหตุให้เกิดการไปเกิดเป็นอะไรของผู้นั้นก็มีได้มี ตัดทางแห่งถ้อยคำที่จะพูดถึงผู้นั้นกว่าเป็นอะไรเสียทั้งหมด (มีสติเพ่งอยู่ในความว่างแล้วละกามทั้งหลายรู้กองรูป-นาม ย่อมดับเชื้อไม่เหลือ)
- ๗. นันทามานพ**
- พระบรมศาสดา**
- ถาม** : คนเช่นไรเรียกว่ามุนี?
- พระบรมศาสดา** : คนใดปราศจากการกิเลส ไม่มีความหวังไม่มีความทะยานอยาก เที่ยวอยู่ คนผู้นั้นแลเชื่อว่ามุนี (ผู้รู้)
- ถาม** : พระมหาณेहล่าได้เหล่าหนึ่ง ปฏิบัติคือและพรตเห็นว่าตนเปริสุทธิ์ข้ามพ้นชาติชราบ้างหรือหาไม่
- ตอบ** : สมณพระมหาณेहล่าได้ ละารมณ์ที่ตนได้เห็น ได้ฟัง ได้รู้ และกำหนดครรัตตนฯ เป็นโทษควรละแล้วเป็นผู้ท้าอาสวะมีได้เข้าเหล่านั้นแลข้ามห่วงน้ำได้ (มีสติรู้

อารมณ์ทางหารแล้วไม่กระทบจิต รู้เท่า
แห่งต้นเหงื่อ (ยินดี-ยินร้ายย่อ้มพันทุกข์)

- ๔. เหงມມານพ** : ขอพระองค์ตรัสรสบอกรธรรมที่ถอนต้นเหง
ข้ามล่วงต้นเหง อันติดอยู่ในโลก
- พระบรมศาสดา** : ชنمเหลาได้ บรรเทาความกำหนดพ้อใจ
ให้อารมณ์ที่รักซึ่งได้เห็นแล้ว ได้ฟังแล้ว
ได้ทราบแล้ว เป็นต้น เป็นคนมีสติมี
ธรรมอันเห็นแล้ว ดับกิเลสได้แล้ว ชน
ผู้ลงทะเบียนกิเลสได้แล้วนั้น ข้ามล่วง
ต้นเหงอันให้ติดอยู่ในโลกได้แล้ว (ธรรม
ที่ถอนต้นเหง คือ **มีสติมีธรรมอันเห็น**
แล้วด้วยความเกิด-ดับแห่งรูปนาม ย่อ้ม
ข้ามล่วงต้นเหงเลียได้)
- ๕. โถเทยymານพ** : ความพันเป็นเช่นใดในผู้ไม่ตั้งอยู่ในการ
ต้นเหงของผู้ไม่รู้ และผู้ข้ามล่วงความ
สงสัยเลียได้
- พระบรมศาสดา** : ความพันของผู้นั้น ที่จะเป็นอย่างอื่นอีก
มิได้มี
- ถาม** : จะรู้จักมุนีผู้มีปัญญาแท้หรือมีความหวัง
ทะเบียนทะยาน
- ตอบ** : คนมีปัญญาแท้ไม่มีความหวัง ทะเบียน
ทะยาน มุนีไม่มีกังวลไม่ติดอยู่ในการภาพ
(คนมีปัญญาอย่อมไม่ติดในการภาพ ด้วย

เหตุแห่งตัณหาวิໄได้มีและໄไม่ลงสัญใน
วิจิจิต ด้วยอาการรู้เท่าทัน)

๑๐. ก้าปปมาณพ : ขอพระองค์ตรัสบอกรธรรมอันเป็นที่พึง
ดุจเกาทางสากร เพื่อเป็นที่ทำนัก
อาศัย

พระบรมศาสดา : นิพพานอันไม่มีกิเลสเครื่องกังวล ไม่มี
ตัณหาเครื่องถือมั่น เป็นที่ลึ้นแห่งชาติ
ชรา茂รณะนี้เป็นดุจเกา คณเมสติ มี
ธรรมอันเห็นแล้ว ดับกิเลสได้แล้ว ไม่ตก
อยู่ในอำนาจของ Mara (คณเมสติมีธรรม
อันเห็นแล้ว ไม่ถือมั่นในตัณหา ย่อม
มีที่พึงดุจเกาทางสากร)

๑๑. ชตุกันณ์มาณพ : จงแสดงธรรมอันระงับกิเลสภำพให้
แห้งหายโดย

พระบรมศาสดา : จงทำลายความกำหนดในการเลียให้ลึ้น
ไม่ยึดไว้ด้วยตัณหาและมิจนาทิภูมิที่
เลียดแทงใจ จงทำความกังวลให้เหลือด
แห้ง สงบอาสวะเหตุแห่งความกำหนด
ในนามรูป (ธรรมอันระงับกิเลสภำพ
ได้แก่ มีสติสงบอาสวะแห่งความกำหนด
ในนามรูป)

๑๒. ภัทตราวุธมาณพ : ขอจงแสดงธรรมที่ละตัณหา ความหวั่นไหว
ต่อโลกธรรม ความเพลิดเพลินเลียได้

- พระบรมศาสดາ** : ນຳຕັ້ນຫາເຫດຖືອມັນໃນສ່ວນເບື້ອງບນ
ເບື້ອງຕໍ່າ ເບື້ອງຂວາງທັ້ງໝາດໃຫ້ລື້ນເຊີງ
ມີສົດໄມ້ຄືອມັນກັງລາໃນໂລກທັ້ງປົງ (ຮຽມ
ທີ່ລະຕັ້ນຫາ ໄດ້ແກ່ ມີສົດໄມ້ຄືອມັນຫັນນີ້
ໃນໂລກ)
- ຕ. ອຸທຶນມານພ** : ຂອພຣະອງຈົງແສດງຮຽມເຄື່ອງພັນ ເຄື່ອງ
ທຳລາຍອວິຊາ
- พระบรมศาสดາ** : ພຽມເຄື່ອງລະຄວາມພອໃຈໃນກາມແລະ
ໂທນັສເລີຍທັ້ງສອງອ່າງ ມູນເບັກຂາກັບ
ສົດເປັນຮຽມບຣິສຸທີ ເປັນເຄື່ອງທຳລາຍ
ອວິຊາ
- ຄາມ** : ໂດກມີອະໄຣຜູກໄວ້ ອະໄຣເປັນເຄື່ອງລັບຈະ
ຂອງໂດກ ແລະ ນິພພານພຣະລະອະໄຣ?
- ຕອບ** : ໂດກມີຄວາມເພລິດເພລິນຜູກໄວ້ ຄວາມຕຽກ
(ວິຕກ) ເປັນເຄື່ອງລັບຈະຂອງໂດກ ແລະ
ກລ່າວວ່ານິພພານພຣະລະຕັ້ນຫາເລີຍໄດ້
- ຄາມ** : ມີສົດຈະລຶກອູ້ອ່າງໂຮ ວິຫຼຸງຢານຈຶ່ງດັບ
- ຕອບ** : ເມື່ອໄມ້ເພລິດເພລິນເວທນາທັ້ງກາຍໃນ-
ກາຍເອກ ມີສົດຈະລຶກອ່າງນີ້ ວິຫຼຸງຢານ
ຈຶ່ງດັບ (ຮຽມເປັນເຄື່ອງລະກາມແລະ
ໂທນັສ ໄດ້ແກ່ ມູນເບັກຂາແລະສົດ ຍ່ອມ
ລະຄວາມເພລິດເພລິນໃນເວທນາທັ້ງໜ່າຍ)

๑๔. โปลามานพ : ผู้กำหนดหมายในรูป ลักษณะมณี ทั้งหมดได้แล้ว ล่วงรูป凡人 บรรลุ อาการจัญญาณภานได้แล้ว ควรทำอย่างไรต่อไป

พระบรมศาสดา : ผู้มีอัคคีย์ห้อมไปอาการจัญญาณ กพ ยอมพิจารณาเป็นสหชาติ ธรรม ในอาการจัญญาณภานนั้น แจ้งชัด โดยลักษณะ ๗ (ไตรลักษณ์) ข้อนี้ เป็นภานอันถ่องแท้ มีพรหมจรรย์ได้ประพฤติปฏิบัติแล้ว (ผู้ได้พิจารณาไตรลักษณ์ อยู่อย่างไม่เมิก郎วันกลางคืน ท่านผู้นั้นได้ถือกุญแจเปิดประตูพระนิพพานไว้ในกำมือแล้ว)

๑๕. โมฆราชมานพ : ข้าพระองค์จะพิจารณาเห็นโลกอย่างไร มัจจุราชจึงจะไม่เหลือเห็น

พระบรมศาสดา : จะเป็นคนมีสติ พิจารณาเห็นโลกโดยความเป็นของว่างเปล่า ถอนความเห็นว่าตัวเราของเรามีอยู่ทุกเมื่อ จะข้มล่วงมัจจุราชเสียได้ด้วยอุปายอย่างนี้ มัจจุราชจึงแล้วไม่เห็น (คนมีสติ พิจารณารูปนาม เป็นของว่างเปล่าจากตัวตน เมื่อไม่ยึดถือตัวตน ย่อมพ้นจากทุกข์)

- ๑๖. ปิงคิยามณพ :** ขอพระองค์ตรัสรับอภิธรรมที่ควรรู้เป็น
เครื่องละชาติชราในอัตภาพนี้
- พระบรมศาสดา :** ท่านจะเป็นคนไม่ประมาท ละความพอใจ
ในรูปเสีย จะได้ไม่เกิดอึก
- สาม :** ขอพระองค์ตรัสรับอภิธรรมที่ควรรู้
- ตอบ :** ท่านจะเป็นคนไม่ประมาทและตั้นเหาเลีย
จะได้ไม่เกิดอึก (จะมีสติละตั้นเหา ละ
ความยึดมั่นถือมั่น เป็นธรรมที่ควรรู้
และควรเจริญ)

**เมื่อพระบรมศาสดา ทรงพยากรณ์ปัญหาจบ มาณพห้ง ๑๕
คน จิตก็พ้นจากอาสวะ ไม่ถือมั่นด้วยอุปahan**

ส่วนปิงคิยามณพ มีจิตฟังช้านคิดถึงพราหมณ์พารวีผู้เป็นลุง
ที่ไม่ได้มามาฟังธรรมอันໄพเราะเช่นนี้ จึงໄไปอาจทำจิตให้ลินอาสวะได้
มาณพห้ง ๑๖ คน ทูลขออุปสมบท ทรงอนุญาตด้วยพระ
ว่า “จะเป็นเกิกขุมาเกิด ธรรมอันแรกล่าวดีแล้ว จะประพฤติ
พรหมจรรย์โดย” ดังนี้

ฝ่ายพระปิงคิยะ ทูลลาพระบรมศาสดากลับไปแจ้งข่าวแก่
พราหมณ์พารวีแล้วแสดงพระธรรมเทศนา แก่ปัญหา ๑๖ ข้อนั้นให้ฟัง
ภายหลังพระปิงคิยะ ได้บรรลุอรหัต ส่วนพราหมณ์พารวี บรรลุ
ธรรมากิลมัยเพียงเศษภูมิ (พระอนาคตมีบุคคล)

โดยสรุป

คำถามส่วนใหญ่ สามว่า

“จะข้ามพ้นความทุกข์ ชาติธรรมรถะได้อย่างไร?”

“ทุกข์มีมาแต่อะไร?”

“ธรรมอันสังคัดหรืออุบัյเครื่องทรงบรรพกิเลส เพื่อไม่ต้องเกิดคืออย่างไร?”

“จะข้ามพ้นกิเลสหรืออารมณ์ที่หน่วงเหนี่ยวไม่ให้ข้ามพ้นกิเลสได้อย่างไร? หรือ ธรรมเครื่องพัน เครื่องทำลายอวิชชาคืออะไร?”

“ธรรมอันถอนตันหา ข้ามล่วงตันหาได้อย่างไร?” หรือ

“ธรรมที่ควรรู้คืออะไร?” ฯลฯ

พระพุทธองค์ทรงตรัสพระธรรมเทศนาตอบ มีใจความส่วนใหญ่ดังนี้

(๑) **อวิชชา** คือ ความไม่รู้แจ้งปิดบังสัตว์โลกให้อัญในความมีดับอด...

ตันหา คือ ความอยากฉบับลั่นสัตว์โลกให้ติดอยู่...

(๒) **ผู้มีสติทุกเมื่อ ย่อมสำรวมในการ** (การคุณ ๕ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส) หั้งหulary ย่อมเป็นผู้มักน้อยสันโดษ ยินดีด้วยในของที่มีอยู่ ย่อมละความอยาก คือ ตันหาเสียได้

เพราะตันหาให้ทำการมหั้งกุศล-อกุศล จึงเป็นเหตุให้เกิดทุกข์...

เมื่อมีสติทุกการกระทำการ ย่อมข้ามพ้นตันหาความอยากเสียได้ย่อมไม่ทุกข์...

กิเลสอันตรึงจิต เป็นเหตุให้ติดข้องในภาพ พึงจะความเพลิดเพลิน ละความยึดมั่นว่าอัตตาของเราเสียได้

(๓) **สัตว์โลก** ถ้าทำการใดเพื่อความอยากได้ของที่ตนปราณนา ฝุ่นละอุกที่ตนหวัง ย่อมข้ามไม่พ้นชาติชรา茂ลง (ทรงตอบปุณณกามणพ)

- ๔) **ทูกข์** เป็นภัยใหญ่ของลัตต์โลกิก เพราะเหตุแห่งต้นหนานั้น...
สติ เป็นเครื่องกันต้นหนาความอยากนั้น...

มีสติอยู่ในทุกอธิยาบท มีธรรมได้พิจารณาเห็นแล้ว ไม่กำหนดในการ มีใจไม่ชุ่นมัว ฉลาดในธรรม (มิโยนิโสมนสิกิริ ย่ออมขับไล่owitzza ดูจำแสรงสว่างขับไล่ความมีดละนั้น)

๕) **สติเป็นธรรมอันสังคิกเลส** ข้ามความอยากที่ตรงใจไว้ในโลกเลี้ยดี... ยามได้อารมณ์กระทบจิต ย่ออมมีสติรู้เท่าทัน ย่ออมลະความเพลิดเพลินเลียดี

๖) **มีสติเพ่งอารมณ์...ไม่มี ๆ** (ว่าง ๆ อยู่) ผู้รู้ เช่นนี้ย่ออมพ้นจากกองรูป-นาม ย่ออมดับไม่มีเชือเหลือ การไม่เกิดเป็นอะไร ๆ ของผู้หันย่ออมไม่มี

๗) **คนไม่หวังไม่ทะเยอทะยานอยาก** (ไม่มีต้นหา) ย่ออมปราศจากกองกิเลสผู้หันเชื่อว่า ผู้มีสติเป็นผู้รู้

๘) **ผู้ใดบรรเทาความกำหนด** เมื่อเห็น...เมื่อได้ฟัง...ได้ทราบแล้ว คือ ผู้มีสติ มีธรรมอันเห็นแล้ว (เห็นสภาวะธรรมรูปนามเกิด-ดับ)

๙) **มุนี** แปลว่า ผู้รู้ (ผู้มีสติ) ย่ออมไม่กังวล ไม่ติดอยู่ในสภาพ

๑๐) **นิพพาน** เป็นแกากลางสาคร เป็นที่พำนักที่ไม่มีกิเลส เครื่องกังวล (เวทนา) ไม่มีต้นหา ไม่มีเครื่องถือมั่น (อุปทาน) ไม่ตกอยู่ในอำนาจมาร มีสติมีธรรมอันเห็นแล้ว

๑๑) **ผู้มีสติมีธรรมอันเห็นแล้ว** ย่ออมทำลายความกำหนดในการ (รูป, เสียง ฯลฯ) ปราศจากความกำหนด (ต้นหา) ในนาม-รูป โดยอาการทั้งปวง

(๒๗) **คนมีสติ** ย่อมไม่ถือมั่นกังวลในโลก สามารถนำตัวให้เหตุถือมั่นเป็นบัน เป็นต่ำ เป็นขวาง ท่ามกลางหั้งหมดให้ลื้นเชิง

(๒๘) **อุเบกษา กับ สติ** ที่เป็นธรรมบริสุทธิ์ เป็นเครื่องละกามความพอใจ (อภิชญา) และโภمنัสไม่พอใจเลี้ยหั้งสองอย่าง เป็นเครื่องกันนิวรณ์ เครื่องทำลายอวิชชา

เมื่อไม่เพลิดเพลินในเวทนาหั้งภายนอก-ใน, นาม-รูปย่ออมเกิด-ดับ ตัวห้าย่ออมดับ วิญญาณเจึงดับ สั้นชาร (เจตนากระทำการรرم) จึงดับ...อวิชชาจึงดับ

(๒๙) **ผู้ละรูปารามณ์** (อารมณ์ ๖) ได้หั้งหมด เห็นอยู่หั้งภายนใน (อายตนะภายนอกมีตา, หู ฯลฯ) ภายนอก (อายตนะภายนอกมีรูป เลียงฯลฯ) ว่าไม่มีอะไรแม้ลักษณะหนึ่ง ย่อมมีอธยาศัยหนึ่มไปในความว่างแจ้งชัดโดยไตรลักษณ์ ย่ออมเกิดภูณานเป็นผู้มีพรหมจรรย์จบแล้ว

(๓๐) **พึงเป็นคนมีสติพิจารณาเห็นโลกโดยความเป็นของว่าง** ถอนความเห็นว่าตัวของเราเลี้ยทุกเมื่อเิด ท่านจะข้ามล่วงมัจฉราชนเสียได้ (ทรงตอบโมฆราชภากเพ จากพระสุตตันตบัญชาก ชุมทางนิกราย เล่ม ๒๕ สูตรที่ ๖๙ หน้า ๔๕๑)

(๓๑) **ผู้ไม่ประมาท** (มีสติทุกเมื่อ) ย่ออมละตั้มหาก (ทางตา หู) เลี้ย ละความพอใจในรูป เลียง ฯลฯ จะไม่เกิดอึก นี้เป็นธรรม เครื่องละชาติธรรมะ...

สรุป ในที่สุดมาณพหั้ง ๑๖ คน ต่างบรรลุธรรม แม้พราหมณ์ พารีชี เป็นลุงฟังพระปีงคิยมาณพหวานถ่ายทอดพระธรรมให้ฟังอึกต่อหนึ่ง กับบรรลุอนาคตมีปุ่คคล

ຂ້ອສັງເກດ ປິງຄີຍມານພ ພັງທະນາຈາກພຣະໂອໜູ້ພຣະສາສດາ
ໄມ່ປຣລຸດຮຣມ ຕ່ວມເມື່ອ~~ແສດງ~~ຮຣມໃຫ້ຜູ້ເປັນລຸງຟັງ ທຳໃຫ້ຕັນເອງປຣລຸດຮຣມ
ໄດ້ດ້ວຍ (ຮຣມເທັນາກວານນັ້ນຢູ່ເປັນເຫດປັ້ງຈັຍໃຫ້ຕັ້ງຜູ້ແສດງຮຣມປຣລຸ
ຮຣມໄດ້)

ຈຶ່ງເປັນກຣດີຄຶກໜາປະກອບກາປປົງບັດືວ່າ ສັນຍພຸຖກກາລສາວກ
ປຣລຸດຮຣມອຍ່າງໄວ? ແລ້ວເລືອກປປົງບັດືໃຫ້ເປັນທີ່ສັ້ນປາຍ (ສບາຍ) ຕາມ
ຈົດຕົວນີ້ລັ້ນຂອງຕະເອາເອງເຈີດ

(ອົດຕາຕີຂອງໂມໝຣາໝານພ ເຄຍປຣາຄານຕຳແໜ່ງສາວກເອັດທັກຄະ
ທາງທຽບຈົ່ວປະບຸນ ເມື່ອຄົ້ງພຣະພຸທ່າເຈົ້າປະມຸຕຕະ ເລີ່ຍກັດຕົກກິກໜູ້ນີ້ແສນເປັນ
ບຣິວາර ອັນມີພຣະພຸທ່າເຈົ້າເປັນປະມຸນ ຕ່ວມຄົ້ງພຣະກໍລສປລັມມາລັ້ມພຸທ່າເຈົ້າ ເກີດ
ເປັນອຳນາຕິຍ໌ຂອງພຣະຣາຊາໃນນະຄອກຕັດຄວາຫນະ ໄດ້ອັກບວຊເຈຣິບູ້ຮຣມຕລອດ
ສອງໜົນນີ້ (ອາຍຸກັບສັມຍິນ້ນັ້ນ) ແຕ່ໄມ່ປຣລຸດຮຣມຈົນຈາຕືສຸດທ້າຍນີ້ມາເກີດເປັນ
ໂມໝຣາໝານພ ສ່ວນພຣະເຈົ້າກັດຄວາຫນະໄດ້ມາເກີດເປັນພຣາຮມນີ້ພາວເຮື່ອຜູ້ເປັນລຸງ
ໃນພຸຖກກາລນີ້ ໃນວັນກະທີ່ທຸກຄົນທີ່ເກີດມາ ທີ່ໄໝໃໝ່ຢາດກັນໄມ້ມີໃນໂລກ! ໂປຣ
ທາອ່ານຮາຍລະເອີຍດີໃນທັນລື່ອມນຸ່ງໆຍໍ່ ເລີ່ມ ๑๐ ການຄົນວກ ໜ້າ ໨໔໔-໨໔໕)

ກຸສໂລບາຍ ແລ້ວ ວິທີ

ກຸສລ ແປລວ່າ ນຸ້ມ ຈລາດ ທີ່ອຄວາມດີເປັນຄວາມສຸຂອຸນຍ ແປລວ່າ ວິທີກາຣ ທາຫນທາງ ບາງທີ່ເຊົ້າກັບເລື່ອໜໍາເລີຍມາຖາງອກຸສລດ້ວຍ ກຸສໂລບາຍ ໂມຍຕຶ້ງ ທາຫນທາງທີ່ວິທີກາຣໃນທາງໃຫ້ເກີດກຸສລປັນຍາ ໄນໃຊ້ກັບເລື່ອໜໍາເລີຍມາກຸສລ

(๑) **ປະຄອງຈິຕໄວ້ໃນກາຍອູ້ໃນອາຮມນີ້ເດີຍວາ ມີສົດຕາມດູ-ຕາມຮູ້ ອາຮມນີ້ໄດ້ເດີນເຊົ້າດູອາຮມນີ້ນັ້ນ ອຢ່າໃຫ້ສມາຮິລິງລຶກ ດ້ວຍກາຣເຂົາກັບ ປັນຍາກາຮູ້ເຫັນຈະເກີດຕາມມາ ອາຈດູຈຸດກະຮະບົບທີ່ອີຣິຍາບຄລື່ດ້ວຍກີໄດ້ (ປະຄອງຈິຕ ໄນໃຊ້ດູຈິຕ!)**

“ກາຍໄໝໄວ້-ໃຈ້ຮູ້ ຮະລູກດູທັງຮູ້-ທັງໄໝໄວ້”

(๒) **ຮັກໜາຈິຕໄວ້ໃຈ ດູທີ່ກາລກກາຍໄຕ້ລິນນີ້ ໃຫ້ອກມາອູ່ນອກຄືດ ແລ້ວດູຄືດຈະເຫັນຄືດເໜີມອນຍືນອູ້ນຍັງນຳມອງດູກະແນນ້າໄຫລອູ່ຂະນີ້ນ = “ໄມ່ທຸກໆ”**

“ດູເໜີມອນດູລະຄຣ ແຕ່ອຍ່າເຂົ້າໄປເລັ່ນລະຄຣເລີຍເອງ”

(๓) **ທຳຈິຕໄທ້ເປັນເອການນມຮຽດ ທາງສາຍກລາງທີ່ຈູ້ນສົດ ກາຍໃນກາຍ ເວທນາໃນກາຍກົມື ເວທນາໃນຈິຕກົມື ດູເກີດ-ດັບປິເທັນ “ກາຍໄໝໄວ້-ຈິຕນິ່ງ”**

(๔) **ຮູ້ສືບຕັວທ່ວພຣ້ອມທັ້ງເປົ້ອງບນ-ລ່າງ-ເຈີຍທີ່ປະລາຍທາທັ້ງສອງ ດູຈອູ້ໃນຟອງໄໝ ທີ່ອສຸ່ມໄກ ທີ່ອໃຕ່ນໍາຟນ (ຝັກບ້າວ) ດູຈໂຄແມ່ລູກອ່ອນ ດູຈໂຄຖູກຄລກໜັງ ດູຈມາດປັດຕູຈະຕກລົງທີ່ຄອຕນ ປລ່ອຍ ອຸເປກຂາໄປຕລອດທັ້ງກາຍວ່າງ ๆ ແຕ່ກົ້ງຮູ້**

(៥) **ຈັບຈິຕໄວ້ທີ່ທວາຣ ๖ ຈັບດ້ວຍສົດ ຈັບປັ້ງຈຸບັນຂະນະໃຫ້ໄດ້ດູຈ**

ຈອມປລາກ ລ ຮູ ແລ້ວລົງສູ່ທວາງໃຈ
“ທີ່ນີ້...ເດືອນນີ້ ທີ່”

၉) ເພິ່ນຈິຕເພີຍຮປະຕັບປະໂຄອງໃຫ້ຮັມຕ້ວາ ເຄາສຕິຄຸມຈິຕ-ດູ
ຈຸດກະຮທບທວາຮະໄຣເດັ່ນ-ດູກາຮເກີດ-ດັບຂອງອາຮມົນ-ທວາ-ວິນູ້ງານນັ້ນ

၁၀) ກຳໜັດຈິຕກັບອາຍຕະນະ (ນອກ-ໃນ) ໃຫ້ເປັນອັນເດີວັກນັ້ນ
ໄມ່ຂອບ-ຊັ້ນ ໄມ່ຍືນດີ-ຍືນຮ້າຍ ອຸບເກຂາ-ສັງຂາຮູ່ເປັກຂາງໝາຜົນທວາ ລ
“ໂກຮເປັນໜູ້ ຮູ່ເປັນແມວ ເນື່ອໂກຮອອກມາແລ້ວ ສູກແມວກິນໝາດ”
(ຈໍາໄດ້ທັ້ງແມວທັ້ງໜູ້!)

၁၁) ຕັ້ງຈິຕໄວ້ທີ່ໜ້າຜາກ ເດີນປຣານ(ຫີ່ອພັດຈັກຮວາລ) ຜ່ານ
ກະຮ່າມ່ອມ-ທ້າຍທອຍໄທລົງທ່ວ່າຮ່າງອົມເອີບປິດແຜ່ຊ່ານທ່ວ່າຮ່າງກາຍ ແລ້ວ
ອຢ່າລືມອຸທິປະບຸບູ ໃຫ້ແກ່ທຸກຕັ້ງສັດວ

၁၂) ວາງຈິຕໃຫ້ຍູ່ເໜືອອາຮມົນກີເລສວ່າໄມ່ໃຊ່ເວາ (ຜູ້ຫຼົງ-ຜູ້ໜ້າ
ວັດຖຸລົ່ງຂອງສ່ວນມຸນຕີ) ອູ່ເໜືອສ່ວນມຸນຕີໄໝວິທີບາຍ ໄມວິຈາර ໄມ່ຕັດສິນ ໄມ
ດີ-ໄມ່ຊ້ວ ໄມ່ດຳ-ໄມ່ຂາວ ມັນໄມ່ເຖິງ ເກີດແລ້ວກົດດັບ

၁၃) ຕາມດູຈິຕ (ຈິຕໄສ-ຊູ່ນ) ເຄາສຕິຄຸມຈິຕ ແກ້ວມືອນເຊື້ອກລ່າມ
ຄວາຍໄວ້ໄມ່ໃຫ້ກິນຂ້າວໃນນາຄະນັ້ນ

၁၄) ປລ່ອຍວາງອາຮມົນທວາ ລ ແລ້ວແຜ່ເມຕຕາ-ອຸທິປະບຸບູ ຢື່ງ
ພຣະອຣີຍເຈັບນຸກໂລກ ເຫວາດ ຖາຕີ ເຈົກຮມນາຍເວຣທັ້ງຜູ້ລ່ວງລັບ ແລ້ວ
ຢັງມີເກືອງຕິດ

၁၅) ເອຮາຕຸຮູ້ (ນາມຂັ້ນນີ້ ၃ ເວທະນາ ສັນນາ ສັງຂາ) ອອກ
ຈາກຈິຕ ດ້ວຍການຕັດຝັ້ນສະຫວາງ ລ ອຢ່າໃຫ້ລົງຄື່ງໃຈ ຄ້າລົງຄື່ງໃຈ ໄກ້
ພຶ້ງພິຈາറນາທີ່ເວທະນາຄື່ງຄວາມໄມ່ເຖິງ

၁၆) ຄ້າລົງຄື່ງເວທະນາ-ຕັ້ນເຫາ ໃຫ້ຮັບສໍາຮອກຕັ້ນເຫາ ດ້ວຍກາຍ

คตานิสติ อสุภารมฐาน จตุรธาตุ นาสีวัชิกา (ศพทั้งเก้า) ถ้ำลังถึง อุปahan ให้รีบลัดละวงให้ว่างโดยเริ่มอธิบายบท ๔ ใหม่ หรือรัวพุทธิชัมโม สังโโถ ฯ หรือ “โนมิวิมุตตาแห้ง โนมิวิมุตติยา”

(๑๔) **หายใจลึก ๆ** และกลั้นไว้ที่ลิ้นปี่ ให้จรวดกระดูกหลัง แล้ว แผ่ปล่อยลมออกให้เต็มกาย ถ้าทุกข์หนักให้ทำหล้าย ฯ ครั้ง

(๑๕) **ถ้าทุกข์มาก** ให้หายใจไว้ในอก ตั้งจิตไว้ที่ดวงตาหั้ง ๒ และ vrou อกให้เต็มหน้า สังเกตดูการเกิด-ดับ ทางทวาร ๖

(๑๖) **รักษารความป่วยเจ็บด้วยจิต** ด้วยการกำหนดจิตให้เป็น หนึ่งໃต้ลิ้นปี่ แล้วปล่อยวาง

(๑๗) **ดูจิตเกิด-ดับ** ด้วยการตั้งจิตไว้ที่ระหว่างตา และมอง ย้อนกลับลงในกายແப์ไปจนเห็นการเกิด-ดับ แล้วเลื่อนไปที่จุดหน้าผาก กลางกระหม่อมโคงรภูทัยทอย แล้วແปลงไปตลอดกาย

“ลึงได้ลึงหนึ่ง เกิดขึ้นเป็นธรรมชาติ ลึงหั้งมวลล้วนดับไปเป็นธรรมชาติ”

(๑๘) **ยกจิตไว้เหนืออรุป-นาม** โดยยกตั้งไว้ที่หน้าผากหรือ กลางกระหม่อม ดูให้เป็นอุเบกษาญาณว่าง ฯ เหมือนล่องหนังกลางแปลง ไม่มีตัวหนัง

(๑๙) **การปลองบจิต**

ถ้าจิตขาดครรฑา ให้เจริญพุทธานุสติ

ถ้าขาดความเพียร ให้เจริญมรณานุสติ

ถ้าเหลือสติ ให้เปลี่ยนอธิบายบท

หรือรัวพุทธิชัมโมสังโโถฯ แล้วอุทิศบุญจากถางทางบ่ออยๆ แล้วรีบดันหาลับปายะทั้งเจ็ดให้พับ (อาจารย์ อารามณ์ อธิบายบท อชาชีพ อาหาร อุตุ อาหาร)

ປລອບຈິຕດ້ວຍຄ້າງຄາວ-ງ່າເໜືອມ(ເພີ່ມແຕ່ຝ່າງພຣະສວດຍັງປຣລຸ
ຮຣມໄດ້) ສັນຕິອຳມາຕົມ ອຸດນຸກມາຮ (ແມ້ເພີ່ມສ່ວ່າມາກີຍັງປຣລຸ
ຮຣມໄດ້) ໄລໆ

(ຂ) **ທຳຄວາມວ່າງ** ສູງຄູຕາວິຫາຮຮຣມ ດຸຈຈອ້ານັ້ນກລາງແປລັງ
ວ່າງໆ ດຸຈອີສະຮ່ານເດືອຍວັກທົ່ວ່າ ເດືອຍວ່າງ
ເດືອຍໄມ່ວ່າງ...ກີກຳອຶກ... ດູຈີຕິໄສ-ໜຸ່ນ ທາສາເຫຼຸ ຕາມດູໄປສອນ
ຈິຕໄປ ປິດອບາຍໃຫ້ໄດ້!

ໂດຍສຽນ

ໃຫ້ເຂາສຕິຄຸມຈິຕ ຕາມຮັກໝາຈິຕ ເມື່ອຮັກໝາຈິຕໄດ້ ກາຍ ວາຈາ
ກີເຊື່ອວ່າໄດ້ຮັກໝາ ຈະພັນຈາກປ່ວງ ແ່ງມາຮ!

ຖົງກອນ

ທ່ານຜູ້ອ່ານຜູ້ເປັນກໍລາຍານໜາມຄົດດີທັງຫລາຍ!

ຂອງງວອນວ່າ ຍັງໄມ່ສາຍເກີນໄປທີ່ທ່ານຜູ້ອ່ານໄດ້ອ່ານແໜ້ນສື່ອ^{ເລີ່ມນີ້ຈະແລ້ວ} ທ່ານຍັງມີເວລາຕັດສິນໃຈທີ່ຈະຮັບຄຳຫ້າ “ປະກັນຊື່ວິຕົມປິດອບາຍໆກຸມື້” ແລະຕກລົງໃຈ ຄນ ບັດເດືອຍົນ໌! ແລ້ວຕັ້ງສັຕຍາໃຫ້ຈຸານວ່າ

“**ພູທະນຸ່ມ/ຈາ** ມຫາເຕະຫະວັນໂຕ **ຮຽມະນຸ່ມ/ຈາ** ມຫາປ້ົມໂຄງ
ສັກະນຸ່ມ/ຈາ ມຫາໂກຄະວໄທ ຕິໂລກະ ນາຄັ້ງ ອກົງປະຍາມີ່
ພູທັນ້າ ສຣນັ້ງ ດັຈລາມີ ຮັມມັງ ສຣນັ້ງ ດັຈລາມີ **ສັກ້າ**
ສຣນັ້ງ ດັຈລາມີ່າ

ໜ້າພເຈົ້າຂອອື່ງພຣະພູທັນເຈົ້າ ພຣະຮຣມ ພຣະສົງຫ້ ເປັນສຣນະ
ທີ່ພຶ່ງຂອງໜ້າພເຈົ້າ ໜ້າພເຈົ້າຂອຕັ້ງຈີຕິຈຳນາງໝູ່ງຕຽງປົງປົງບົດຮຣມສມຄວາກේ
ຮຣມ ເພື່ອຄວາມພັ້ນທຸກໆໆ ປະກັນຊື່ວິຕົມປິດອບາຍໆກຸມື້ໃນຫາຕິນີ້ ຂອງຈ
ສໍາເລົວຈາກມີທີ່ຕັ້ງຈີຕິປຣາණາດ້ວຍເຫຼວດູ

ຂອນນຳເຮື່ອງຮາວໃນອຮຮາກຄາງກົງກາເຮື່ອງໜີ້ ມາເສດງເປັນອຸທາຮຣນ໌
“ເຮື່ອງງູ່ເຫຼື່ອມພັ້ງພຣະສວດອກົງຮຣມໄປເກີດບະເຫວົວໂລກ ລົງມາ
ເກີດເປັນມຸນຸ່ງຢູ່ປຣລູ້ຮຣມ”

“...**ໃນສມ່ຍສມເຕັຈພຣະພູທັນສປ** ມູ້ເຫຼື່ອມແກ່ຕັວໜົ່ງ ໄດ້ຢືນ
ເລື່ອງພຣະສວດອກົງຮຣມໄດ້ຄຸລ່ອງ ຈິຕົກົກພອໄຈໃນເລື່ອງຮອບບ່າຍຕະນະ
ຈັກໜຸ້ນທຣີຍັງ ໂສຕິນທຣີຍັງ ຊານີນທຣີຍັງ ່ລາ ມັນລົງຍັງ ໏ ແຕ່ໄມ້ຮູ້ວ່າ
ເປັນເສື່ອງພຣະສວດ ແລ້ວກົງຕາຍ ເມື່ອຕາຍແລ້ວກົງໄປເກີດເປັນເຫວົວດາບນ
ສວຣຄົໍ້ຂັ້ນດາວດື່ງສ໌ເຫວົວໂລກ ເວລາທີ່ພຣະພູທັນເຈົ້າອົງຄົງຈຸບັນທຽງອຸບັດ
ຂຶ້ນໃນໂລກ ທ່ານກົງລົງມາເກີດເປັນ ອເຈລັກແກ່ຜໍາມີນາມວ່າ “ສຣສານາຊົ່ວກ”

ผลความดีสมัยที่เป็นอยู่เหลือมชอบใจในเลี้ยงพระสวัสดิภิชธรรมในด้าน
อายุตัน ด้วยความดีเพียงแค่นี้ เป็นเหตุให้ชาตินี้ท่านได้ทิพพจักขุณาน
แต่ยังไม่ได้บรรลุธรรมได

หลังจากที่พระพุทธเจ้านิพพานแล้ว (ช่วงพ.ศ. ๒๑๙-๒๖๐ บาง
แห่งว่า ๒๗๖-๓๑๒) ท่านสรสถานชีวกเป็นอาจารย์สำคัญของพระมารดา
ของพระเจ้าโศกมหาราช เพราะวันหนึ่ง พระเจ้าโศกมหาราชยัง^๑
เล็กอยู่นั่งบนตักพระบิดา เกิดขึ้นแตกขึ้นมา ท่านพ่อ ก็จับเหวี่ยงลงไป
พระแม่เจ้าก็นำไปล้างตัวแล้วก็นำไปเดินเล่นข้างนอก ก็ไปพบท่าน
สรสถานชีวกแก่ผ้าเดินมาท่านบอกว่า “เลี้ยงให้ดีนะ ลูกชายคนนี้ต่อไป
จะเป็นกษัตริย์ที่มีอำนาจและมีความสำคัญมาก และจะต้องช่วยพระ
น้องต่างพระมารดาถึง ๙๙ พระองค์ เพราะว่าพวgnนจะขอบคุณ”

ต่อมาเมื่อพระเจ้าพินทุสารราชนบิดาพระเจ้าโศกมหาราชทิวงคต
ท่านก็เป็นพระเจ้าแผ่นดิน ท่านมีน้องชายร่วมพระมารดาองค์หนึ่งซึ่ง
“ลิตตากุมา” และมีน้องชายต่างมารดาอีก ๙๙ องค์ น้องต่างมารดา
ร่วมมือกันยกกองหัพใหญ่เข้ามาล้อมพระราชวัง กำลังของพระเจ้า
โศกมหาราชมีไม่มากจึงถูกน้องชายว่า “สู้ให้ม” น้องชายบอก “สู้
ไม่สู้เชกก็จะต้องสู้ให้” จะพยายามต่อสู้อย่างลูกผู้ชาย ในที่สุด
ท่านก็สู้ ด้วยอำนาจของบุญญาธิการ ก็จับน้องชายต่างมารดาทั้ง ๙๙
องค์ได้ กองหัพแตกกระฉัดกระเฉยไป ก็เลยลั่งประหารชีวิตทั้งหมด

เมื่อท่านเป็นกษัตริย์แล้วไม่มีคติรุนแรง ก็สามพระแม่เจ้าว่า
“เรื่องราวทั้งหมดนี้ควรพยากรณ์ไว้” ท่านแม่ก็บอกว่า “ท่านสรสถาน
ชีวก ออาจารย์ใหญ่พยากรณ์ไว้ เวลาใดท่านอยู่ใกล้ไปประมาณ ๑๐๐
ปีจะนี้” พระเจ้าโศกมหาราชจึงลั่งให้คนนำว้อไปรับมาเป็นที่รีกษา เมื่อ

ขบวนไปใหญ่ไปรับอาจารย์ให้เป็นอโ Julian คือแก้ผ้า พอมารถึงหัววัดในป่าสังด ท่านสรสถานชีวากเห็นเป็นวัดพระด้วยกันแต่คนละนิกาย ก็ทำท่าจะเปล่ง จึงบอกให้คำมาตย์ว่างานหมายแล้วบอกว่า “จะไปเยี่ยมพระด้วยกันลักษณ์อย” ทำท่าเปล่งว่าพระห่มผ้าเหลืองนับถือพระพุทธศาสนาพระราชาไม่เคารพ ฉันอ่อนกว่า

พอท่านเดินวนหาดเข้าไป พระองค์นั่นท่านเป็นพระอรหันต์ปฏิลัมภิวัติ ท่านมองดูใจก็ทราบว่าเจ้าชู้เหลือมฟังอภิธรรมบท อายตนะ แต่ไม่รู้จักอายตนะ จิตเลื่อมใสในธรรมเมื่อตายจากญาเหลือม ก็ไปเกิดเป็นเทวดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ตอนนี้จะเป็นอรหันต์แล้ว ต้องจีจุด พระอรหันต์ท่านดูใจคนไม่ได้ดูลีลา ไม่ได้ดูการแก้ผ้าสูงผ้าไม่ได้ดูกาย พอท่านสรสถานชีวากเดินเข้าไปพระท่านก็ถามว่า “ชื่ออะไร” ท่านก็ตอบตามจิตเดิมว่าชื่อ “อายตนะ” พระท่านก็เลยถามว่า “ไม่ใช้อายตนะ คุณลีมายตนะเลี้ยแล้วหรือ หรือเราจะเรียกได้ว่าท่านชู้เหลือม” ท่านตกใจถามว่า “ทำไมเรียกอย่างนี้” พระท่านก็บอกว่า “ท่านเป็นชู้เหลือมในสมัยพระพุทธชัชวาลย์ ฟังพระธรรมพระอภิธรรม ชอบอภิธรรมบทอายตนะ ทำไมมาลีมเลี้ยแล้ว”

แล้วพระท่านก็พูดเรื่องอายตนะนิดหน่อย ความรู้สึกเดิมบุญ เก่ามาสนองใจ ท่านเกิดความละอายนั่งพับเพียบกระมิดกระเมี้ยน พระท่านก็เลยไปหยิบสบงจีรให้เอามาห่ม และก็อธิบายเรื่องอายตนะพอสมควร ท่านฟังแล้วก็เลื่อมใสคิดว่าที่นี่น่าอยู่ จึงไปบอกให้พวกรั้นกลับไปพำเพราเจ้าแผ่นดิน ท่านจะอยู่ที่นี่ให้ไปกราบถูลพระราชาว่า “เวลาที่ท่านอยู่ที่วัดมีกิจที่จะต้องทำ พอเสร็จแล้วจะมา” แล้วท่านก็เข้าไปใหม่ พระท่านก็สอนอายตนะให้

ในที่สุดท่านสรสาณชาชีวกิจได้สำเร็จอรหัตผล!

ในปีภูจูปอาทสูตร พระไตรปิฎกเล่ม ๙ สูตตันตปิฎก
ลีลขันธารรค สูตรที่ ๙ แสดงไว้ว่า

“...ลัญญาเกิดขึ้นเพราการศึกษาหรือการสำเนียง ได้แก่ ลีล
ลีกษา จิตตสิกขา และปัญญาสิกขา...และลัญญาอันหนึ่งย่อมาดับไป
เพราสิกขา... (ลัญญาเก่าย่อมาดับไปเพราลัญญาอันสุขุมอันเป็นสัจจ์
อันละเอียดเป็นเจิงในรูป凡านและอรูป凡าน)

...ลัญญา (ความจำได้) เกิดก่อน...ญาณ (ความรู้) เกิดทีหลัง...”

งุเหลื่อม ได้ยินแลียงพระสาวดอภิธรรม มีความพอใจในแลียง
(ลัญญา) ลงคำว่า...ยัง...ๆ “อายตัน” เพียงเท่านี้มีอานิสงส์ให้ไปเกิด
บนดาวดึงส์เทวโลกได้

ต่อมามาเกิดเป็นօเจกแก้ผ้า อานิสงส์ของการชอบใจใน
แลียงพระสาวดอภิธรรมว่า “อายตัน” ทำให้ถึงกับได้ทิพยจักขุณາณ
และบรรลุอรหัตผล

สัญญาเกิดขึ้นก่อน (สมัยเกิดเป็นงุเหลื่อม)

ญาณเกิดทีหลัง (สมัยเป็นมนุษย์แก้ผ้า)...แล้วบรรลุธรรม!

ถ้าท่านยังจำอะไรไม่ได้ ก็ขอให้จำว่า “อายตัน” ไว้ก็ได้ น่า
จะโชคดีกว่างุเหลื่อมเสียอีกนะ!

เรื่องท่านองนี้ ในครั้งพุทธกาลเคยมีมาแล้ว พระบรมศาสดา
ลัมมาลัมพุทธเจ้าทรงตรัสว่า พระอรหันต์คิขย์พระสารีบุตรหัวร้อยรูป
เหล่านี้ เมื่อครั้งพระพุทธเจ้าพะนามว่าพระกัสสป เกิดเป็นค้างคาว
หัวร้อยตัวในถ้ำ ได้ยินแลียงพระสาวดพระอภิธรรม ตายไปบังเกิดยัง
เทวโลกแล้วมาเกิดเป็นคิขย์พระสารีบุตร และบรรลุอรหัตที่เห็นอยู่นี้
ด้วยอานิสงส์ฟังแลียงพระสาวดพระอภิธรรมในอดีตชาติ

นี่เพียงแค่ค้างคาวซึ่งเป็นสัตว์เดรัจฉานยังมีอาโนนิสต์เห็นถึงป่านนี้!
ท่านได้ก็ตาม ถ้าได้อ่านมาถึงตรงนี้ได้ และเป็นมนุษย์ผู้
ประเสริฐกว่าสัตว์เดรัจฉานตั้งเยอะ ท่านเห็นด้วยไหมล่ะ!

อ้อ! อย่าลืมบอกคืน(บอกลา) พุทธภูมิเลียด้วย!

ขอกระซิบส่งท้ายว่า ตัววัดประเมินผลการปฏิบัติเข้ากระแส
ธรรมขั้นต้น สามารถปิดอย่างภูมิได้ในชาตินี้ (ไม่ต้องไปถ้าไม่ได้)
มี
ข้อสังเกตดังนี้

๑) สนใจข่าวสารบ้านเมืองเรื่องนอกตัวน้อยลง หรือเทบจะ^{ไม่สนใจ} เลย ไม่วิเคราะห์ ไม่วิพากษ์วิจารณ์ได้ ๆ ไม่กล่าวร้าย ไม่ว่าร้ายผู้อื่นนอกจากตนเอง (ทุกคนมีกรรมเป็นของตัว แม้ประเทศชาติบ้านเมือง รวมทั้งโลกด้วย ก็มีกรรมเป็นของตัวเหมือนกัน)

๒) ผันน้อยลงหรือเทบจะไม่ผันเลย หรือหากผันอาจเป็นเรื่องราวของเพลสั่งหรณ์บางอย่างนาน ๆ ครั้ง (พระอรหันต์ไม่ผัน)

๓) **ไม่รู้ว่า枉 Kare เพื่อมไว้** ไปตามอารมณ์ดีใจ-เลียใจมากันนัก แม้เลียงหัวเราะก็เปาๆ อยู่ในลำคอเป็นอย่างมาก (เลียงดังตามอัตราของกิเลส แม้พระพุทธองค์ก็ทรงเพียงแต่เย้มพระโอษฐ์เท่านั้น)

๔) **ไม่ชอบสังสรรสมความ** มักเก็บตัวเงียบ ชอบความสงบ สักดิวาก จิตลงเข้าภายในในตัวตลอดเวลา(ผลอน้อย)

๕) **ละกายกรรมทุจริต** ได้เด็ดขาด ส่วนวิจุติ ๔ จะเริ่มละพูดเท็จ ได้เด็ดขาดและจะละพูดส่อเลี่ยด คำหยาบได้ต่อไป ส่วนพูดเพ้อเจ้อยังคงมีอยู่บ้างแต่ก็ลดลงเรื่อย ๆ (ของจริงนิ่งเป็นใบ้ ของไม่จริงคุยกะ)

๖) **ไม่มีความลังเลงสัย** ในพระพุทธเจ้า พระธรรมและพระอริยสัมมาได้ฯ เพราะมีลักษณะนั่นคงเด็ดขาด ละการประกอบพิธีกรรม

ຕ່າງໆ “ໄມ້ເຊື້ອເຮື່ອງຮາງຂອງຂັ້ງ ເວທຍມນົດຕາຕາ ຍກເດັ່ນແຕ່ທີ່ເປັນພຣະ ອຣມຄຳສອນ ແລະບຖືຫຼຄຸນ ອຣມຄຸນ ສັ້ນຄຸນ

၅) **ກາຮົກນອຍ໌ໄມ້ໂລໂໂຈ ໂອ-ອ່າຟູຟົາ** (ສັນໂດຍ) ມີຄວາມສໍາຮວມ ສັງວິໄອນທຽບທັງໝາຍແນ້ເຄື່ອງປະດັບກາຍົກແຕ່ງເຄີພາທີ່ຈຳເປັນເທົ່ານັ້ນ (ກາຍເບາ-ໄຈເບາ)

၆) **ຈາດໃນກາຮົກນອຍ໌ໄມ້ໂລໂໂຈ** ສັ້ນໂດຍ ແລະ ສັ້ນໄສ ແລະໄມ້ເປັນສາຮະ ມີປັບປຸງກຳກັບຄວ້າຫາສຳເລັມອ ແລະໄມ້ໜ່ວງຜລຕອບແທນ (ວິວັດວິວັດຄາມີນິກຸຄລ) ແລະປົງປັບຕິອຣມດ້ວຍກາຍົກໄມ້ມີໄດ້-ໄມ້ມີເສີຍ (ກາຍໄໜ່ວ-ຈິຕິນິງ) ສັ້ນສົມເຄີພາສິ່ງອັນເປັນມົງຄລ ທີ່ມີ ຕະ ປະກາເທົ່ານັ້ນ (ອ່ານໃນມຸ່ນີ້ເລີ່ມ ๑๒)

၇) **ລະກາຮົກນອຍ໌ໄມ້ໂລໂໂຈ** ໄດ້ມາກ ຍອມຮັບຄວາມຈົງແກ່ກົງ ພຣະໄຕຣລັກໝົນ ແລະໂລກອຣມ (ທີ່ເສັບເຟີດວ້ອນແລະຫຍາບຄາຍ ເປັນອັນຕຽຍຕ່ອກປຣລຸອຣມ)

ທັງ ၇ ຂໍ້ອ້າງຕັ້ນນີ້ຈະເສແສຮັງແກລັ້ງທຳໄໝໄດ້ ມັນເກີດຂອງມັນເອງ!

ທ່ານໄດ້ທີ່ຍັງໄມ້ມີຄຸນສົມບັດຕາມກລ່າວ້າຂ້າງຕັ້ນ ດັກຕ້ອງຫາທາງ ປັບປຸງແກ້ໄຂແລະເຮັ່ງຄວາມເພີຍຮີໃນບຸນູກົມີຍາແລະກຸຄລບາຣມີທັງໝາຍ ໄກ້ມາກຂຶ້ນໄປອົກ

ປະກັນເຊີວິຕິປຶດອນບາຍກົມຈ່າຍ ၃ ແລະໄມ້ຢາກອຍ່າງທີ່ຄິດ!

ອ່ານຈົບແລ້ວ ໃຫ້ຈຳ-ເຂົ້າໃຈ-ນຳເອາໄປປົງປັບຕິ ດັກຍັງຈຳໄໝໄດ້ ໄກ້ອ່ານໜ້າສັກ ๑๐๙ ຮນ

ຮັບຮອງວ່າ ຈຳໄດ້ແນ່ໆໄໝໄໝແພັ້ງເໜືອມຄັ້ງຄວແນ່່ນອນ!

“ກົກໝູ້ສັ້ມມາ ວິທເຮຍຸງ ອສູ່ໂຢ ໂລໂໂກ ອຣທັນແຕລີ ອັສສະໜ ຄ້າເຮອົ່ງເປັນອຍ໌ໂດຍຫອບ (ລັ້ມມາມຮຣຄ) ໂລກົກ໌ໄມ້ວ່າງຈາກ ພຣະອຣທັນຕີ” (ມහາປຣິພພານສູ່ຕຣ ๑๐/๑๔๕ ພຣະພູຫວາຈນະ)

คติธรรมนำชีวิต

○ เท็นกันอยู่เมื่อเช้า	สายตา
สายอยู่ สุขสบาย	บ่ายมัว
บ่ายยังรื่นเริงกาย	เย็นดับ ชีพนา
เย็นยังหยอกลูกด้วย	คำมัวอาสัญ

(คงสีสภาพ รัชกาลที่ ๕ พระราชนิพนธ์)

- สิทธิมนุษยชนที่ธรรมชาติมอบให้แก่ทุกคน คือสิทธิที่เกิดมาเพื่อจะไม่ทุกข์ พากเราได้รับสิทธินี้กันหรือยัง ?
- สิทธิ์คริสติมัน เร่งกันไวไว ใคร ๆ ก็มีสิทธิ์ได้ ให้ดูดีดี ใครเพียรยอมถึงก่อน... ใครผัดผ่อน...ยอมโคลกีๆ
- คืนแล้ววันพลันดับลงลับล่วง พลันชีวิตคิดถึงรำพึงตน อันความตายชา yanari หนี้ไม่พ้น ท่านหึ้งปวงเร่งอุตส่าห์หากุศล อายุคนนั้นไม่ยืนถึงหมื่นปี มีหรือจนก็ต้องตายaway เป็นผีไม่วันนี้ก็วันหน้าจริงหนาเรา ๆ
- มัจฉราชนายใหญ่เจ้าไปเเน่ คืนแล้ววันพลันดับล่วงลับไป อันทรัพย์สินถินฐานหึ้งบ้านซ่อง เป็นสมบัติของตัวได้ช้ำกาล เว็บเลียแต่เร็วซ้ำอย่าลงสัย เราก็ใกล้มรณามาทุกวัน อีกเงินทองไว่นามหาศาล ก็มาพาลจากกันเมื่อวันตาย ๆ
- เม็จะหลบซ่อนกากกลางเวลา เม็จะอยู่ถ้าป้าเข้าลำเนาไฟ ซ่อนกากกลางสมุทรสุดวิสัย ทุกคนจะหนีตายนั้นไม่มี ๆ

○ มีเงินทองกองล้นพ้นภูเขา
อันความตายหมายทั่วทุกตัวคน
(นั่ตถิ ชาติสละ อມรธัมฯ ทุกคนที่เกิดแล้ว ไม่ตายไม่มีในโลก
ปัจฉນอยู่สุสตร ๑๕/๑๕๓ พระพุทธธรรมะ)

○ สัตว์หงายหลาย ย่อมหาดกลัวต่อความตาย
...ครา ภรรยาชีวิต...คิดถึงเขา... เอาเราเข้าเทียบแล้ว...ไม่ควรทำร้ายกัน
ความไม่เปี่ยดเปี้ยนเป็นสุขในโลก

○ บางครั้ง เราอาจรู้สึกว่า เรายังสูญเสียมากมาย...เราเลี้ยงเปรี้ยบ...
นำเสียใจ ...แต่เมื่อเวลาผ่านไป จะเห็นว่าสิ่งเหล่านี้ ก็ไม่ใช่สิ่งที่นำเสียใจ
อะไรมาก อาจจะกลับกลายเป็นสิ่งที่ดีก็ได้

○ เงินไม่ใช่แก้วสารพัดนึก แต่เป็นแก้วสารพัดทุกข์...ความ
รำรวยเปลวมีทรัพย์มาก ...แต่ไม่ได้หมายความว่ามีความสุขมาก...
เงินอาจซื้อเตียงห้องได้ แต่ไม่อาจซื้อการนอนหลับที่เป็นสุขได้

ความอยากเป็นต้นเหตุของตัวทุกข์หงายหลาย การไม่ประสบ
กับความอยาก...ภัยทุกข์ เมื่อได้มาตามอย่างแล้วกลับอยากใหม่อีก
...นี่ยิ่งหลง...ยิ่งทุกข์หนักขึ้นไปอีก ฯลฯ

○ คนทุกวันนี้ เรียนแต่เรื่องนอกตัว ยิ่งเรียนยิ่งไม่รู้ ใช้เวลาหัง
ชีวิต ตามหาชีวิลสิ่งและเงินทอง ครั้นแล้วมีวัยกล้ายเป็นคลังยา
อนิจจา...จะเอาเงินซื้อเวลาอย่อนกลับมาหาได้ไม่

○ ฝรั่งเข้าจะหัวเราะเยาะว่า
เหมือนไก่ได้พลอยว่าทราม
เหมือนการศึกษาที่จัดอยู่
บริบูรณ์ทั่วทั่วโลกแล่นแทนเดิน
เมืองไทยมีพระไตรรัตนสาม
ม้าแต่ตั้งกรรมหาของกิน
พาไปสู่อาชีพ เลี้ยหังสิ้น
แต่ขาดศีล ขาดธรรม ประจ้ำตัว

○ คนขาดคีลขาดธรรม สร้างกฎหมายไม่เป็นธรรม
แต่กฎแห่งกรรมยุติธรรมที่สุด!

○ ถ้าลมเมิดมิจชาทิกูณ์ไม่ได้ ก็เท่ากับติดกระดุมเม็ดแรกผิดเลี้ยว
กระดุมเม็ดต่อไปก็ผิดหมด

○ อญ্যเรือนพังยังดีมีความสุข
จนยังดีมีธรรมคำประคง ดีกว่าคุกหลายเท่าไม่ครึ่งมอง
ดีกว่าปองทุจริตผิดคีลธรรม

รอยเท้าพ่อ

○ เดินตามรอยเท้าท่านผู้ฝ่าโน้ก
หรือตามหลังครูอาจารย์ท่านผู้รู้
ยิ่งเดินตามรอยบาทพระศรัสดา
จะพ้นทุกข์สุขเงาหมาเพرمปรีดี
มาโซนโซกได้แก่พ่อแม่หนู
ทำให้ดูแบบอย่าง หนทางดี
พระลัมมาลัมพุทธพิสุทธิ์ครี
อย่าเดินตามรอยผี ไม่ดีโดย ฯ

รอย妣

○ ผีหนึ่งชอบดื่มสุราเป็นอาจินต์
ผีสองชอบเที่ยว Yam วิภาล
ผีสามชอบดูการละเล่น
ผีสี่ชอบคบคนชัว มั่วกับโจร
ผีห้าชอบพนัน ขันต่อ
ผีหกชอบเกียจคร้านการทำกิน
ไม่ชอบกินข้าวปลาเป็นอาหาร
ไม่รักบ้านรักลูกรักเมียตน
ไม่เว้นแม่เพลง หนัง ละคร โขน
หนึ่ไม่พันอาญา ตราแผ่นดิน
อีกห้าเต้า ไพ ถั่วโป ไฮโลว์ลิ้น
มีหั้งลิ้นหกผีไม่ดีโดย ฯ

เรียกว่า...เป็นหนี้
เรียกว่า...เสียดอกเบี้ย
เรียกว่า...ถูกทางหนี้
เรียกว่า...ถูกตามตัว
เรียกว่า...ถูกจองจำ

(น้ำกันนีบາຕ อย่างคุณตระนิภัย ๒๒/๓๗๒)

- ຜູ້ໄດ້ຫອບນອນ ຫອບພູດຄຸຍ ໄນຂໍ້ຢັນ ມັກເກີຍຈາກຮ້ານກາງງານ ແລະ ມັກໂກຣີ ຂໍອັນນັ້ນ...ເປັນທາງແທ່ງຄວາມເສື່ອມ
- ຜູ້ໄດ້ມີທັນພົບໝໍ່ເຫຼືອກິນເຫຼືອໃຫ້ ເຂົາປະວິໂຄງຂອງທີ່ດີ ຖ້າ ນັ້ນແຕ່ຜູ້ ເດືອນ ຂໍອັນນັ້ນ...ເປັນທາງແທ່ງຄວາມເສື່ອມ
- ອຍ່າມັວແຕ່ຈັ້ງຈັບຜິດຄົນອື່ນເຂາ ຕັ້ງຂອງເວົ້າເປັນໂຍ່ງໄວ້ໄໝເຄຍຮູ້ ຈິຕຄົດເລວອຍ່າງໄວ້ໄໝເຄຍດູ ເຮື່ອຄົນອື່ນທີ່ຍວ່າປຽບຈຸນຮອບທິດ ທາ
- ດັນພາລ ມີການເພັ່ນໂທໜີ້ອື່ນເປັນກຳລັງ ບັນທຶກມັກເພັ່ນແຕ່ໂທໜີ ຂອງຕະນາອຸ່ນ (ຈາກພລະສູຕຣ ແລ້ວ/ຮັດ ພຣະພຸທ່າງຈະນະ)
- ລາກ, ຍົກ, ເກີຍຣີຕີ, ສරສະເວົ້າຢູ່ນັ້ນ ເຮື່ອງຮຽມດາ ເລື່ອມລາກ ເລື່ອມຍົກ ເລື່ອມເກີຍຣີຕີ ສິ້ນສະຮະເວົ້າ ນີ້ແທລະເປັນເຮື່ອງຮຽມປົງບັດ
- ບັນທຶກ...ໄໝໆພື້ນມີວາຈາເປົ້າຍບປ່ຽນ ດູແລນ
- ບັນທຶກ...ໄໝໆພື້ນທຳຕົ້ວເປັນລື້ມທີມແທງວ່າໄຕຣ ຈນໝາດໄໝຕຣີ
- ບັນທຶກ...ໄໝໆພື້ນເກົ້າກ້ານບັວໄປຍອນຫຼູ ພັງເຮື່ອງຮ້ອນໄຈ
- ບັນທຶກ...ໄໝໆພື້ນທຳນໍ້າທ່ວມທຸ່ງ ຜັກນຸ້ງໂທຮັງເທິງ ເພື່ອເຈັ້ວ ໄວປະໂຍ່ນ໌
- ເກົ້າໃຈເຂາ...ມາໄສ້ໃຈເຮາ ຮູ້ເຮາ...ຮູ້ເຂາ ຈັກໄໝເຄຣ້າ ໄໝ່ເໝອງ
- ຈັນເປັນ...ຄົນໜີ້ໂລກ...ໜີ້ໂກຣີ...ຕະຫິນໜີ້ເຫັນຍົວ...ຂໍ້ອີຈາວິ່ຍາ...
ໜີ້ໂມ້...ໜີ້ເມາ ໄລາ ຮູ້...ຮູ້ວ່າອະໄວ້ໄໝໄດ້ ຈະຫຼື້໌ທຳໄປທໍາໄນ?
- ຈົນເປັນນຳຄົງແກ້ວຕລອດຊື້ວິຕ ຈົນຍ່າເປັນນຳໜາທີ່ລັ້ນຄ້ວຍ ພັງໃກ້
ມາກແລ້ວຈະໄດ້ຄູ່ສົນທານາທີ່
ຈົນຍ່າຍ່າ...ທາກຈະບອກກ່າວໄໝໆຮູ້ ເພຣະໄໝໆມີໄຕຣເກີດມາແລ້ວວິ່ງໄດ້

○ รู้โลกภายนอก จบปริญญาามากมาย รู้โลกภายนอก (เรื่องของตัว) กันบ้างหรือหนอ? มองเข้ามาที่ใจตัวเองสิ! รู้อะไรบ้าง?

○ ทั้งวัน เราตื่นแต่ตัวกาย...ตัวใจ (สติ) เราตื่นขึ้นมาบ้างหรือหนอ? ใจเป็นนาย กายเป็นป่าว...ถ้านายเอาแต่หลับ กิจจะพึงสำเร็จประโยชน์ได้อย่างไร?

○ เกียร์ว่าง...คือ...เครื่องหยุดทำงาน

แต่จิตว่าง...จิตกำลังทำงานที่แลนวิเชช

○ มีอะไร เป็นอะไร ตามใจเกิด อย่าให้เกิดความทุกข์เป็นใช่ได้มีไม่เป็น จะมารุม สูมที่ใจ เมื่อนแบกของหนักไว้ เมื่อยไหล่คอดีเช่นนี้ ยิ่งมี ทวีทุกข์ จะพบสุขทางใจที่ไหนหนอ ถ้ามีเป็น เห็นจะไม่ หนักใจคอดี ไม่ยืดมั่นมักกิ...เบาสบายๆ

○ คนพาลเท่านั้น ที่ไม่สรรวิญญาณ

○ ธรรมทาน ชนะทานทั้งปวง แต่ก็อย่าลืมทานทั้งปวงด้วย

○ ถ้าเราเตี่ยวดู แต่สิ่งที่เลว ใจเราก็ไม่สงบ กลุ่มตากลุ่มใจทุกข์แต่ถ้าหัดมองแต่เงดี เรายก็จะคิดแต่ดี จิตใจก็เบิกบานและมีสุข

○ ผู้เป็นบันฑิต ควรทำตนเหมือนคนโป้และใบ (อุป/เสนองคันธาราบุ/ตต
เกรศาดา)

○ ปิดหูช้าย-ขวา ปิดตาสองข้าง ปิดปากเลียบ้าง นอนนั่งสบาย
อยู่คนเดียวให้ระวังความคิด (คิดเป็นทุกข์) อยู่กับมิตรให้ระวังว่าจะ
(วจีทุจริตลี)

○ จงอย่าเหี่ยวฝากหัวใจไว้กับคำพูดของคนอื่น

- ດັນມີປໍ່ຢູ່ຢາມ ມີຕາດີ, ມີຫຼຸດີ ແຕ່ທຳເໜີອືອຕາບອດ, ຫຼຸທນວກ...
...ມີກຳລັງດີ ແຕ່ທຳເໜີອືອນ່ອຍເປີ້ຍ໌ ໄນມີກຳລັງ (ພຣະກັຈຈາຍນະເຄຣາຄາ)
- ອຍ່າຫຍິ່ງ...ຫາກຈະກາລ່າງຄຳວ່າ “ຂອໂທີ່” (ຂອໂທີ່...ຂອບຄຸຄາ...ໄນ່ເບີນໄວ່)
- ທ່ານກາລາງຊຸມຊານ ໄທ້ສຽວລແຕ່ພອດວາ ພູດແຕ່ຕຳໄມ່ມີໂທີ່ ແຕ່ຕ້າ
ໄປງານຄົກຄົກເຮົ້າ ၅ ໄວ້ນໆ
- ຫາກທະເລາກັນ ຜູ້ເງິຍບກ່ອນຄືອື່ນນະ...
ດູແຕ່ຟັນຊີ! ມັນຮ່ວງກີເພຣະແຂ້ງ ແຕ່ລື້ນອຸ່ນໄດ້ ເພຣະ...ມັນອ່ອນ!
- ຮັດການພູດດີມີອຸ່ນສາມ
ສອງພູດດີມີປະໂຍ້ນ໌ເຖິງໂທີ່ທັນທຶນ
ແນ້ເຮືອງຈົງໃໝ່ໄຟຟ້າຟ້າ ໄນຂ່າວງໂລກ
ອັນພູດເຮືອງສັຈຈົງ ທັ້ງພົງເພຣະ
ທີ່ພູດຕາມຄວາມຈົງ ຖຸກສິ່ງສ່ວນ
ສາມລິ່ງນັ້ນນ່ຳຟັງ ທີ່ໄພເຮົາ
ແຕ່ພູດໄປໄຮ້ປະໂຍ້ນກີໄມ່ເໜາມະ
ມີປະໂຍ້ນ໌ເໜາມະເຈາະຄວາມພູດເອົາ
- ການເຊື່ອຟັງອາຈາຍນັ້ນ ເປັນຂອງດີ ແຕ່ເຊື່ອອ່າງເດືອຍໄໝ່ໄໝ່ພອ
ຕ້ອນມີສົດແລະປໍ່ຢູ່ຢາມປະກອບດ້ວຍ
ການເຊື່ອຟັງຫົວໜ້າສົກຫານັ້ນ
ເພຣະເນື່ອວ່າງໄຈເສີຍແລ້ວ
ສິ່ງທີ່ຄວາມເຫັນກີເລີຍໄມ່ເຫັນ
ກີພລອຍຖຸກບັດບັງໄປດ້ວຍ
ບາງຄັ້ງກົບດັບບັງປໍ່ຢູ່ຢາມ
ກີເລີຍໄມ່ຍອມໃຊ້ຄວາມຄົດ
ກລາຍເປັນວ່າທັງ “ຕາໃນ” ແລະ “ຕາເນື້ອ”
ເພຣະສົກຫາຕົວເດືອຍ
- ອຍ່າທຳບຸ້ນຢູ່ເບີ່ງບໍດັບດ້ວຍອາບນໍ້າໂຄລນ (ທຳບຸ້ນປັນບາປ) ແລະໄໝ່ເບີ່ງບໍດັບ
ດ້ວຍເອານໍ້າຫອມມາຮາດຕັວດ້ວຍປຣາດນາສວຣຣີ່ສມບັດ ແຕ່ຈົງເບີ່ງບໍດັບດ້ວຍ
ອາບດ້ວຍນໍ້າບັນສຸກທີ່ ຩວຍຄວາມລື້ນໄປແກ່ອາສວະກິເລັສ (ຄືອພຣະນິພພານ
ເທອນ ၅)

○ ປະໂຍບັນຂອບໃຈກັບທຣັພຍ	ເຖິງເຂາແຕ່ເກົ້າໄວ
ປະໂຍບັນຂອບໃຈກັບຮີພລ	ເຖິງໄມ້ໃຊ້ຕ່ອສູ້ຂ້າຄືກັດຕຽງ
ປະໂຍບັນຂອບໃຈກັບມັນຕຣາ	ເຖິງລະເລຍໄມ່ທ່ອງບ່ນ
ປະໂຍບັນຂອບໃຈກັບຮ່າງກາຍ	ເຖິງເຈົ້າຂອງໄມ້ຂໍມໃຈກາຄາມຄິດໜ້າ
○ ມີເງິນໃຫ້ເຂົ້າ ມີຄວາມຮູ້ອູ່ຢູ່ເຕີໃນຕໍາຮາ ມີສາມີກວາຍອູ່ຄຸນລະບ້ານ ມີລູກມີຫລານ...ໄມ້ໄປ-ມາຫາລູ່ ມີກີ່ເໜືອນ...ໄມ້ມີ	
○ ດັນເຮົາຄ້າພອໃນຄວາມຕ້ອງການ ກົດລົກນ້ອຍ ເປີດເປີຍນູ້ອື່ນໜ້ອຍໄມ້ໂລກອຍ່າງມາກ...ກົດອູ່ເປັນສຸຂ (ພະບຽນຮາໂຈວາທພະບາທສມເຕີຈພະເຈົ້າອູ່ທ້າ “ເສຣະຫຼັກຈົພວເພີຍ”)	
○ ດັນຈະເປັນຄົນດີທ່ຽວເລວ ເພຣະຫາຕີກຳນີ້ດົກທ່ານີ່ ແຕ່ຈະເປັນຄົນດີທ່ຽວເລວ ກົດເພຣະ “ກຣວມ” ດື່ອ ກາຮກະທຳຂອງຕນ (ກຣວມ ດື່ອກາຍກຣວມ ๓, ວິກຣວມ ๔, ມິໂນກຣວມ ๒)	
○ ຈິຕທີສັງອອກນອກ	ເປັນສມູ້ທີຍ
ຜລທີຈິຕສັງອອກນອກ	ເປັນຖຸກົງ
ຈິຕເຫັນຈິຕ	ເປັນມຽຄ
ຜລທີຈິຕເຫັນຈິຕ	ເປັນນິໂຮນ
○ ຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກອູ່ກັບໃຈ ໃຫ້ໄປທ່າຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ໃຈເຂົ້າໃຫ້ໃຈ ແມ່ນສັງເກຕໃຈ ມີສຕິໄມ່ເພລວ ດູໃຈໃຫ້ທັນທາກດູແລໃຈທັນ ກີເລສກີໄມ່ເກີດ ໄຈກີໄມ່ເວົ້ວອນຈະໜັນສັງເກຕໃຈ ແມ່ນປະໂຄອງໃຈ ຈະອູ່ເປັນສຸຂ	

- ດາວໂຫຼດພະຍານ ດາວໂຫຼດ ດາວໂຫຼດ ດາວໂຫຼດ...ເຫັນດີດແລ້ວໄມ່ທຸກໆ
ໃຫ້ອກມານອກຄິດ ອູ້ຄິດ ອູ້ຄິດ ເຫັນຄິດ...ເຫັນດີດແລ້ວໄມ່ທຸກໆ
...ຄິດເປັນໜຸ້ງ...ວູ້ເປັນແມວ...ມີອົດອອກມາແລ້ວ...ຖຸກແມວກີນໝາດ
(ມີອົດອອກມາແລ້ວ...ຊ່າໄດ້ທັງແມວທັງໜຸ້ງ)
- ອ່ານມາກ...ຮູ້ມາກ...ປັບປຸງນ້ອຍ...ໄມ່ຄ່ອຍສປາຍ
ອ່ານນ້ອຍ...ຮູ້ນ້ອຍ...ປັບປຸງຈິງ...ຢືນສປາຍฯ
- ອ່ານໜັງລືອເລ່ມໄທ່ນ ກີ່ມ່ເທິງກັບອ່ານໃຈຕົນເອງ!
- ດີດເທິງໄຣກີ່ມ່ຮູ້ ໜໍາມີຫຼຸດຄິດ...ຈຶ່ງຮູ້
ຜູ້ຮູ້ໄມ່ຄິດ ຜູ້ຄິດ...ຍັງໄມ່ຮູ້
ຮູ້ແລ້ວ.....ກີ່ມ່ຄິດ.....ກີ່ເກີດປ້າຍໝາ
- ບອກໃຫ້ໜໍາດີດ ແຕ່ກລັບປິດທີ່ຈະໜໍາດີດເລີຍອີກເລ່າ
ກີ່ເລີກຄິດທີ່ຈະໜໍາດີດເລີຍ.....ກີ່ສິນເຮືອງ (ຫລວງນູ້ຄູລຍ໌ ອຸຕູໂລ)
- ດາວໂຫຼດປິດ ດາວໂຫຼດ
- ດາວໂຫຼດສັກຕ້ວ (ສັຕິ) ຍ່ອມເປັນໄປເພື່ອປະໂຍ້ນຍິງໃຫຍ່
ສັຕິເປັນເຄື່ອງກັນນິວຮົນ (ການຈັນທະ ພຍາບາທ ຊລໍາ)
- ຈົງຕັ້ງສັຕິຄອຍດູຈິຕ ອຍ່າໃຫ້ຄິດອຍາກ ອຍ່າຄິດປຽງ ໃຫ້ໜໍາດີດ
ໜໍາດີດປຽງ ເມື່ອໜໍາດີດໜໍາດີດປຽງ ປ້າຍໝາກີ່ເກີດ ພັນທຸກໆກີ່ຕຽນນີ້ເອງ !
- ຜູ້ໄດ້ຕາມຮັກໝາຈິຕ.....ຜູ້ນັ້ນ.....ຈະພັນຈາກປ່ວງຂອງມາຮ (ກີ່ເລີສມາຮ
ທາງກວາຮກ)

○ การ Kavanaugh ไม่ใช่นั่งหลับตา Kavanaugh อายุ่เดียว แต่ต้องปฏิบัติและปฏิบัติได้ตลอดเวลา ที่ยืน เดิน นั่ง นอน ให้มีสติประจำ ประจำคงอยู่เสมอ สมาร์ (สามา) นั่ง ไม่ต้องเอาจากหrovok แต่ให้มีสติ อยู่เสมอ (หลวงปู่ชา สุกัทโถ)

○ ความเป็นผู้มีอายุยืน วรรณะผ่องใส มีความลุข มียศ และการไปสู่สวรรค์ ย่อมไม่สามารถจะถึงได้ด้วยการอ่อนหวานหรือปราณนา แต่บุคคลย่อมถึงลิ่งเหล่านั้นได้ ด้วยการลงมือปฏิบัติอย่างถูก ต้องตาม เหตุนั้นๆ (นัยอภิญญาสูตร ๒๒/๔๗ พระพุทธวจนะ)

○ รักษาศีลข้อเดียว คือ รักษาใจไม่ให้ทำ พูด คิด ในทางผิด ไม่ล่วงเกินข้อห้ามที่ทรงปัญญาไว้ จะเป็นศีลกิจข้อ ๗ ก็ไม่ทำผิดพุทธบัญญัติ

○ ผู้ที่เรียนศึกษามาก ๗ นั้น เป็นด้วยลัญญา ไม่ใช่ปัญญา มันเกิดการยึดมั่นถือมั่น เป็นทุกข์เป็นร้อนไปตามอารมณ์ทั้งหลายเหล่านั้น แต่ถ้าเป็นปัญญา เป็นความรู้เท่าทัน (รู้สึกตัว) เป็นปัญญาแล้วไม่สุขไม่ทุกข์กับใคร

○ คำสอนใด ถ้าไม่เป็นไปเพื่อ...ความคลายกำหนดย้อมใจ...ละกิเลส...มักน้อย...สันโดษ... ความสัต...ความพากเพียร...ความเป็นผู้เลี้ยงง่าย นั่นไม่ใช่คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า (โคตมีสูตร ๒๓/๒๘๙)

○ การปฏิบัติธรรมนั้น...เพื่ออะไร?

การปฏิบัติทั้งหลาย ที่เราพยายามปฏิบัติกันมา...ก็เพื่อจะใช้ในเวลานี้เท่านั้น... เมื่อถึงเวลาที่จะตาย...ให้ทำจิตให้เป็นหนึ่ง...แล้วหยุดเพ่ง...ปล่อยวาง

○ ກາຮປົງບັດທີ່ຮຽນນັ້ນ...ເພື່ອວ່າໄວ? ເພື່ອຈະມີ...ຈະເປັນ ນັ້ນໄໝໃຊ້ແຕ່ເພື່ອໄມ່ທຸກໆ ອອກມາຈາກທຸກໆ ຮູ້ທ່າທ້ານສັກພາດຄວາມຈົງ (ອຣິຍະ ຄືວ ໄກລົກລົສ)

- ຄ້າດັບ “ເວທນາ” ໄນໄຟ້ ກົງປົງປິດອນບາຍຄູມໄນ້ໄຟ້!
- “ກາຍຊ່ວງບນວ່າງ...” ກາຍຊ່ວງລ່າງໜັກແນ່່ນ!”
- “ຄວາມຊ້ວກໄມ່ຈົງ...ຄວາມດີກໄມ່ຈົງ ຄວາມຈົງຄືວ...ໄມ່ຊ້ວ...ໄມ່ດີ”
- “ຄວາມຊ້ວກໄມ່ດີ ຄວາມດີກໄມ່ເອາ...ບຸ້ນ...ບັນນິພພານ”
- ລະຫຽມສົບອຍ່າງໄດ້ ເປັນພຣະອຣ້හັນຕົວ
ຮຽມສົບອຍ່າງເປັນໄຟົນ?

ຮຽມສົບອຍ່າງ ດືວ່າ ຮາຄະ ກຳໜັດຍິນດີກາມຄຸນເກົ່າ ໂທສະ ດືດປະຖຸໝ່ວຍ ໂມ່ຂະຄວາມໜັງ ໂກຮະຄວາມໂກຮົງ ອຸປະໜະຜູກໂກຮົງ ມັກຂະລບທຸລຸ່ມັນທ່ານ ປລາສະຕື່ເສມອ ອີສສະກິບຢາ ມັຈຈີຍະຕະຮ່ານີ້ມານະຄູອົດຕ້ວ

- ທຽມະແທ້...ໄມ່ມີສູ່...ໄມ່ມີທີ່...ແຕ່ນິ່ງ...ດູ...ຮູ້...ຕຽງປ່ອງຈຸບັນ!
- ນໍ້າໄຟ້ໂທລ...ຂັງໄວ້...ຍ່ອມເນຳ ຈັນໄຟ້
ຈິຕ...ຮູ້ແລ້ວໄມ່ປລ່ອຍ...ຍ່ອມເນຳ ຈັນນັ້ນ
- ທຽມະແທ້...ເປັນກລາງ ຖ ປລ່ອຍວາງໄຟ້...ສປາຍ...”
(ຮູ້ແຕ່ໄມ່ຢືດ...ຮູ້ອາມຄົນແຕ່ໄມ່ຢືດອາມຄົນ)

ธรรมิกสูตร ๒๑/๘๖ (พระพุทธศาสนา)

“สมัยใด ผู้นำบ้านเมืองไม่ตั้งอยู่ในธรรม ข้าราชการบริพาร บริวาร ข้าราชการ ก็ไม่ออยู่ในธรรม

...เมื่อข้าราชการบริพาร บริวาร ข้าราชการ ไม่ตั้งอยู่ในธรรม พระสงฆ์ คฤหบดี ก็ไม่ออยู่ในธรรม

...เมื่อพระสงฆ์ คฤหบดี ไม่ตั้งอยู่ในธรรม ชาวนิคਮ ชนบทก็ไม่ออยู่ในธรรม

...เมื่อชาวนิคਮชนบทไม่ตั้งอยู่ในธรรม พระอาทิตย์ พระจันทร์ ดาวนักชัตรามุนเวียนไม่สมำเสมอ

...เมื่อพระอาทิตย์ พระจันทร์ ดาวนักชัตรามุนเวียนไม่สมำเสมอ คืน วัน เดือนและกึ่งเดือนก็หมุนเวียนไม่สมำเสมอ

...เมื่อคืน วัน เดือนและกึ่งเดือนไม่สมำเสมอ ฤดูและปี ก็หมุนเวียนไม่สมำเสมอ

...เมื่อฤดูและปีหมุนเวียนไม่สมำเสมอ ลมก็พัดไม่สมำเสมอ

...เมื่อลมพัดไม่สมำเสมอ ลมก็เดินผิดทาง

...เมื่อลมเดินผิดทาง เทวดาทำเริบ

...เมื่อเทวดาทำเริบ ฝนตกต้องไม่เป็นฤดูกาล

...เมื่อฝนตกต้องไม่เป็นฤดูกาล ข้าวกล้าสูกไม่พร้อมกัน

...เมื่อข้าวกล้าสูกไม่พร้อมกัน มนุษย์มีอายุน้อย มีโรคมาก อาพาธมาก”

(หมายเหตุ พระสูตรนี้ ช่วยทำให้มองปัญหาอက่าวราจะแก่หรือ? หรือจะปล่อยให้เป็นไปตามกฎแห่งกรรม-ผู้เขียน)

ម៉ែអីឡាតុ (អារមណ៍ ៦) មាត្រាគ្រប់ ឲ្យអារមណ៍ សំគាល់

តំបន់ជួលឯកគ្រប់ខ្លួនឡើង (អារមណ៍ ៩) នៃក្រសួង

ឈ្មោះដី-ឈ្មោះទី (ឈ្មោះ-ឈ្មោះ)

ឲ្យរាយក្រសួង រៀបចំការងាររាយក្រសួង (រៀប, រៀប, រាយក្រសួង)

ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង

និងគ្រប់គ្រង

ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង

ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង

ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង

ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង

ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង ឲ្យរាយក្រសួង

ប្រទេសបុរី

DVD การตูนธรรมะ
โดย อาจารย์สุวัฒน์ พิหักษ์วงศ์

บรรยายธรรมจากภาพลีสต์ ๒๐๐ ภาพ ความยาว ๔.๓๐ ชั่วโมง

ขอรับได้ที่...สถานธรรมทานบางรัก กรุงเทพฯ

โทร. ๐๙-๒๖๘-๑๕๐๕

ປະກາສງານນຸ້ມຮຽມທານ

១. ຈານນຸ້ມຮຽມທານຈັດຕັ້ງຫ້ອງສມຸດຊຸມໜ້າທີ່ປະເທດ

ຂອງເຈົ້າຮ່ວມບໍລິຈາກເປັນນົມຮຽມທານຈັດຕັ້ງຫ້ອງສມຸດຊຸມໜ້າ ໂດຍນໍາຫັນສື່ອແລະ ອຸປະກຣນີກີຍກັບຊຸດ “ນຸ້ມຮຽມໃດທີ່ໄໝ?” ຮວມ ៣ ເລີ່ມ ແຜ່ນ ເອີມ.ພີ. ៣ ແຜ່ນກາພ ດົວດີ.ຮຽມຮະ ແລະອື່ນ ຖ້າ ໄປຈັດຕັ້ງເປັນຫ້ອງສມຸດຊຸມໜ້າ ວັດ ທີ່ສານຄຶກໜາທີ່ຂອງຮັບການສັນບສັນນູນ ທີ່ອຸປະກຣນີກີຍກັບຊຸມໜ້າ ແກ່ລະປະມານ ១,៥០០ ບາທ ທີ່ອ່ວ່ມສົມທັບຕາມຄວັດຮ້າ ໂດຍຕິດຕ່ອຕາມທີ່ໜ້ອຍໃນຂ້ອ ៣. ເພື່ອເນັງເປົາຈິກໄປໜຸ່ນເວີຍເປັນເປັນຄ່າຈັດທ່ານັ້ນສື່ອແລະອຸປະກຣນີຕ່ອງ ໄປ (ຊຸມໜ້າທີ່ ປ.ທ. ມີ ៦,៧៥៥ ແກ່ງ)

២. ຈານນຸ້ມຮຽມແພ່ໜ້ອມອກອາກາສທາງສານນິວິທີຊຸມໜ້າ

ໂດຍຈາຍຍຸ້ສຸວັນນີ້ ພິທັກໝ່ງໝໍ ຈັດຮາຍການ “ພະອກົມຮຽມເພື່ອປົງປັດຕິ” ປະເທດອາກາສສານນິວິທີຊຸມໜ້າວັດນໍາບ່ອຫລວງ ຄໍາເກົ່າສັນປັບຕົວ ຈັງຫວັດເຊີຍໃໝ່ ຄລື່ນ ເພົ.ເອີມ ១៩៨.០ ເມກກະອີຣົກ ເຮີມປິດຮາຍການຕັ້ງແຕ່ວັນທີ ៥ ຊັນວາຄົມ ພຸທົງທັກສອນ ແລະ ເປັນຕົ້ນໄປ

ຂອງເຈົ້າຮ່ວມບໍລິຈາກສາມທັບນົມຮຽມທານແພ່ໜ້ອມເປັນຄ່າໄຟຟ້າແລະດຳເນີນການສານນິວິທີຊຸມໜ້າລ່າງເປັນປະຈຳເດືອນ ທີ່ອຸປະກຣນີກີຍກັບຊຸມໜ້າ ໂດຍຕິດຕ່ອຕາມທີ່ໜ້ອຍໃນຂ້ອ ៣.

៣. ຈານນຸ້ມຮຽມໃຫ້ບໍລິການສານທີ່ພັກແລະຝຶກສອນປົງປັດຕິຮຽມ

“ສໍານັກຝຶກປົງປັດຕິຮຽມອຸທະຍານຮຽມ” ຈັດໃຫ້ບໍລິການສານທີ່ພັກປົງປັດຕິຮຽມບໍລິການທີ່ເປັນໜ່ວຍຄະແນະແລະຮາຍຄນຕລອດທັງປີ ມີອາຄາຫີ່ພັກ ៧ ສ່າລາແລະຫອປະສຸມໃໝ່ ຂະໜາດ ៥ X ១៤ ວາ (ຄວາມຈຸ ៥០០ ດນ) ຫ້ອງສູນກັບທີ່ ៥០ ຫ້ອງ ພື້ນທີ່ປ່າຈຳນວນ ៥ ໃໄໝ ອຸ່ມຕິດກັບວັດນໍາບ່ອຫລວງ ເໝາະແກ່ການທັກນະຄຶກໜາກາດເໜືອ ການພັກຜ່ອນແລະປົງປັດຕິຮຽມ ອັດຕະກຳປໍາງສູນສານທີ່ແລະເຄື່ອງນອນ ຄືນລະ ៥០ ບາທ (ຫ້າສີບປາທ) ລ່ວນອາຫານມີຮ້ານດ້າທີ່ອຸປະກສົງ (ໂປຣດິຕິດຕ່ອງທີ່ພັກລ່ວງໜ້າ)

ຕິດຕ່ອງອຸທະຍານຮຽມໄດ້ທີ່ ອຸ່ມພຣພຣຣນ ສຸຈົມຕະນິຟ ຜູ້ກ່ອຕັ້ງມູນນິຫຼືກົກກ້າມຮຽມແລະອຸທະຍານຮຽມນໍາບ່ອຫລວງ ໂກຮັກພໍ່ ០៩៨-៧៥៥-៥៣៩៩, ០៩៩-៥៥០-៥៥៥០
ທີ່ອຸ່ມຕິດຕ່ອງທີ່

ອາຈາຍຍຸ້ສຸວັນນີ້ ພິທັກໝ່ງໝໍ ອຸທະຍານຮຽມ ១៣០/១ ມູນີ້ ២ ຕຳບລ້ານໍາບ່ອຫລວງ ຄໍາເກົ່າສັນປັບຕົວ ຈັງຫວັດເຊີຍໃໝ່ ៥០១២០ ໂກຮັກພໍ່ ០៩៥-៦៥១-៣៣៩៣
(ໄອນເງິນເຂົ້າບໍ່ຢືນທີ່ອຸປະກສົງໄທຍ ສາຂາຕລາດລື່ມ່ມເມືອງ ເລຂ່ມບໍ່ຢືນທີ່ ១២៣/១-៥៥៨-៥៥០)

ສໍານັກຝຶກປົງປັດຕິຮຽມອຸທະຍານຮຽມນໍາບ່ອຫລວງ

៥ ຊັນວາຄົມ ແລະ ເປັນຕົ້ນໄປ

บรรณานุกรม

๑. พระไตรปิฎก ฉบับประชาชน ย่อความจากพระไตรปิฎก ฉบับภาษาบาลี ๔๕ เล่ม ของมหา מקุราชวิตยาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๑/๒๕๓๙ โดยสุชิพ ปัญญาณุภาพ
๒. พจนานุกรมพุทธศาสนา ฉบับประมวลศัพท์ โดยพระธรรมปิฎก (ป. อ. ปยุตโต) พิมพ์ครั้งที่ ๑๐ พ.ศ.๒๕๔๖
๓. พจนานุกรมพุทธศาสนา ฉบับประมวลธรรม ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดย พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตโต) พ.ศ. ๒๕๔๖
๔. จาติกุญแจวิจิตร พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตโต) พิมพ์ครั้งที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๗
๕. ประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนาในอินเดีย พระมหาดาวาสยา วชิรปัญโญ พิมพ์เมื่อสิงหาคม ๒๕๔๙
๖. พระไตรปิฎก ฉบับสุภาษิต โดยธรรมรักษา จัดพิมพ์ครั้งที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๓๑
๗. พระไตรปิฎก ฉบับสาระ โดยธรรมรักษา จัดพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๔๐
๘. พระไตรปิฎก ฉบับสวามนต์แปล โดยธรรมรักษา จัดพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๓๑
๙. พระไตรปิฎก ฉบับปฏิบัติ โดยธรรมรักษา
๑๐. พระไตรปิฎก ฉบับเก็บตก โดยธรรมรักษา จัดพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๓๒
๑๑. พระไตรปิฎก ฉบับเช็น โดยธรรมรักษา พิมพ์ครั้งที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๓๖
๑๒. คู่มือการศึกษาพระพุทธศาสนาพื้นฐาน โดยวรรณสิทธิ ไวยะเสวี มูลนิธิแนนบานานีรานันท์ จังหวัดนครปฐม
๑๓. คู่มือการศึกษาพระอภิธรรมมัตถลังคหะ โดยวรรณสิทธิ ไวยะเสวี มูลนิธิแนนบานานีรานันท์ จังหวัดนครปฐม
๑๔. เอกสารประกอบการศึกษาพระอภิธรรมทางไปรษณีย์ ของอภิธรรมโซติกะ
๑๕. ดังได้สัดบันมา ปัญญาธรรมจากนิภัยเช็น เเล่โดย ภราดา
๑๖. อริยวนิยประมวลพระพุทธบัญญัติ รวมรวมจากพระไตรปิฎก พิมพ์ครั้งที่ ๑/๒๕๔๕ และ ครั้งที่ ๙/๒๕๔๑
๑๗. สวามนต์แปล ของมหา מקุราชวิตยาลัย พิมพ์ครั้งที่ ๑๓/๒๕๔๗ โดยพระศาสนโสกณ (จัตตสัลโล) วัดมหาภัตติราษฎร์ กรรมการมหา מקุราชวิตยาลัย รวมรวมและแปล
๑๘. พุทธาสสิกิตติ โดยคณะคิมยานุคิมย์ ธรรมทานมูลนิธิ พิมพ์ครั้งแรก ๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ สำนักพิมพ์สุขภาพใจ กรุงเทพฯ
๑๙. อัมมจักกับปัปตันสูตร โดยพระคันธารากิวงศ์ แปลและเรียนเรียง วัดท่ามะโธ อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง ธันวาคม ๒๕๔๑

ประวัติ นายสุวัฒน์ พิทักษ์วงศ์

ประวัติส่วนตัว

นายสุวัฒน์ พิทักษ์วงศ์ เป็นบุตร นายถาวร และนางคิริพิทักษ์วงศ์ กि�ດที่ อําเภอเมืองนครสวรรค์ เมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๙ เป็นบุตรชายคนโต มีพี่น้องร่วมสายโลหิตอีก ๕ คน สมรสกับ นางจงถนอม พิทักษ์วงศ์ มีบุตรชายหญิง รวม ๓ คน คือ นางพรพรรณิริ ฤทธิเรืองเดช นางสาวกิ่งกาญจน์ พิทักษ์วงศ์ และ นายพงศธร พิทักษ์วงศ์

การศึกษา

- สำเร็จประการศนีบัตรมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ แผนกเกษตรกรรม (ปวช.) จากวิทยาลัยเกษตรกรรมพระนครศรีอยุธยา
- นักธรรมศึกษาชั้นตระ จากวิทยาลัยเกษตรกรรมพระนครศรีอยุธยา
- นิติศาสตร์บัณฑิต เนติบัณฑิตไทย จากสำนักอบรมศึกษากฎหมาย แห่งเนติบัณฑิตยสภา
- นักเรียนนายอำเภอรุ่น ๓๔ และ นักเรียนนักปักครองระดับสูงรุ่น ๓๗
จากวิทยาลัยการปักครอง กรมการปักครอง

หน้าที่การทำงาน

๑ ธันวาคม ๒๕๐๙	พนักงานข้าวจัตวา กรมการข้าว กระทรวงเกษตรและสหกรณ์
๑ ตุลาคม ๒๕๑๕ - ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๐	พนักงานเกษตรตรี
เจ้าหน้าที่การเกษตรระดับ ๒-๓ สำนักงานเกษตรฯ
จังหวัดชัยนาท
๑๖ มีนาคม ๒๕๒๐	ปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปักครองระดับ ๓) อำเภอป่าชาing
จังหวัดลำพูน
๓ มกราคม ๒๕๒๒ - ๑๕ ธันวาคม ๒๕๒๗	นิติกรระดับ ๓,๔,๕ กรมการปักครอง
กระทรวงมหาดไทย
๑๒ พฤษภาคม ๒๕๒๘	ปลัดอำเภอ อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี
๑๖ ธันวาคม ๒๕๓๓	ป้องกันจังหวัด (เจ้าพนักงานปักครองระดับ ๖) จังหวัด
ปทุมธานี
๑ มีนาคม-๑๗ กันยายน ๒๕๓๖	เข้าอบรมนักเรียนนายอำเภอรุ่นที่ ๓๔
๑ ธันวาคม ๒๕๓๖	ผู้ตรวจการส่วนท้องถิ่น ที่ทำการปักครองจังหวัดสารแก้ว
๒ พฤษภาคม ๒๕๓๗	ปลัดอำเภอเป็นหัวหน้าประจำกิจอำเภอเชาฉกรรจ์
จังหวัดสารแก้ว

๑ มกราคม ๒๕๓๘	ปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิจอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด
๑ กันยายน ๒๕๓๘	นายอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด
๑ พฤษภาคม ๒๕๓๘	หัวหน้าฝ่ายวินัย สำนักบริหารการศึกษาส่วนท้องถิ่น กรมการปกครอง
๑ ธันวาคม ๒๕๓๘	นายอำเภอท่าช้าง จังหวัดสิงห์บุรี เข้าอบรมนักเรียน นักปกครองระดับสูง รุ่นที่ ๗๗
๑ พฤษภาคม ๒๕๔๐	นายอำเภอท่างาม จังหวัดกำแพงเพชร
๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒	นายอำเภอบางระจัน จังหวัดลิ้งค์บุรี
๓๐ กันยายน ๒๕๔๔	เกษตรيونอายุราชการก่อนกำหนด

เครื่องราชอิสริยาภรณ์

จกรพรต์มาลา ทวีติยาภรณ์ช้างเผือก (ท.ช.)

ผลงานและรางวัลต่าง ๆ

๔ เมษายน ๒๕๓๖	ได้รับโล่เกียรตินิยม “ผู้ยิ่งปืนอาวุธประจำกายคณะแนวสูงสุด” หลักสูตรผู้บังคับกองร้อยกองอาสารักษาดินแดน รุ่นที่ ๙ ประจำปี ๒๕๓๖
พ.ศ. ๒๕๓๗	ก่อตั้งมูลนิธิ กิจอำเภอเขางครรจ์ จังหวัดสระบุรี สร้างพระบรรหารานุสาวรีย์พระเจ้าตากสินมหาราช
พ.ศ. ๒๕๓๘	ก่อตั้งมูลนิธิจังหารกาญจนากิจเขต สร้างแท่นพุทธานุสาวรีย์จังหาร ณ ที่ว่าการกิจอำเภอ จังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด
พ.ศ. ๒๕๔๐	ก่อตั้งมูลนิธิอำเภอท่าช้างกาญจนากิจเขต จังหวัดสิงห์บุรี
พ.ศ. ๒๕๔๑	ก่อตั้งมูลนิธิไทรงานประชานุเคราะห์ จังหวัดกำแพงเพชร สร้างพระบรรหารานุสาวรีย์พระพุทธเจ้าหลวง (ร.๕)
๔ ธันวาคม ๒๕๔๒	จัดอุปสมบทเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ๗๒ พรรษา จำนวน ๙๔ รูป ได้รับเงินบริจาด ๒๔๔,๔๒๖.๐๐ บาท และบริจาคสมทบมูลนิธิชัยพัฒนา
พ.ศ. ๒๕๔๑ – ๔๓	ได้รับรางวัลชนะแห่งงานเทคโนโลยีกินปลา จังหวัดสิงห์บุรี รางวัลชนะเลิศ ๓ ปี ซ้อน (ปี ๒๕๔๑-๒๕๔๓) อำนวยการสร้างศิลปะนานาชาติลีปี ก่อทำเนิดเนื้อร้อง ทำนอง และทำรำรำба “แม่ล้าปลาทาง” ร่วมกับกรมศิลปากร และโรงเรียนบางระจันวิทยา

จัดตั้งกองทุนมูลนิธิคนดีศรีบ่างระจัน , กองทุนหยาดน้ำใจ
นักปกครอง และกองทุนช่วยเหลืออาสาสมัครป้องกันและ
บรรเทาสาธารณภัย อำเภอบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี
เกียรติบัตรและเข็มเชิดชูเกียรติครุฑทองคำ^๑
ข้าราชการพลเรือนดีเด่น ปี ๒๕๔๙

ผลงานหลังเกี้ยณอยุราชกร

- ธันวาคม ๒๕๔๖ หนังสือ “มนุษย์เกิดมาทำไม?” เล่ม ๑ ภาคปริยัติธรรม
ธันวาคม ๒๕๔๗ หนังสือ “มนุษย์เกิดมาทำไม?” เล่ม ๒ ภาคธรรมปฏิบัติ
สู่ธรรมปฏิเวช และเล่ม ๓ ภาคปกิณณกรรม (ตาม-ตอบ
ปัญหารรมฯ)
- เมษายน ๒๕๔๘ หนังสือ “มนุษย์เกิดมาทำไม?” เล่ม ๔ ภาคปกิณณกรรม
(ตาม-ตอบเพื่อการศึกษาธรรมะในพระพุทธศาสนา)
- สิงหาคม ๒๕๔๙ จัดทำโครงการพิมพ์หนังสือ เล่ม ๕ ถวายพระสงฆ์ และ
มอบให้ห้องสมุดสถานศึกษาและเรือนจำทั่วประเทศ
จำนวนกว่า ๒๐,๐๐๐ เล่ม
- กรกฎาคม ๒๕๔๙ หนังสือ “คำสอนการอุทิศบุญที่ได้ผล พระอาจารย์เกشم
อาจิณณสีโล”
- ธันวาคม ๒๕๕๐ หนังสือ “มนุษย์เกิดมาทำไม?” เล่ม ๕-๖
ภาคปกิณณกรรม (ธรรมจากภาคการตุนธรรมะ)
หนังสือ “มนุษย์เกิดมาทำไม?” เล่ม ๗
ว่าด้วยภาคปฏิเวะธรรม (การทำความเข้าใจคำสอน
ในบทสวดมนต์แปลเพื่อปฏิบัติ และธรรมบรรยายเรื่อง
“อริยมรค...เส้นทางพระอริยะ”)
- สิงหาคม ๒๕๕๑ หนังสือ “มนุษย์เกิดมาทำไม?” เล่ม ๘
ว่าด้วยพระอภิธรรมเชิงแนวปฏิบัติ
- ธันวาคม ๒๕๕๑ หนังสือ “มนุษย์เกิดมาทำไม?” เล่ม ๙-๑๐
ว่าด้วยพระสูตรตันตปีกุก
หนังสือ “มนุษย์เกิดมาทำไม?”
- มกราคม ๒๕๕๒ เล่ม ๑๑ ว่าด้วยพระวินัยเชิงแนวปฏิบัติ และ
เล่ม ๑๒ ว่าด้วยคู่มือมนุษย์พันธุ์แท้
เล่ม ๑๓ ตอนประกันชีวิตปีกุก
- บรรยายธรรม ตามวัด โรงเรียน สถานศึกษา
และกลุ่มปฏิบัติธรรมฯฯ จัดตั้งสถานฝึกปฏิบัติธรรมฯ
- ก่อตั้งห้องสมุดธรรมะประจำหมู่บ้านและชุมชนทั่วไป

รายงานผู้มีจิตศรัทธาร่วมพิมพ์

รายชื่อผู้มีจิตศรัทธาร่วมพิมพ์หนังสือมนุษย์เกิดมาทำไม? เล่ม ๑๓ และจัดทำแผ่นบันทึก ดีวีดี. การ์ตูนธรรมะ เล่ม ๕-๖ เป็นธรรมทาน จำนวน ๓,๖๐๐ เล่ม ได้นำมอบห้องสมุดประชาชน กศน. และเรือนจำทั่วประเทศจำนวน ๑,๐๕๐ เล่ม ดีวีดี. ๑๐,๐๐๐ แผ่น และจัดตั้งห้องสมุด ชุมชน ๙ แห่ง

โปรดอนุโมทนาบุญด้วยกันทุกท่านเทอญฯ

สายบุญคุณสุวัฒน์ - นางจกนอม พิทักษ์วงศ์ จ.ปทุมธานี โทร. ๐๒-๕๓๖-๖๔๗๒
คุณแม่คิริ พิทักษ์วงศ์ พร้อมบุตรหวาน ๑๖๐,๐๐๐ บาท
คุณแม่ทองปาน ปานสมบุญ พร้อมบุตรหวาน ๒๕,๐๐๐ บาท
รายละ ๘,๒๐๐ บาท:- คุณทรั�ทอง-คุณมัณฑนา เลาหธนาคม และครอบครัว
รายละ ๕,๐๐๐ บาท:- พระราชนรรโนโกศล เจ้าคณะจังหวัด (ธ.) อุบลราชธานี, คุณสนอง-
คุณรอดขวัญ-ด.ช.ทองทวี เชื้อไทย
รายละ ๓,๐๐๐ บาท:- คุณสมพร-คุณชัชชลี สุนทรคุณ
รายละ ๒,๕๐๐ บาท:- คุณจารุวดัย ศิลพงษ์, คุณบำเพ็ญ-อัพวรรณ นำบูรณะ, คุณสมชาย-
คุณดรุณี-ด.ญ.ณัฐรัชดา ศุภปัญญาพงศ์
รายละ ๒,๒๐๐ บาท:- พล.อ.ต.ศิริศักดิ์ ชุมเสนา และบุตรอุทิศให้นางสินีภักดี ชุมเสนา และ
ญาติผู้ด้วย
รายละ ๒,๐๐๐ บาท:- คุณภาณุมาศ บัวก้านทอง, คุณณรงค์-คุณอรพิมพ์ กฤตยกุลชาติ
รายละ ๑,๕๐๐ บาท:- คุณจินตนา รัตนจรัสโ戎นี, คุณณพา สุวัฒนศิลป์, คุณสุทน-คุณ
ชุมอย ศกุล และบุตรหวาน อุทิศให้เจ้ากรรมนายเรว, คุณสมภพ พิทักษ์
รายละ ๑,๒๐๐ บาท:- ร.ต.สุนทร-คุณนงเยาว์ ไหwareb, คุณสมพล-คุณปิยะพร อัมรัตติพันธุ์
รายละ ๑,๐๐๐ บาท:- คุณเจษฎา-คุณสมถวิล สิงห์อรุณ พร้อมบุตร, คุณธนณณ สุนทรโสกณ,
คุณปรีดา สลลกานนท์, น.อ.หญิงธารทิพย์ ลิปตสุนทร, คุณทองสุก-คุณนงเยาว์ เเดชะนนท์,
คุณละเออด-คุณพิศมัย พันธุ์ช่วงวงศ์, คุณธนช-คุณนันธดา ฤกษ์อาสา, คุณนริศ-คุณรุ่งอรุณ-
นางสาวณัฐนรี ตรรณโนภาก, คุณจิตารินทร์ แสงวัฒเนสกุล, ดร.สุนทร-อ.นลินี บำรุงราช
รายละ ๘๕๐ บาท:- คุณรัฐภูมิ แก้วพันธุ์
รายละ ๘๐๐ บาท:- รศ.เกษร วีระชาട

รายละ ๖๐๐ บาท:- คุณเสมอ-คุณสุนันทา ตันติวงศ์

รายละ ๕๐๐ บาท:- คุณชญาดา โพธิสัตว์ อุทิศให้เจ้ากรรมนายเรร, คุณสุริยา กองสีมา, คุณสมชาย-คุณวรรณา กลิ่นจันทร์, คุณศุภรัตน์ ไตรรัตน์, พ.ท.จำรัส-ร.ต.หญิงจิตฤทธิ์ เมธีอิธรรม และคุณแม่ตอนອม พูลพันธ์

รายละ ๔๐๐ บาท:- คุณมานิตย์ วินิทร์อุดมสุข

รายละ ๓๐๐ บาท:- คุณจินตนา แดงหล้า อุทิศให้เจ้ากรรมนายเรร, คุณรชนี แดงหล้า อุทิศ ให้เจ้ากรรมนายเรร, คุณอนรรถ-คุณเนตรพشا-น.พ.ปานสม์-ด.ช.ณัฐณัช ศรีอรนันต์

รายละ ๒๕๐ บาท :- คุณอัมพร ศิริวิจัน รายละ ๒๐๐ บาท:- คุณสมพิศ-คุณธนกานล พุกชาญค้า, คุณนุกุล ชูเฉลิม, คุณภัสสร แก้วกุล, คุณบังอร ชัยเนตร, คุณอีวะรรณ นามสนธิ และบุตร รายละ ๑๕๐ บาท:- คุณยาใจ พรพุทธิชัย รายละ ๑๐๐ บาท:- คุณฉวีวรรณ สุขสมวัฒน์, คุณอากร เพชรรักษ์, คุณแม่ทอย แซ่ตั้ง รายละ ๕๐ บาท:- คุณอุทัย บุตรราช

รายละ ๒๐ บาท:- คุณสاجา อุไรรักษ์

สายบุญนักเรียนนายอำเภอรุ่น ๓๔/๒๕๓๖ กระทรวงมหาดไทย

รายละ ๓,๐๐๐ บาท:- คุณวิเชียร-คุณปราณี-ด.ญ.วิลาสินี-วนันท์ ปิยะรากร

รายละ ๒,๐๐๐ บาท:- คุณสมศักดิ์ ปริสุทโธ เหมทานนท์

รายละ ๑,๕๐๐ บาท:- คุณบุญมา-คุณนนท์ธีร์ อินทรภาณี, คุณณัฐวุฒิ อัญสมบูรณ์

รายละ ๑,๐๐๐ บาท:- คุณสุธินันท์ บุญมี รายละ ๖๐๐ บาท:- คุณชะโронจ์ วรแสน

รายละ ๕๐๐ บาท:- คุณยุทธนา ริเวเหลือง, คุณสุพล ลีมางกูร, คุณสุรพล ไมยวงศ์, คุณบุญมี วิจิตรมาลา, คุณพงศ์ศ่า ศุภจิริยาวัตร, คุณเสรี รัตนเลวี, คุณบุญวุฒน์ ชีช้าง, คุณจุมพล-คุณบังอร รัตนพิมล, คุณชุติกาญจน์ ชโยทัย, คุณยงยุทธ วิทยะพงศ์

สายบุญคิมย์เก่าโรงเรียนชัยนาทพิทยาคม รุ่น ๒/๒๕๐๖ รวมเงิน ๑,๗๕๐ บาท

รายละ ๓๐๐ บาท:- คุณงามครร ไชยนันท์ รายละ ๒๕๐ บาท:- คุณบุญล่ง สังขะโน

รายละ ๒๐๐ บาท:- คุณพนิดา ทองขวัญ รายละ ๑๕๐ บาท:- คุณนงลักษณ์ สนไฟโจรน์

รายละ ๑๐๐ บาท:- แพทยอดหญิงวัลภาเจษฎาภานิชกุล, ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม ๑ ราย, คุณทัศนีย์ เจริญพลับ, คุณวชรี ศรีบุญปาน, คุณกนกวรรณ ร่มมีชัย, คุณบุญรอด เพ็งชัย, คุณชุมครร ขุนจำกาล รายละ ๗๐ บาท:- คุณอรุณี บุญเหลือ รายละ ๕๐ บาท:- คุณสมหมาย ปานเทวัญ, คุณเพียงเพญ พุ่มครร

สายบุญอาจารย์สมาน แสนวงศ์ จ.อุบลราชธานี โทร.๐๘๔-๒๔๔-๖๔๔ รวมเงิน ๕,๐๐๐ บาท
รายละ ๑,๐๐๐ บาท:- คุณพิมพ์ประไพ วิชาภูล, คุณสำราญ-คุณสุวี แสนวงศ์, คุณ
วรารณ์ ไกรลักษณ์ทุกท่านอุทิศให้เจ้ากรรมนายเรว รายละ ๒๐๐ บาท:- อาจารย์สมาน
แสนวงศ์ อุทิศให้คุณพ่อ จ.อ.ท.บัวและคุณแม่หลือ แสนวงศ์ รายละ ๑๐๐ บาท:- คุณ
ศรีอัมพร แสนวงศ์ อุทิศให้คุณพ่อปัดหมัน-คุณแม่เลียง ใจเกื้อ, คุณอนิรุทธิ์ แสนวงศ์,
คุณเพ็ชร์เจศิก-คุณไวไล แสนวงศ์, คุณประยูร-อ.ลิรินาถ กافเนตร, ร.ท.อธิพงษ์-อ.ลิรินิติ
ไทยภักดี, คุณประจวบ เชื้อมรรย์, พ.ท.เฉลี่ยว-คุณอรทัย ไทยภักดี, คุณวันเพ็ญ สุวรรณกุล
ทุกท่าน อุทิศให้เจ้ากรรมนายเรว

สายบุญคุณรัตนา ห้องทิรัญ โรงพยาบาลกำแพงเพชร โทร.๐๘๙-๖๔๔-๔๔๒๑
รวมเงิน ๔,๐๕๐ บาท

ครอบครัวห้องทิรัญ, บริษัท พ.วัฒนา จำกัด, คุณวิเศษ อุดมศิลป์, คุณจากรุรรณ จินดา
สวัสดิ์, คุณลิรินันท์ ประสาดี, คุณเจริรรรณ คำอาจ, คุณกิตติภา จิตสุภาวงศ์, คุณ จำเนียรน
รักเขตกิจ, คุณนันทิชา ล้อทวีลักษ์, คุณอุษา จันทร์บุปผา, คุณอรรรรณ มนีพิทย์, คุณจำพึง วนนุช

สายบุญอาจารย์สุภานี พิทักษ์วงศ์ โรงเรียนวชิรประการวิทยาคม จ.กำแพงเพชร
รวมเงิน ๓๔,๗๐๐ บาท

อาจารย์สุภานี-คุณกานต์สินี พิทักษ์วงศ์ ๓๐,๐๐๐ บาท
รายละ ๑,๐๐๐ บาท:- คุณปริศนา-คุณอร อุ่นเครื่ แลครอบครัว อุทิศให้คุณพ่อบุญเลิศ
อุ่นเครื่, คุณพันธ์อุริสายทองอินทร์ และครอบครัว รายละ ๕๐๐ บาท:- คุณอัญเชิชา ทรงประดิษฐ์,
คุณแม่บุญเรือง สุขสกุล และครอบครัว, พ.ต.ท.ปกรณ์-คุณลัตตะงกช-คุณปายดา-คุณ
ชนทิชา ราชคำ, คุณสุกิตรา-คุณหวัญกิจิช ตัณคลารักษ์, คุณสมบูรณ์ ล้วนอินทร์และครอบครัว
รายละ ๓๐๐ บาท:- คุณทองคำ-คุณสร้อยมาศ ดิษслะ อุทิศให้คุณสันหน้าย ดิษслะ, คุณ
ธิติกัทร-คุณอัญชรี ก้าลปฤกษ์, คุณณฤณ สุดไทย และครอบครัว, คุณพราวัสสร-คุณวิมพ์วิภาพร
จงสวัสดิ์, คุณธุนี พิบูลนฤดม และครอบครัว, คุณจันทร์แก้ว เอี่ยมพงษ์-คุณศิริพร เพرمคำสี,
คุณอัญชลี ดีบุ๊ และครอบครัว รายละ ๒๐๐ บาท:- คุณสุเทพ ปานพรหม และครอบครัว คุณ
ศิรินุช ศิริชัย และครอบครัว, คุณดารารพ ชินาวลี และครอบครัว, คุณดันย์-คุณอรศรี ตัณคล
ารักษ์ และครอบครัว, คุณอีระพงษ์-คุณมณฑาทิพย์-คุณมณีรัตน์ ทองคุ้ม, คุณเพลินพิศ^{เจริญบุญ} และครอบครัว, คุณอิตามาศ สถิตอยู่ และครอบครัว, รายละ ๑๐๐ บาท:- คุณ
ทัศนีย์ แก้วหินลาย, คุณสร้อย พูนประลิทร์, คุณวิรัตน์ นวลละออง, คุณธนันท์ โทรอด

และครอบครัว, คุณอรุณช ขันธบุญ และครอบครัว, คุณวิมลสิริ มุสิกะปาน และครอบครัว,
คุณยุพิน เรียนทพ และครอบครัว

**สายบุญคุณพรรรณศิริ อุทธิเรืองเดช บริษัท พี ซี เอ็ม คอนสตรัคชั่น แมททีเรียล จำกัด
จ.ปทุมธานี รวมเงิน ๗,๕๗๐ บาท**

คุณสเจี้ยรพงศ์-คุณพรรรณศิริ-ด.ช.คิริพงศ์ญาณ์-คุณละม่อง-

คุณจันทร์พงษ์ ฤทธิเรืองเดช	๓,๐๐๐ บาท
คุณแม่ม่วาย-คุณกุลิสรา รุ่งมณี	๒,๐๐๐ บาท
รายละ ๑,๐๐๐ บาท:- คุณกนกวรรณ สังข์เพือก รายละ ๓๕๐ บาท:- คุณอนพร เกินบำรุง และครอบครัว, คุณสุกาวดี วิจักษณ์สุรการย รายละ ๑๙๐ บาท:- จ.ส.อ.สมชาย-คุณ เสาวลักษณ์ ส้มพันธุ แลครอบครัว, คุณจันทร์พงษ์ ประสาณพันธุแลครอบครัว, คุณ มนธา ศรีเพ็ชร แลครอบครัว, รายละ ๗๐ บาท:- คุณเพ็ญ สมบติ, คุณนิภาพร สมบติ แลครอบครัว, คุณกิตติคิริรัตน์ เรืองฤทธิ แลครอบครัว, คุณทองใบ บุตรวงศ์แลครอบครัว, คุณลัดดาวลัย เกตุแก้ว แลครอบครัว	

**สายบุญคุณวัฒนา วงศ์บุญ โรงเรียนวัดสิงห อ.วัดสิงห จ.ชัยนาท
รวมเป็นเงิน ๑๑,๘๗๐ บาท**

รายละ ๒,๐๐๐ บาท คุณสุรพงศ์-คุณสุนันทา ทินวงศ รายละ ๑,๐๐๐ บาท คุณมนิตร-
คุณวัฒนา วงศ์บุญ, คุณภาคภูมิ ฉิมพาลี, คุณประดิษฐ์ ปิตานันต์ชัย รายละ ๑,๕๐๐ บาท
คุณสนุ่น-คุณทองออยู่, คุณอนลิธี-คุณศรีสุดา ศุภปัญญาพงศ และครอบครัว รายละ
๖๐๐ บาท คุณจิตรา จันทร์ศรี รายละ ๔๐๐ บาท คุณกัมพู-คุณรุ่งกานต วงศ์บุญ, คุณ
กมลทิพย อยู่พงษ์เพบูลย, คุณนิพนธ์-คุณสาวานีย-ด.ญ.จิตาภา จิรการพงษ, คุณณัฐพล-
ด.ช.นราวิชญ ยะสำลี-คุณสาวิตรี ศุภปัญญาพงศ รายละ ๓๐๐ บาท คุณชมพูนุท วงศ์บุญ,
คุณเบญจนา แสงเชี่ยว รายละ ๒๔๐ บาท คุณจำเนียน แสงพลาย รายละ ๒๐๐ บาท คุณ
อาการ ตุ้นทอง รายละ ๑๙๐ บาท คุณอัมพิกา เนlaysบุญ รายละ ๑๕๐ บาท คุณทิวา
ชายะสกิตย รายละ ๑๙๐ บาท คุณพรศิริ สุขชื่น, คุณประภัสสร อุ๊เพ็ชร รายละ ๑๐๐ บาท
ทันตแพทย์สมพงศ ศรีประทีปบันพิท, คุณศรีสุดา ช้างหัวหน้า, คุณพงษ์ศักดิ-คุณวิภา
พงษ์ธรรกุลพานิช, คุณนงนุช ตามวงศ์วัลย, คุณมาดา กิยโยทัย, คุณวิชัย กิยโยทัย, คุณ
ชนันดา วิสิทธิ, คุณรุ่งอรุณ ศรีคำ, คุณปวันพัสน์ เพ็งลำ, คุณวสนา ศรีติลอก, คุณแพง ตาสุขใจ

สายบุญคุณวิลาวัลย์ วุฒิชัยรังสรรค์ รวมเป็นเงิน ๕,๔๕๐ บาท

รายละ ๕๐๐ บาท คุณวิลาวัลย์-คุณจักรกฤษ-ต.ญ.สิริญา วุฒิชัยรังสรรค์, คุณวิชัย-คุณสุวรรณ ห้องทิรัญ, คุณอาภากรณ์ อุสาพรหม รายละ ๔๐๐ บาท คุณปฐมภรณ์ โนนแพงพะ รายละ ๓๐๐ บาท คุณนงลักษณ์ สุวรรณวัฒน์, คุณณภัทร เชื้อปุย, คุณเพ็มศุข อาชาพร, คุณจิตติมา อินทร์เอียด รายละ ๒๕๐ บาท คุณดารณี จันทร์มีแก้ว, คุณปราณปรียา คำโป รายละ ๒๐๐ บาท คุณเยือน-คุณสมพร-คุณยุพา เพียรธัญญกรณ์, คุณสุพรราช-คุณกฤณณะ พรเมดวง, คุณมิตา บุญศรี รายละ ๑๕๐ บาท คุณชัชดากรณ์ สุพิชญ์ภูมิ, คุณประชุมพร อังศุพันธ์ รายละ ๑๐๐ บาท คุณนันทิรัตน์ พูลโสภาค, คุณกมลลักษณ์ จำพิศ, คุณอารีย์ ล้มประสิทธิ์, คุณอิทธิ กุณฑล, คุณนาภา สว่างเนตร, คุณกมลชนก รักติกุล, คุณบุญบา ไวยราษ และครอบครัว, คุณสกาวะรัตน์ ภาษาดี, คุณศิริทิพย์ ไชยพงษ์, คุณชัยเวช ยอดทอง, คุณกิจจา คำก้าแก้ว และครอบครัวคุณพักรต์เพียงเพญ รัตน์สันเทียะ, ด.ช.จิรภัทร เรืองสังข์, คุณปิยะมาศ สาราม, คุณเกตุมนี สามิวิจันน์ รายละ ๕๐ บาท คุณบารมี หิรัญธร

สายบุญ คุณวนิดา แซ่�พวงงาม สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ โทร. ๐๒-๒๑๙-๓๖๐๐ รวมเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท

รายละ ๒๐ เล่ม:- พ.ต.อ.ปสพกรณ์ โพธิสุข รายละ ๑๐ เล่ม:- นางสาววนิดา แซ่�พวงงาม, นางสาวสันติศรี ทรัพย์สิรินทร์, นายชาญชัย พงศ์ภัสสร, นางประไฟ จีบเรียน รายละ ๖ เล่ม:- นายรัชฎา สมิติ รายละ ๕ เล่ม:- นางสาวพยุง มโพหาร, นายณัฐพล พิพิธรัตน์ รายละ ๔ เล่ม:- นางอรพิน พิชญาพงศ์, นางสาวนีรุช อันทางษา, นางสาวศิริรัตน์ วิเวก, นางสาวทิพย์วรรณ วรรณเสภาณ, นางสาวชัยพร ชมกุล, นางสาวบณฑิตา ขาวสะอาด, ส.ต.อ.หญิงยุพาร แสงประเสริฐ, นางสาวปทุมมาศ บุญจำรูญ, นายวีระยุทธ ทรงชั่นกลาง, นางสุนทรี ราชริวงศ์ รายละ ๓ เล่ม:- พ.ต.ท.บรรจง ใหญ่ยงค์, นายอภิชาติ จันทร์อิบดี รายละ ๒ เล่ม:- นางสาวพรทิพา จันทร์, นายศิรีมาศ สุประงศ์, นางสาวพัชรีย์ เทมวิรุฬห์, นางสาวอรือร่า อสมัภินวัฒน์, นางสาว เพญพิชชา สิริสังข์วงศ์, นางสาวศกุนา เก้านพรัตน์, นางชลธิชา ดาวเรือง, ด.ช.ธ.ไชย ดาวเรือง, นายไกรเลิศ ดาวเรือง, นางสาวอรakanต์ บุญสุทธิ์, นางสาวมาลีรัตน์ ทะวงศุตร, นายเนตินัย แก้วเกิดเด่น, นางสาวนริศรา รอดช้างเผือก, นายจaruภัทร จัตตาเรศ, นายสืบสกุล กลิกรรม, นายเทพสุ บารโซติดารา, นางสาวนิรมล แก้วทำไม้, นายธรรมนูญ คงรัตน์, นางสาววรรณ หวังพินจกุล, ร.ต.อ.หญิงสุวนิย์ แสงผล, นายพรชัย แสงผล, นางภารนี แสงผล, นางสาว สุทธาทิพย์ จีบเรียน, นางสาวพรัตน์ เชี่ยวเมฆ, นางสาวทักษอร สุวรรณสาย, นางสาวศิริกุล จุ่มสุวรรณ, นางสาววิลาวรรณ ครุฑะอง, นางสาวเนوارัตน์ ศิริพีชร รายละ ๑ เล่ม:-

นางสาวชนิดาพร ภู่เรือน, นางเชญ ลังชูชู, นางสาวนิธิยา ลังชูชู, นายพงศ์ธร ทองด้วง, นางชวัญญา เลิศวิจิตรกมล, ร.ต.ต.หญิงธิติวดา ผิวทอง, นายประวิทย์ สันตอนวิทย์, นางสาวชัยญา มงคลติ, นายฐานพงษ์ ท่อน้ำมามแก้ว, นายศรายุทธ ท่อนโพธิ์, นางสาวปราณี คัมตลอด, นางสาวกัญญา อินทรสาร, นายสมบุญ จุมสุวรรณ์, นางจันครี จุมสุวรรณ์, นายวิทยาพร จันทวัส, นายรพิน บาลี, นายพิเชฐฐ์ รัตนปรีชาชัย, นางอรสา สังข์นาค, นางอารี สมพันธ์, นางสาวรัชดา ปานแป้น, นางสาวภูมิพร ปุณณากิริมย์, นางสาวทัตพิชา ชัยทัต

**สายบุญ โน.บุญมี กิตตะคุปต์ เขตสายไหม กรุงเทพฯ รวมเป็นเงิน ๗๕๐ บาท
โน.บุญมี กิตตะคุปต์, โน.บุญเทียน เรืองเดช, โน.เจมศักดิ์ ชวางศ์, ร.ต.อาชีพ วัฒนางกูร
คุณเสริมสุข สวนฉิมพลี, คุณรุ่งรเว รายดี**

**สายบุญคุณพงศ์ธร พิทักษ์วงศ์ กรมบังคับคดี ถนนบางชุนนนท์ บางกอกน้อย กรุงเทพฯ
โทร. ๐๒-๘๔๑-๔๙๐ รวมเป็นเงิน ๕,๐๐๐ บาท**

รายละ ๓๐๐ บาท:- คุณดไนยา แก้วพสม, คุณนันท์กัส สารติวรวงศ์, คุณสุกัญญา เลิศวีรศักดิ์
และครอบครัว รายละ ๒๐๐ บาท:- คุณอรพรรณ อกลพัฒนศักดิ์ คุณแพร เอ่งฉวน, คุณ
บุญยิร์ นุสโน, คุณวีรชัย วิถีพาณิช รายละ ๑๕๐ บาท:- คุณอธิพันธุ์ สวัสดีพิพัฒน์ รายละ
๑๐๐ บาท:- คุณนคร ชุมบุญ, คุณมนตรี มณีจริรัตน์, คุณนิพิฐพนธ์ เพือกพุก, คุณนราธิป
บุญญพนิช, คุณชัยเดช รัตนโภก, คุณวุฒิพงษ์ เหลืองประเสริฐ, คุณวิเชียร แผ่นซ่า, คุณนิชนันท์
พาณแก้ว, คุณจินตัตน์ พันธุ์ดี, คุณชัยวัฒน์ ศิริลาภพาณิช, คุณกฤติยา สุขสวัสดิ์, คุณทรงธรรม
หมื่นกระโทก, คุณชิดชัย สุทธิภูล, คุณอาาร ลี้จินดา, คุณพรชนก พัดตัน, คุณปราณี กาญจนมุสิก,
คุณกิ่งดาว เพียรชัย, คุณพูนทรัพย์ เดชะเกียรติสุจิตร, คุณทิพวรรณ จันทร์อ่อน, คุณสามารถ
ทูลไธสง, คุณโกรุดม ปัญญาทิพย์, คุณวรารณ์ ใจยากล, คุณรัตติยา ภิริยะพงษ์พาณิช,
คุณสุราลินี จันดี, คุณกนกพร รอดใส่, คุณสุดธิดา ธรรมชุติพร, คุณนวชกળ พัวศรีพันธ์,
คุณอดิศรา เศรษฐพิพัฒนกุล, คุณกนกอร เกษสุพรรณ รายละ ๕๐ บาท:- คุณพรพรรณ ใจตรง,
คุณพิมลพรรณ มีทิศสม, คุณสมพงศ์ ด้วงดี, คุณณัฐกาญจน์ อายุวัฒน์, คุณอนุรักษ์ อุยสุข

**สายบุญคุณวินี แซ่จังและคณะญาติธรรมวัดประดู่ธรรมอิปัตย์ บางซื่อ กรุงเทพฯ
รวมเงิน ๓,๔๕๐ บาท**

ສາຍບຸນຄຸນນ້ອຽດນັ່ນ ລກສເຄຣະຮູກີຣີ ສຕານອຣມທານບາງຮັກ ກຣຸງເທິພາ

ໄທຣ.០២-២៦៨-១៩០៥ ຮວມເງິນ ២៥,០០០ ບາທ

ຮາຍລະ ១,០៥០ ບາທ ຄຸນລ່າງແສງ ວິວທອງ

ຮາຍລະ ១,០០០ ບາທ ຄຸນພ້ອສື່ອ ແຊ້ອຶ້ງ-ຄຸນສຸວິນຍໍ-ຄຸນສຸທົກິການຕໍ່ ກຣີຈໄກຮາຣາຣານ ແລະ

ຄຣອບຄຣວ, ຄຸນແມ່ເໝື່ອຢັງເຈິ່ງ ແຊ້ລົ້ມ-ຄຸນວັດນາ-ຄຸນນັກຂະໜົດ-ຄຸນນັງເຍົວ ເຕະພິລິ່ງ

ຮາຍລະ ៨១០ ບາທ ຄຸນພູຫ ອຣມກຄຸມດາ ຮາຍລະ ៨៧៥ ບາທ ຄຸນຢູ່ເຣສ ນາຮອດນະຮຸ່ງ

ຮາຍລະ ៨០០ ບາທ ຄຸນສຸທ່າ ນິກມລ ຮາຍລະ ៧៧០ ບາທ ຄຸນທາວິກາ ພຸຖ້ອພົງສາ

ຮາຍລະ ៧០០ ບາທ ຄຸນຫ້າພົມ ຂໍ້ໂການນີ້ ຮາຍລະ ៦៤០ ບາທ ຄຸນນົກຖົກ ພີເຢີຮຸ່ງສຸກຸລ,

ຄຸນວິວັນ ສຸທ່ອວິສະວັກ ຮາຍລະ ៦៤០ ບາທ ຄຸນອຕີພຣ ຕິດຍາງກູລ ຮາຍລະ ៦៤០ ບາທ ຄຸນອຕີວິຈານ

ຈິຕຣນກວາງຕໍ່ ຮາຍລະ ៦២០ ບາທ ຄຸນກຸລວິກາ ຕີຣິກົກ ຮາຍລະ ៦១០ ບາທ ຄຸນມົມທີພິພໍ

ອາທິຣູຮຸ່ງສຸຂ ຮາຍລະ ៥៥០ ບາທ ຄຸນສຸດາ ທາຮະຮຣມ ຮາຍລະ ៥០០ ບາທ ຄຸນພຣິພິພໍ ເຈີນຸ່ງສຸຂ,

ຄຸນທີ່ ຊື່ພອດມວິທີ່, ພ.ຕ.ອ.ປະຈັກ໌-ຄຸນຕົງກມລ ນາຄຕົວສຸຂ, ຄຸນສຸມືຕຣາ ພລປະລົງທຶນກູລ

ແລະຄຣອບຄຣວ, ຄຸນແມ່ມ່ວຍເຈິ່ງ ແຊ້ລື້-ຄຸນແມ່ມ່ວຍເອີ້ນ ຕັ້ງ-ຄຸນວັດຫັກ-ຄຸນຄົມມັນທີ່-ຄຸນກາຄກົມື-

ຄຸນຮົນຕສຣນ-ຄຸນຫ້າຍຄ ພິພັນຕີຣິຈຈາກ, ຄຸນວິວັນ-ຄຸນສມຄຣ ຕີຣິຕັນກຸລຈັວສ ແລະຄຣອບຄຣວ,

ຄຸນເພື່ນທົກ-ຄຸນອຣກາ ເທະວະຮຣນສິທີ່ ແລະຄຣອບຄຣວ, ຄຸນສຸນທົກ ຜູ້ຄົງ, ຄຸນສລົງຮັຕນ

ວິເທີ່ຂໍ້ວຽກ ອຸທີ່ໃຫ້ຄຸນເຫັນເຖິງເຕັກ ແຊ້ຈົ່ງ-ຄຸນກົນກວຽກຮຣນ ວິເທີ່ຂໍ້ວຽກ ແລະເຈົ້າກຣມ

ນາຍເວຣຖຸກພຸກຫຼາຍໃຈ ຮາຍລະ ៥៥០ ບາທ ຄຸນເມຕຕາ ສັກຄະນາຍກ, ຄຸນສມານ ສັກຕ ຮາຍລະ

៥៥៥ ບາທ ພຣະອັນທັພລ ຈຣນວິໂສ ຮາຍລະ ៣៥០ ບາທ ຄຸນວິໄລກັບຂະໜົດ ກຣັບຍື່ງກົງລ ຮາຍລະ

៣៥៥ ບາທ ຄຸນເນື້ອ ເວັງອຸຕມານັນທີ່ ຮາຍລະ ៣៥០ ບາທ ຄຸນຄຣາກຣ ພູນບຸນຍຸງາກ ຮາຍລະ

៣០០ ບາທ ຄຸນຜັງຮູກາຍຸຈົນ ໂວກີຣຸກຸລ, ຄຸນຄລັງ-ຄຸນຈານຈິຕ່-ຄຸນສຸກມາສ-ຄຸນປີຢະຈັດຕິ-ຄຸນ

ເຄີລິງຄັກຕິ່ ຮູ່ງເຈີນຸ່ງຮຸ່ງຍິ່ງ, ຄຸນປີຢະຈັດຕິ່-ຄຸນເສາວົມີ່-ດ.ນູ.ສຣລພຣ-ດ.ນູ.ຜັງຈົນວີ ຮູ່ງເຈີນຸ່ງຮຸ່ງຍິ່ງ

ຮາຍລະ ២៥០ ບາທ ຄຸນອາກຣນ ຊົວຮຣນກົກ ຮາຍລະ ២៥៥ ບາທ ຮສ.ດຣ.ປະຈິຕຣ ມາທີ່ງ

ຮາຍລະ ២១០ ບາທ ຄຸນວິມລ ຕີຣິຄັກຕິ່ສົກິຕ ຮາຍລະ ២០០ ບາທ ຜູ້ໄມ່ປະສົງຄ່ອກນາມ ນຄຮສວຣົກ,

ຜູ້ນ້ອຍແລະຄຣອບຄຣວ ອຸທີ່ໃຫ້ຄຸນແມ່ຄອນມ(ບັວຈິນ) ຜັນທະ ເຫັນປະປັບປຸງ ແລະເຈົ້າກຣມນາຍເວຣ,

ຄຸນທ້າຍວຽກ ເຊື້ອແກ້ວ ຮາຍລະ ១៥៥ ບາທ ຄຸນຍາໃຈ ພຣພຸທີ່ຂໍຍ ຮາຍລະ ១៥០ ບາທ ພ.ທ.ວິຈິຕຣ

ສິງຫເຄຣະຮູກິຈ ຮາຍລະ ១៥ ບາທ ຄຸນປະວັດຕິ ປະກາປັບປຸງ ຮາຍລະ ១៥០ ບາທ ພຣມທາ

ປຸງໂພ ຮາຍລະ ១០០ ບາທ ຄຸນທັກພຣ ໂຮຈອອີຄຣານທີ່, ຄຸນສມນິກ ຂໍ້ຂາຍກູລ, ຄຸນທັກນິຍ່

ເໜີສາຈອດ, ຄຸນນິວາມຍ ຄຸນພິສຸກີ່, ຄຸນຄີຣິນີ ຄຸນພິສຸກີ່, ຄຸນຈວລິຕ ຮນເນື້ອ, ຄຸນອາຮິນີ

ຍານ້ອຍ, ຄຸນບ່ານຈົວວຽກ ປັນສຸຮັກນີ້, ຄຸນແສງໂຈມ ຈັນທົກອຸໄຮ, ຄຸນພ້ອສອນ-ຄຸນແມ່ໜ່ານມ ທາງໂກ່ຍ-

คุณเสเมี่ยน หาญโถกี้และครอบครัว, คุณเท่งหลี แซ่ก์วัย-ครอบครัวประทีปธีรานันต์ อุทิศให้คุณแม่ເຊິຍະ แซ່ລ້ວ, คุณນวรัตน์ ລກສເຕຣະຮູບຕົວ ແລະครอบครัว อຸທີສໃຫ້คຸນສຸເທັພ ມານີເຕັມ ແລະคຸນພ່ອເຕັກຂ້ອງ ແຊ່ຕັ້ງ-คຸນແມ່ເຕັກຂ້ອງ ແຊ່ລື້, ດຸນອີຣັດນິ-ດຸນລັດດາ-ດຸນ ເສາວົມຍົກ ຕັ້ງວັດນຸກລຸ, ດຸນອຣດີ ເປົ່າຍມຈັນທີ, ດຸນອນນຸວັດຕົກ-ດຸນສຸດຈິຕ ຄວັສຕະນານນທີ ແລະครอบครัว, ດຸນພັ້ງຮັຍ ປະທຶນທີ່ປີເຮົານັນຕີ ແລະครอบครัว, ດຸນປັບປຸງ ປະທຶນທີ່ປີເຮົານັນຕີ ແລະครอบครัว, ດຸນຈຸດິຕິນຸ້ງ ປະທຶນທີ່ປີເຮົານັນຕີ-ດຸນມິເພັນຮົກ-ດຸນນິອິວິຫຍໍ-ດຸນປີມັນທີ່-ດຸນອີສົງຮົຍ ຮັບຕະສົມຖາກ໌, ດຸນລື່ມເຊົງ ແຊ່ລື້ມ, ດຸນຫຍາກ ຂົມໝາງຄົກ, ອຸທິທໃຫ້ນາຍຫາພົງ ແຊ່ລື້ມ, ນາງວໂທພິທາກຳ-ດຸນ ທີພູຍສຸຄຸນຮົກ-ດຸນແກ້ວ-ດຸນທອງພິທາຍາ ພິນຈົງວາດລ, ດຸນຈົກລົນນີ ແສງສ່ວັງ, ດຸນຮູດິໂຫຼິດ-ດຸນ ອາກາ-ດຸນພອນນັນຕີ ໃໂຫດກາສຸກລຸ, ດຸນພຣສັກດີ-ດຸນຮັບກາພຣ-ດຸນຕຣີປະດັບ ອຸທິຍເຄຣະຮູວັດນິ ອຸທີສໃຫ້ດຸນຢ່າເຊື່ມເກີຍວ ແຊ່ອື່ງ-ດຸນພ່ອວິຮຸພ໌-ດຸນແມ່ສຸກພຣ-ດຸນອີຣະພລ-ດຸນພົງສອຣ-ດ.ບູ. ສຸຈາດາ-ດ.ຊ.ພິລືງ-ດ.ຊ.ຕຣີຈັກ ເຮືອງເດືອນມົງຄລ- ດຸນພ່ອເຊື່ຍງຈົ້ວ ແຊ່ຕັ້ງ-ດຸນແມ່ເງັກຫາງໜໍ ແຊ່ຈົ່ວ- ດຸນແມ່ວິກາ ພລໄຫ້ຢູ່-ດຸນສມັກກົດ໌ ຖື້ປັບປຸງຢາກນກ-ດຸນປະລິທົງ ສັນຕິວາຽົງ-ດ.ຊ.ທີ່ເຊີຍ ພັບຮາວຸມືັງຍື ຮາຍລະ ៨២ ບາທ ດຸນດາວັດນິ ມິ່ງຈາຍ, ດຸນອນກັກ ຮັກປະດິຍື້ງ ຮາຍລະ ៩០ ບາທ ຈ.ສ.ອ.ມົງຄລ ກຸລຈິຕຕົງສີ ຮາຍລະ ៨៧ ບາທ ດຸນອຸບລ ຈັນທຽງວິ, ດຸນອຸນເນັດ ສັກລອ ຮາຍລະ ៨០ ບາທ ດຸນກຸລກໍລ້າ ພັດນັກຕີ, ດຸນຕີວິວຽຣນ ອິນທີສັນທີ ຮາຍລະ ៦០ ບາທ ພະຈັກພົງຕີ ຈົວໂປ ຮາຍລະ ៨២ ບາທ ດຸນອົນກຸຕ ສັດືດຸນຄົມື ຮາຍລະ ៣៧ ບາທ ດຸນສຸນິນາທ ດຣມກິວັດນາ, ດຸນຈິຈັນນະ ດຣມກິວັດນາ

รายการชื่อหนังสือที่จัดพิมพ์เผยแพร่แล้ว

ชุด.พ.บัญชา ศิริไกร

- เที่ยวเมืองนรก 9 บาท
- เที่ยวเมืองสาวรรค 9 บาท
- วงศ์เยี่ยนกรรมของสัตว์โลก 9 บาท
- เส้นทางอธิษฐาน 9 บาท
- ประวัติพราหมณ์จีดง 7 บาท
- ปรากฏการณ์นรกคนเป็น 7 บาท
- บันทึกเที่ยวเมืองชายแดน 7 บาท
- มหกรรมภูมิ 7 บาท
- 7 อริยเจ้า 7 บาท
- สังสารวัฏ 7 บาท
- จะไปนินพานไม่ใช่เรื่องยาก 7 บาท
- ร้อยขันติ 7 บาท
- ถุ๊เชินเหลามุ พระแม่อองค์ธรรมมาวดา 7 บาท
- บันทึกแห่งอนันตเหตุปัจจัย: พระศรรชิริยเมตต์ตรวย 7 บาท
- ตรัพย์รัตน์กับเชื้ิน 9 บาท
- คัมภีร์กรรม 1-4 7 บาท

ชุด ช.วัฒนา

- บันทึกท่องนรกภูมิ 9 บาท
- แสงสว่างแห่งชีวิต 7 บาท

ชุด ท.เลิยพินลัย

- ทำดีได้ดี ทำช้าไว้ช้า เล่ม 1, 2, 3 9 บาท
- ทำดีได้ดี ทำช้าไว้ดีช้า เล่ม 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 7 บาท

ชุด ทองทิพย์ สุวรรณหัต

- วิญญาณเมืองจิงหรือ เล่ม 1-11 7 บาท

ชุด ณรงค์ เสรีจนตฤกุล

- เล่ม 1 ทองอโว关键字 7 บาท
- เล่ม 2 เทวารักษ์บัญชา 7 บาท
- เล่ม 3 เสียงจากสุขภาพดี 7 บาท
- เล่ม 4 พระโพธิสัตว์มาโปรด 7 บาท
- เล่ม 5 โภวทเทวะ 1 7 บาท
- เล่ม 6 พระโภวท - เชี่ยนชีเจ้าแม่กวนอิม 7 บาท
- เล่ม 7 โภวทเทวะ 2 7 บาท
- เล่ม 8 เรื่องลั้นสอนใจ 7 บาท
- เล่ม 9 เสียงจากทิพย์ 7 บาท
- เล่ม 10 เรื่องสั้นจากจัน 7 บาท
- เล่ม 11 นิทานภูมิแห่งกรรม 7 บาท
- เล่ม 12 70 ภาคตัดยุ 7 บาท
- เล่ม 13 พระคูณบิดามารดา 7 บาท
- เล่ม 14 ผลแห่งกรรม 7 บาท

ค่าส่งเล่มละ

9 บาท

9 บาท

9 บาท

9 บาท

7 บาท

9 บาท

7 บาท

ชุด ณรงค์ เสรีจินตภุล (ต่อ)	ค่าส่งเล่มละ
- เล่ม 15 ทางส่วน	7 บาท
- เล่ม 16 กำเนิดเชียง	7 บาท
- เล่ม 17 เสียงสารค์	7 บาท
- เล่ม 18 กรรมลิขิต	7 บาท
- เล่ม 19 พระคุณพ่อแม่ยากทัดแทน	7 บาท
- เล่ม 20 รวมเรื่องเด่นเจ็น	7 บาท
- เล่ม 21 เต่า เชน สุขวดี	7 บาท
- เล่ม 22 เต่า เตือ จิง	7 บาท
ชุด พระโพธิสัตว์กวนอิม	ค่าส่งเล่มละ
- อภินิหารโปรดชากาลิก	7 บาท
- กำเนิดพระโพธิสัตว์กวนอิม (ท.พ.บัญชา ศิริไกร แปล)	7 บาท
ชุด สิริเทพ เทวาพร	ค่าส่งเล่มละ
- เล่ม 1 คัมภีร์ลักษณะ เล่ม 1	7 บาท
- เล่ม 2 คัมภีร์โปรดลิกล	7 บาท
- เล่ม 3 พระสูตรพันเคราะห์ภัย	7 บาท
- เล่ม 4 คัมภีร์ลักษณะ เล่ม 2	7 บาท
- เล่ม 5 เทิดทูนด้วยนังสีอ	7 บาท
- เล่ม 6 ตำนานพระโพธิสัตว์	7 บาท
ชุด นิมิตพิศวง ของคุณไพศาล แสนไชย	ค่าส่งเล่มละ
- เล่ม 1 พระเจ้าตาเชี่ยว	7 บาท
- เล่ม 2 ปราสาทหินเขานมรุ้ง	7 บาท
- เล่ม 3 หลวงปู่ทวด และพระราศีดอยสุเทพ	7 บาท
- เล่ม 4 เจ้าแม่หม่อนเล่า	7 บาท
- เล่ม 5 ข้ามเวลาไม่เนื้น	7 บาท
- เล่ม 6 โายนกนคร	7 บาท
- เล่ม 7 พระธาตุคล่องข้าวน้อย และศีกบ่างจะจัน	7 บาท
- เล่ม 8 พระเจ้าตนหลวง:พระราศีสองรัก:หลวงพ่อโลหะ	7 บาท
- เล่ม 9 พระธาตุหิวภูมิขัย	7 บาท
- เล่ม 10 พระปุทธชินราช	7 บาท
- เล่ม 11 พระปฐมเจดีย์	7 บาท
- เล่ม 12 วัดพระพุทธบาทสีร้อย	7 บาท
- เล่ม 13 วัดพระพุทธบาทตากผ้า:พระธาตุพนม	7 บาท
- เล่ม 14 วัดน้ำปาคงหลวง:วัดใต้พระเจ้าในถุ่งคึ้ด	7 บาท
- เล่ม 15 นิมิตพิศวง:การสร้างวัดพระธาตุศรีจอมทอง	7 บาท
ชุด มณฑ์ย์เกิดมาทำไม? ของสวัณน พิทักษ์วงศ์	ค่าส่งเล่มละ
- เล่ม 1 ว่าด้วยภาคปรีย็ติ	10 บาท
- เล่ม 2 ว่าด้วยภาคธรรมปวิบิติสูธรรมปวิเวช	15 บาท
- เล่ม 3-4 ว่าด้วยภาคปกิณณธรรม (ตาม-ตอบปัญหาธรรมชาติ)	10 บาท
- เล่ม 5-6 ว่าด้วยภาคปกิณณธรรม (ธรรมชาติจากภาพ เพื่อศึกษาพระพุทธรูปศาสน)	15 บาท
- เล่ม 7 ว่าด้วยภาคปวิภิตธรรม (การทำความเข้าใจคำสอนในบทสรณน์แปล เพื่อปวิภิต และธรรมบรรยายเรื่อง “อริยมรรค...เส้นทางพระอริย”)	10 บาท

ชุด มนุษย์เกิดมาทำไม? ของสวัสดิ์ พิทักษ์วงศ์ (ต่อ)	ค่าส่งเล่มละ
- เล่ม 8 ว่าด้วยคุณเมื่อพระอภิธรรมเสิงแแนวปฏิบัติ	15 บาท
- เล่ม 9-10 ว่าด้วยพระสูตรตันตปีริกา (พระสูตร)	15 บาท
- เล่ม 11 ว่าด้วยพระวินัยเชิงแนวปฏิบัติ	15 บาท
- เล่ม 12 ว่าด้วยคุณเมื่อมนุษย์พันธุ์แท้ (*เล่มที่น่าอ่านที่สุดในชุด)	15 บาท
- เล่ม 13 ตอนประท้วตบิดชอบบัญญัติ	10 บาท
- คำสอนการอุทิศบุญที่ได้ผล ของพระอาจารย์เกษม อาจิณณสีโล	7 บาท
- แผ่นธรรมะบรรยาย (MP 3) และ DVD การ์ตูนธรรมะ รวม 5 ชุด 5 แผ่นๆ ละ	15 บาท
หนังสือเล่มอื่นๆ	ค่าส่งเล่มละ
- ชุดผลบุญผลกรรม เล่ม 1-3 (เล่ม 1,2 หมด)	7 บาท
- ธรรมะจากด้านนี้ ของหลวงปู่ชา สุวัฒโน	หมด
- หลวงปู่ฝากไว้ ของหลวงปู่ดูลย์ อดุลโล	7 บาท
- คำสาหร่ายของวิญญาณบำบัด ของ น.พ.อาจินต์ บุญเกตุ	7 บาท
- โภกาสสี่ของท่านเหลียว斐น มิสิ แปล	7 บาท
- สุสานคำ ของ พระ อ.บุญช่วย ฐิติสาโร	หมด
- หนังสือสมุดมรณ์ ทำวัดร เช้า-ทำวัดรเย็น	7 บาท
- ประสนบการณ์ในยามโลก ของพลโท สมาน วีระไวยะ	7 บาท
- ประวัติเปียร์เซียนเจ้าชื่อ	7 บาท
- การกินใจ และอาหารธรรมชาติ	7 บาท
- กินใจเงินกรรມ	7 บาท
- คิริมานะทสูตร	7 บาท
- ท่านภาร trovare ราดาอุบ	7 บาท
- ความถูกต้องคืออะไร	หมด
- ผัก ผลไม้ ตำราวิเศษของเชียนข้าวห้อ	7 บาท
- ชีวิตหนึ่งมีค่าภูมอนันต์ ท่านจักรมหาเถร 1-3	7 บาท
- แค่เอื้อม	7 บาท
- พระสงฆ์ดีอย่างไร	7 บาท
- พระภัตติครรภ์โพธิสัตว์	7 บาท
- ไตรรัตน์ 1-3	7 บาท
- มนุษย์ยังจะปริโภคเนื้อสัตว์อีกหรือ? หากรู้ว่า	7 บาท
- ก้าวย่างบินนาพาด	9 บาท
- มหามงคลคากา	7 บาท
- พุทธมนต์คากา	7 บาท
- พระอิริยะหวังเพ็งชี้ เล่ม 1	7 บาท
- พระอิริยะหวังเพ็งอี้ เล่ม 2	7 บาท
- มรดกรธรรม ของ เสตีย์ โพธินันทะ เล่ม 1	7 บาท
- มรดกรธรรม ของ เสตีย์ โพธินันทะ เล่ม 2	7 บาท
- ธรรมปฏิทักษ์ของอาหมօ ผู้สอนต่อเด็นทางธรรม	7 บาท

หนังสือธรรมะแจกฟรีคนละ 1 เล่ม ผู้ใดต้องการมากกว่า
1 เล่ม กรุณาช่วยบริจาคเงินทับบุญค่าพิมพ์

ผู้ได้ต้องการ มนุษย์เกิดมาทำไม? เล่ม ๑๗ ติดต่อได้ที่

ทันตศัลป์คลินิก

ทันตแพทย์ บัญชา คิริไกร (ธนาณัติสั่งจ่าย บൺ. ประดูน้ำ)
745/43-44 ถนนเพชรบุรี ปากซอยเพชรบุรี 19 เขตราชเทวี
กรุงเทพมหานคร 10400
โทร. 02-252-9484, 02-252-6297
ติดต่อได้ทุกวัน ตั้งแต่เวลา 9.00-19.00 น. (เว้นวันอาทิตย์)

คุณนัยรัตน์ ลักษณะคิริ (ธนาณัติสั่งจ่าย บุณ.กลาง)
383 ซอยลันติภพ 1 ถนนหัวรัพย์ สีพระยา
บางรัก กรุงเทพมหานคร 10500
โทร. 02-268-1505, มือถือ 089-811-4437

โรงพยาบาลสัตว์

236 ซอยอภาภิรม (ช้างอาคารแสดงลินค์ก้าวมพาณิชย์
ลัมพันธ์) ถนนรัชดา แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพ
มหานคร 10900 โทร. 02-513-1056

ท่านที่ต้องการให้ส่งหนังสือทางไปรษณีย์
กรุณาส่งเอกสารป์มาด้วย ค่าส่งเล่มละ 10 บาท

ແຈ້ງຂ່າວກາຮຸສລ ປລດປລ່ອຍຊົວຕສຕວ

ເນື່ອງໃນວັນມາພູ້ບູ້ - ວິສາຂໍບູ້ບູ້ ເປັນວັນສຳຄັນທັງ
ພຸທົກສາສນາ ແລະ ວັນທີ 5 ທັນວາຄມ ເປັນວັນເລີມພຣະໜາມ
ພຣະໜາ ພຣະບາທສມເຕີຈພຣະເຈົ້າອູ້ທ້າວ ອູ້ມີພລອດຸລຍເຕື່ອ
ທາງເຮົາຜູ້ຈັດພິມພໍ່ທັນສື່ອຫວຼມມະໄດ້ຈັດໃຫ້ມີກາປປລດປລ່ອຍ
ໄຄ່ຊື່ວິຕໂຄ-ກຣະບູ້ແລະສັຕ່ວົ້ນໍ້າ ທາກທ່ານຜູ້ໄດ້ມີຈິຕເມຕຕາ
ຮ່ວມສ້າງບຸນຸ້ກຸສລ ໂປຣດສ່ງຈະຫມາຍພຣ້ອມເຊື່ອ ສກຸລ, ທີ່ອູ້ ແລະ
ນາຄັນຕີໃນນາມຂອງຕິດັ່ນ ສັ່ງຈ່າຍ ປນ. ກລາງ ຕາມ
ທີ່ອູ້ຂ້າງລ່າງນີ້

ຄຸນນັຍຮັຕນໍ ລວກສເຕຣະຊູ້ຄົງ (ນາຄັນຕີສັ່ງຈ່າຍ ປນ.ກລາງ)

383 ຂອຍສັນຕິກາພ 1 ຄັນທຽບຍໍ ລື່ພຣະຍາ

ບາງຮັກ ກຣູງເທິພມຫານຄຣ 10500

ໂທຣ. 02-268-1505, ມື້ອຖື້ວ 089-811-4437

ທ່ານຜູ້ໄດ້ຮັບຮົມເງິນຄຣບ 1 ຕັ້ງ(15,000ບາທ) ທາງ
ໂຮງຈ່າສັຕ່ວົ້ນ ແລະ ກຣມປຸ່ລັສັຕ່ວົ້ນຈະມີໄປເສັງຈັກຮັບເງິນແລະໄປ
ອຸ່ນໂມກທານ ສັງຄົງທ່ານໂດຍຕຽງ

ຈາກ

ນັຍຮັຕນໍ ລວກສເຕຣະຊູ້ຄົງ

6 ກັນຍາຍນ 2547

○ มีบุตรบ่วงหนึ่งเกี้ยว พันคอ
กร้ายผูกบาทาคลอ หน่วยไว้
สามีภรรยาเยี่ยงบ่วงปอ รังสรรค มีอนาคต
สามบ่วงครอพันได้ จังพันสงสาร
(คงโลกนิติ)

หนังสือนี้
จัดพิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน ไม่จำหน่าย^ก
เมื่อท่านไม่ต้องการใช้หนังสือนี้แล้ว
กรุณาอปบให้ห้องสมุดหรือผู้อื่นใช้ประโยชน์ต่อไป
จะเป็นกุศลอย่างยิ่ง

ผู้ได้ต้องการหนังสือติดต่อได้ที่

คุณนัยรัตน์ ลักษณะนิติ (ธนาตั้งลั่งจ่าย ป.ณ.กลาง ๑๐๕๐๐)
๓๔๓ ซอยสันติภาพ ๑ ถนนทรัพย์ สุประชา บางรัก กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐

โทร. ๐๒-๒๖๘๑๔๕๐๕, ๐๘๙-๔๑๑๔๕๓๗

(เจ้าฟรี ๑ เล่ม เล่มต่อๆไปกรุณาช่วยบริจาคเงินทำบุญค่าพิมพ์)

(ท่านที่ต้องการให้ส่งหนังสือทางไปรษณีย์ กรุณาส่งเงินค่าจัดส่งไปด้วย เล่มละ ๑๐ บาท)

อีเมล ท่านที่ประสงค์พิมพ์หนังสือ ตั้งแต่ ๕๐๐ เล่มขึ้นไป เพื่อแจกเนื่องในโอกาสทางศาลา
งานบุญต่างๆ โปรดแจ้งล่วงหน้าอย่างน้อย ๓ วัน